

စိုးစိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

ပထမဆုံးချစ်ခွင့်

၂၈၆

စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၂၁၀၀၃၁၂
မှတ်နားခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၂၅၄၀၃၁၂
အရုံးဒီဇိုင်း	- L လင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်အေးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြို့-၀၃၇၅၀) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့-၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်အက် ၆၈၊ စကားဝါလမ်း အင်္ဂလိပ်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းဝလင်	- ဦးကျွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းလွင်
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

“ဗိတ်”

“ရှား”

“ရွတ်...ရွတ်”

“ဟေ့...ဒီမှာ”

“ရှား...ရှား”

“မင်းထင်ရှား”

မင်းထင်ရှား လျှောက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
အသံပေါင်းစုံ ဆူညံစွာ ကျန်ရစ်သည်။ ဒါက သူ့ဘဝမှာ ခြစ်ချ
ကျပုံစံထဲကတစ်ခု။ သိချင်းသံတွေ၊ ခေါ်သံတွေ...အသံတွေ

၈၉၅ . ၈၃

ဆုအခွင့်

ပထမဆုံးချစ်ခွင့် / ဆုအခွင့် ၁ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ပထမဆုံးချစ်ခွင့်

နို.ရုံးမဝလေ

မင်းထင်ရှားဆိုတဲ့ သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီးလာတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ။

“တွေ့လား ဇဝါ၊ သူက ငါနဲ့ဖက်ရှင်တူ၊ အဝါပေါ် အနီရောင်ခေါင်းစွပ် ခုတ်ကုတ်နဲ့”

“အံ့မယ်...ရှင်ချည်း မင်္ဂလာယူမနေနဲ့ ဂျက်စမင်၊ ဒီလို ပြောကြကြေးဆိုရင် ဇဝါမျက်နှာတို သေချာကြည့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှားဆံပင်နဲ့ ငါ့ဆံပင် ကာလာကိုက အတူတူ၊ ရွှေရောင်နဲ့ ချောကလက်ရောင် ရောဖောက်ထားတာမှ ဟာမိုနီဖြစ်တာ”

“တော်ရဲ့ ရူးကြစမ်းပါဟယ်၊ နင်တို့ဟာ နင်တို့ ဘာတွေ တူတူ သူနဲ့ငါကမှ တကယ့်ကို နာမည်ချင်းတူတဲ့ မျိုးနွယ်တူ”

“ဟမ်...ဘယ်နားကတူလဲ၊ ပြောပါဦး”

အားလုံးအကြည့်တွေက ခရမ်းပြာထဲ ရောက်သွား၏။ မင်းထင်ရှားနဲ့ ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုလုပ် မျိုးနွယ်တူမှန်း စဉ်းစားမရ။

“သူက မင်းထင်ရှား၊ ငါက ခရမ်းပြာခက်ရှား”

“သွားသေလိုက်”

“ဆက်ပြောလိုက်ပါဦး၊ နင့်အဖေက ဦးစံရှား၊ နင့်အမေက ဒေါ်ပေါရှား၊ နင့်အစ်မက ဒေါ်သက်ရှား”

“ဇဝါနော်၊ ငါ့ကို စချင်စ၊ ငါ့အမေ အဖေနဲ့ ငါ့အစ်မတွေ မပါနဲ့”

“ပါရမှာပေါ့၊ နင်က ဒီလောက်တူချင်နေတာကိုး”

“နင်နော်”

နောက်ပါးဆီမှ ငြင်းခန်သံတွေ ဆူညံပွထကျန်ခဲ့တာကို နားထောင်ရင်း ရှားက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးသည်။ ဒါ ရှား လူပျိုဘော်စဝင်ကတည်းက ကြားနေရသော အသံတွေ။ မင်းထင်ရှား အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာတိုင်း ဆတိုးပိုကြားရစမြဲ။ မင်းထင်ရှားဆိုသော သူက ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါသောသူ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွားက သူ့ကို

“ဘွားမြေးက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခြံဖြစ်နေတာ၊ နှင်းဆီခြံတောင် သာမည နှင်းဆီခြံ မဟုတ်ဘူး၊ အရောင်စုံ ရနံ့စုံနဲ့ ပွင့်နေတဲ့ခြံကြီး”

ဘွားဘွားက ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တဲ့အထဲမှာ ပထမ

အာဇာနည်

တန်းစား။

“ဘွားမြေးက ရုပ်ရည်ကိုပဲကြည့်မလား၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မျက်ခုံးမျက်လုံးက ထင်းနေသေးတာ၊ ပညာအရည်အချင်း ကြည့်မလား၊ ဆယ်တန်းကို အမြင့်ဆုံးအမှတ်နဲ့အောင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ ပထမဆုကျတော့...”

ဖေဖေက ဘွားစကား ဝင်ထောက်ပေးမယ့် ဘွားက လက်မခံ။

“ငါက ငါ့မြေးအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ် ကိုမင်း၊ တခြား ဘယ်အကြောင်းမှ မကြားချင်ဘူး”

မင်းထင်ရှားရဲ့အဘွားက အဲဒီလို ဘွားအေမျိုး။ အသက် နှစ်ဆယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထက်မြက်စူးရှခြင်းတွေ ဘွားမှာရှိသည်။ ခက်ထန်နုပျိုခြင်းတွေ ဘွား ပိုင်ဆိုင်သည်။ အရှိန်အဝါက ယနေ့အထိ ဘုန်းမီးနေလလို တောက်ပဆဲ။ ဘွား ဒေါ်စည်းစိမ်က စည်းစိမ်ဂေဟာကြီးရဲ့ အရှင်သခင်။ ယနေ့အထိ ဘုရင်မတစ်ပါး အဖြစ် အာဏာကို သိမ်းပိုက်ထားဆဲ။

“သားသမီးဆိုတာ မိဘရှိနေတုန်းမှာတော့ လက်အောက်

ခံပဲ၊ အိမ်ထောင်ပဲကျကျ ဘယ်လောက်ပဲအသက်ကြီးကြီး မိဘမွေးလို့ လူဖြစ်လာတာ၊ ဒါကြောင့် မိဘစီမံရာ နာခံရမယ့် ဝတ္တရားရှိပြီးသား၊ မိဘမရှိတော့ရင် တစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ့်သဘော ခြယ်လှယ်ချင်ရင် ငါသေပါစေ မြန်မြန်ဆုတောင်း”

တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်တော့တဲ့ သားကြီးဖြစ်သူ မင်းထင်ရှား၏ဖခင် ဦးထင်ရှားမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အမေကလည်းဗျာ မပြောကောင်း မဆိုကောင်းတွေ”

“အေး...ဒါဆို ပြောကောင်းဆိုကောင်းတာပဲ ပြောမယ်၊

ငါ့စကား လေထဲကနေ မြေပေါ်မကျခင် မင်းက နာခံ”

ဘွားက ဒီလိုမျိုး။

မိသားစုအားလုံး ဘွားအမိန့်အာဏာအောက်မှာ စောဒကမတက်နိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်းက အပြည့်။ ဘွားရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လိုချင်တာထက် တစ်ဦးတည်းသာရှိသော ဘွားကို ဘယ်သူမှ စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ကြတာ ဘွားကို သိပ်ချစ်ကြလို့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း တစ်မိသားစုလုံးက ဘွား ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်ပြီးသား။ ဘွားရဲ့အချစ်တော် မင်းထင်ရှား ဆိုသည့်

သူကလည်း ဘွားအရှိန်အဝါနှင့် ဒီစည်းစိမ်ဂေဟာမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာ အပြည့်အဝရထားသည်။

“အမေ့မြေးကို ကြည့်ပြောဦးနော်”

“ငါ့မြေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အမေ့မြေးက ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့တာ လွန်တယ် အမေ၊ နေ့တိုင်း အင်္ကျီသုံးလေးခါ လဲသလိုကို ရည်းစားတွေ လဲပစ်နေတာ”

“ဒါကတော့ ငါ့မြေးလေးက ချောတာကိုး၊ ဒီလို မဆွတ် ခင်က ညွတ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေရှိလာတာများ ဘာဆန်းလို့ လဲ”

“ကျွန်မက တည်တည်တံ့တံ့ ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်စေ ချင်တာ အမေ၊ အခုပဲကြည့်၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ ရှားနဲ့ ကြား နှစ်ယောက်ရှိတာ တစ်ယောက်က ငြိမ်လွန်းသလောက် ရှားကျ တော့...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လူဆိုတာ သူကနဲ့သူ ဖြစ်လာတာ၊ ဘာမှ မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေစရာ မလိုဘူး”

“အမေ့တော့ ခက်ပါတယ်”

“ငါ ဘာမှမခက်ဘူး၊ ခက်နေတာက ညည်း”

ဘွားနဲ့ မင်းထင်ရှား အမေက မတည့်။ အမေက တကယ့် ရှားပါးမိခင်မျိုး။ မင်းထင်ရှားနဲ့ မာမီ သားအမိချင်း အကြည့်ချင်း မဆုံမိစေနဲ့၊ အပြစ်ဟူသမျှ မင်းထင်ရှားထံမှ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြပါလိမ့်မည်။

မင်းထင်ရှားရဲ့ ဆံစက ခြေဖျားအထိ မာမီအကြည့်ထဲ မှာ ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်ရတာမရှိ။

“မင်းကိုယ်မင်းလည်း ကြည့်ဦး မင်းထင်ရှား၊ နားထင် ဘေးတစ်ခြမ်း အပြောင်သိမ်းပြီး ကျစ်ဆံမြီးပုံဖော်လိုဖော်၊ ရှေ့ တစ်ခြမ်းကျတော့ အရှည်ကိုမှ ထောင်ထားသေးတာ၊ မာမီမွေးထား တာ လူနော်၊ သားကျမှ မျောက်မကျ လူမက”

“ဒါက လိုင်းဖော်ထားတာ မာမီရ၊ ၂၀၁၂ ရဲ့ စတိုင်”

“ဆံပင်က ထားလိုက်ဦး၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေရာမလပ် ကြိုးတွေကွင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာကရော၊ ဒါ ၂၀၁၂ ရဲ့ စတိုင်လိပ်လား”

“ရိုက်တံ”

မာမီလေသံက မကျေနပ်ခြင်းတွေနှင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့။

ဖြစ်စေချင်တာ တခြား၊ မင်းထင်ရှားလုပ်နေတာတွေက တခြား ဆိုတော့ သားအမိချင်း ဘယ်လိုမှ အမြင်ချင်းမတူ။ ကီးမကိုက်။ မင်းထင်ရှား လုပ်သမျှ မာမိုမျက်လုံးထဲ ကန့်လန့်ဖြစ်နေမှန်း မင်းထင်ရှားကိုယ်တိုင်လည်း သိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်ကလည်း မာမိုစိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မလုပ်နိုင်။ လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်စတိုင်နှင့် ကိုယ်နေသည်။ အာရုံနောက်မညှိအလုပ်၊ ခေါင်း စားမညှိအလုပ် ဘာဆိုဘာမှမလုပ်။ ရည်းစားထားတာတောင် ကိုယ့်အာရုံကို လာနောက်လို့ကတော့ မင်းထင်ရှားတို့က ဆောရီး လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ကို တစ်ချက် ပြန်လှည့်ကြည့်တာ မျိုးမဟုတ်။

“ရာသီဥတု ပူပူအေးအေး အမည်းတွေဝတ်၊ အပေါ်က အတိုအပြတ်တွေ ထပ်တာရော”

“အဲဒါ မင်းထင်ရှားရဲ့ စတိုင်လ်ပဲမာမို”

မာမိုက မင်းထင်ရှားစကားကို သဘောမကျ။ မျက်နှာ ကို ရှုံ့မဲ့နေအောင် တွန့်ကွေးမဲ့ပြရင်း

“တော်ပါတော့ ရှားရယ်၊ ဘာပြောပြော မင်းထင်ရှား

စတိုင်လ်ချည်းပဲ လုပ်မနေနဲ့၊ တိုင်းလက်ဝင်ဖို့ အတွင်းခံချွတ်တာ တောင် တော်ကြာ မင်းထင်ရှားစတိုင်လ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

မာမိုစကားကို သဘောကျစွာ သူ ရယ်လိုက်ပေမယ့် မာမိုက မရယ်။

ဘွားကတော့ မင်းထင်ရှားကို ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်မခံ။ သာတူညီမျှ ဝေဖန်မခံဘဲ

“ဆီတော့ ဆီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပဲဆီနဲ့ တခြားဆီတွေ ကွာဟတာမျိုး၊ အရောင်အဆင်း အနံ့အရသာ ကြည့်ရုံနဲ့ ဆီကောင်း ဆီသန့်က ကွဲထွက်တဲ့ သဘာဝရှိတယ် ဆင့်ဆင့်ရဲ့၊ ဟင်းချက် လည်း ဒီဆီက ဆီပါပဲဆိုပြီး တွေ့ရာဆီ တို့တွေသုံးသလား။

မသုံးပါဘူး ဆင့်ဆင့်ရယ်၊ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပြီးမှ ပစ္စည်းကောင်းကို သုံးကြတာချည်းပဲ၊ ကွာခြားတာက ပစ္စည်း အပေါ် တို့ထားတဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ဒါက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ဘွား စကားပြောတိုင်း ဒီလို ဥပမေယျတွေ အများကြီး သုံးနေကျ။ ဘွားက ဥပမာတွေနဲ့ တင်စားရတာ ဝါသနာပါပုံရ သည်။ ဘွားက ဥပမာပေးတတ်၍ တစ်ဖက်သားနားထဲ လျှော့နဲ့ ဝင်သွားတာကိုလည်း ဘွားက သဘောတွေ့ပုံရသည်။

“ရှိပါစေ ဆင့်ဆင့်၊ ငါ့မြေး ပျော်သလိုထားပါ။ သူ လုပ်ရပ်က ဘယ်သူမှမထိခိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ အဓိကကျတော့ အချိန်တန်ရင် ငါ့စကားနားထောင်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မြေး၊ ဘွားစကားကို မြေး နားထောင် မှာလား”

“နားထောင်ရမှာပေါ့ ဘွားရ၊ ဘွားစကားမှ နားမထောင် ရင် ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့စကား နားထောင်ရမှာလဲ”

“ကြားလား ဆင့်ဆင့်၊ ငါ့မြေးလေး ဘယ်လောက် လိမ္မာလဲ”

ဘွားမျက်နှာက ပြုံးနေသလောက် မာမိက မင်းထင်ရှား နှင့် ဘွားကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမဲ့သည်။

မာမိစိတ်ထဲမှာ ဒီအဘွားနဲ့ ဒီမြေး လိုက်လည်းလိုက်လွန်း သည်ဟု ပြောနေမှန်း ဘွား မသိပေမယ့် မင်းထင်ရှား သိသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အမေမြေးလိမ္မာလေးကို အမေ ကျေနပ် ရင် ပြီးတာပါပဲ။ နောက်မှ ဆင့်ဆင့်ကိုလာပြီး အပြစ်မတင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“စိတ်ချ...ဘွားမြေးက လိမ္မာပြီးသား”

ထိုသို့သော အတွေးအခေါ်တွေနှင့် မင်းထင်ရှားတို့ မြေး အဘွားက အပေးအယူ ကြည်ဖြူခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြောမရဆိုမရ။

“ဟား...မိုးတွေပါလား”

ရုတ်တရက် မင်းထင်ရှားကိုယ်ပေါ် ဝေါချဲ့ ခုန်ဆင်း ပြိုကျလာတဲ့ မိုးရေစက်တွေကြောင့် မင်းထင်ရှားရဲ့ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ကူးလူးနေတဲ့စိတ်တွေကို လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရ၏။

“ဟာကွာ...ဒီ... အကြောင်းမကြား အယောင်မပြဘဲ နဲ့”

“တောက်”

အသစ်စက်စက် စတိုင်လ်ထုတ်ပြီး ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီ ပေါ်က မိုးရေစက်တွေကို ဒေါသဖြင့် ခါထုတ်ရင်း စိတ်ရှိတိုင်း တက်ခေါက်လိုက်၏။ ပထမဆုံး မင်းထင်ရှားအကြည့်တွေက ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ အရင်ဆုံး ရေဝဲရောက်သွားတာက မိုးခိုရန် နေရာ အတွက်ပါ။ နီးစပ်ရာ အရွက်ဖားဖားတွေ ဝေနေသည့် ပင်စည် ကြီးနား ဘေးကပ်ရပ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးအကာအကွယ် ယူရန် ရောင်စုံထီးတွေ ပလူပျံကုန်၏။

“ဟိတ်...တို့ထီးအောက် ဝင်မလား”

“ဒီမှာ စိတ်ချရတယ်နော်၊ သံသရာခရီး အစက အဆုံး အထိ အတူပါရမိဖြည့်ပေးမှာ”

မိုးလွတ်ရာနေရာ ရှာနေသည့် သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ နားက ကပ်အမြတ်မှာ တမင် မကြားတကြား တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောသွားတဲ့ စကားတွေထဲက အကြည့်တွေနဲ့ အပြုံး ရောင်စုံတွေကို မင်းထင်ရှား ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း တုံ့ပြန်လိုက်၏။

မင်းထင်ရှားတို့က ရောက်ရာနေရာ စန်းပွင့်သည်။ တွေ့ တဲ့လူတိုင်း ကူညီချင်သည်။ မျက်နှာဖြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆုက မတောင်းဘဲ ပြည့်နေတာမျိုး။ သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာနေသည့် မိုးရေစက်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်၏။ မင်းထင်ရှား ဖုန်းခေါ်မိသံ သူက တခြားသူမဟုတ်။

မင်းထင်ရှားရဲ့ ဖေမေတူ မအေကွဲ တစ်ဦးတည်းသော ညီလေးဆီ။

အခန်း (၂)

“ဖေမေတူ မအေကွဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဗျာ”

“မင်းနဲ့ငါက ဖေမေတူ မအေကွဲ ညီအစ်ကို”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲဟင်”

“မင်းနဲ့ငါ...ဟာကွာ...ပြောရမှာတောင် ရှက်လာပြီ၊

ဒီလောက်မှ နားမလည်ဘူးလားကွ”

“ဟင့်အင်း”

တစ်စစီပျက်နေသော သံပတ်ကားလေးကို ပြန်တပ်စိုက်

ကြိုးစားရင်း မင်းထင်ရှားကို မော့မေးမိသူက မင်းကျော်ကြား ဆိုသည့် ကြားကိုယ်တိုင်ပါ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဲဒီ ပြဿနာတွေဖြစ်ကြတုန်းက အခုလိုပဲ အပြင်မှာ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးတွေ သည်းထန်စွာရွာနေတဲ့အချိန်။ မိုးရွာသဖြင့် နှစ်ယောက် စလုံး ခြံထဲ ပြေးလွှားဆော့ကစားခွင့်ပါမစ်က အလိုလိုပိတ်သွား သည်။

နှစ်ယောက်သား လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ထိုင်ရင်း ကိုယ့် အာရုံနှင့်ကိုယ်ရှိတုန်း မင်းထင်ရှားဆိုသည့် ကိုရှားက မင်းကျော် ကြားဆိုသည့် ကြားကို အခုလိုပြောတာမို့ သူ တအံ့တဩ ကိုရှားကို ပြန်မေးမိသည်။

“ဟ...ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဖအေချင်း ယှဉ်ကြည့်လည်း ငါ့အဖေက စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ သားကြီး၊ ငါ့အမေက ခွဲစိတ် အထူးကုဆရာဝန်မကြီး၊ ဟွန်း...မင်းအဖေ့ အမေကျတော့”

စကားကို တစ်ဝက်မှာရပ်ပြီး မင်းထင်ရှားက မင်းကျော် ကြားဆိုသည့် ကြားကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး မျက်နှာချောချော ကို ကျကျနုနု မဲ့ခွဲပစ်၏။ ကိုရှားက အဲဒီတုန်းက ရှိလှမှ အသက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်။ ကြားနဲ့ ကိုရှားက အသက်တစ်နှစ်လောက်

ပဲ ခြားတာမို့ ကြားက ကိုးနှစ်။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ကြည်ဖြူ ခြင်းလား၊ ကဲ့ရဲ့ရဲ့ချခြင်းလားဆိုတာကို ကောင်းစွာခွဲခြားတတ်တဲ့ အရွယ်ဖြစ်၍ ကြားအပေါ်မှာ ကိုရှား မကျေနပ်တာကို ထိုစဉ် ကတည်းက ရိပ်မိနားလည်ခဲ့သည်။

“ကိုရှား မကျေနပ်တာ ဘာလဲ၊ ကြားကိုပဲပြောပါ၊ ကြား အဖေ့အမေ မပါစေနဲ့”

ကိုရှားက ကြားရဲ့အဖေ အမေကို ထိခိုက်ပြောလာတော့ ကြားရင်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြောသော ကြားရဲ့စကားက လှုပ်ခတ်နေသလို ကြားရဲ့ရင်ဘတ် ထဲ သွေးပွက်ပွက်ဆူနေတာကို မှတ်မိသေးသည်။

အဲဒီတုန်းက ကြားမျက်နှာက တင်းသလို ကိုရှားမျက်နှာ ဆလည်း ခပ်တင်းတင်းပင်။ ဘယ်သူမှ အလျှော့ပေးရန် ဆန္ဒမရှိ တာကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုရှားပေါ့။ ကိုရှားမျက်နှာမှာ ကြားအပေါ် အနိုင်ယူလိုခြင်းတွေက ပြည့်လျက်။ သွေးဆူပွက်စွာ မခံချိ မခံသာဖြစ်နေသော ကြားမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ကြားမကြိုက်သော မကြားချင်သော စကားကို အောင် ရှေ့ဆက်သည်။

“မပြောလို့ဖြစ်မလားကွ။ ဒီစကားပြောကတည်းကိုက မင်းအဖေ အမေက ထိပ်ဆုံးကပါပြီးသား၊ မင်းအမေက ဘွားရဲ့သမီးဆိုပေမယ့် ဘွားက အမွေဖြစ်ထားတာ၊ မင်းအဖေ ဒရိုင်ဘာကိုယူ...”

“ကို...ရှား”

ဒေါသနှင့် ဖြတ်အော်တဲ့ မင်းကျော်ကြားရဲ့ အသံက တုန်ယင်နေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ဆီ တွဲလောင်းချထားတဲ့ ကြားလက်တွေက အလိုလို လက်သီးဆုပ်ခြင်းဆီ ရောက်လျက်

“ကြားအဖေကို မပြောနဲ့”

“ပြောမယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

မင်းထင်ရှားက ပြောပြောဆိုဆို ကြားရဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည့်အရှိန်ကြောင့် မင်းကျော်ကြားကိုယ်က နောက်ကို အရှိန်ဖြင့် ယိုင်ထွက်သွားပြီးမှ ဒေါသက ရှူးခနဲ ဒိုင်းခနဲ စီးပွင့်သွားသည်။ အားပါတဲ့ ဒေါသကြောင့် ကိုရှားလက်ကို ပုတ်ထုတ်သော ကြားလက်တွေက အရှိန်ပြင်းကာ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့အထိ အမြင်အာရုံမှာ ဘာမှမမြင်တော့။

“အမလေး...ငါ့မြေးကို ထိုးနေပြီ၊ ဟဲ့....အသိန်းတို့

အေးရွှေတို့ လာကြစမ်း၊ ဟဲ့...ကောင်လေး နင်ဖယ်စမ်း၊ နင်က ငါ့မြေးကို အပေါ်စီးကနေ ထိုးနေတာ၊ ဟဲ့...ဖယ်စမ်းဆို၊ ကြည့်စမ်း...ပြောနေတဲ့ကြားက၊ ဆွဲပါဟဲ့၊ ဆွဲကြစမ်း”

“ကြား...မလုပ်နဲ့၊ လာ...လာ”

အသံတွေနှင့်အတူ ကြားကို အင်္ကျီလည်ကုပ်ကနေ ဆွဲမလည်း မကြသော ကြားကျောပေါ် တုတ်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းကျလာမှ ကြားက အသိဝင်လာသလို သူ့လက်ကို လွှတ်သည်။ ထိုနေ့က ကြားမှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် မိုးသည်းသည်းထဲ ခြံထဲ မြက်ခင်းပေါ် ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်နေရခြင်းက ကြား ကျူးလွန်ခဲ့မိသော အပြစ်အတွက် ပေးဆပ်ရခြင်းဖြစ်၏။

“ရှားပြောတာ သင်းက ဘာနာစရာရှိလဲ”

“တကယ်လည်း ဖအေမတူ မအေကွဲပဲ၊ ဒရိုင်ဘာသား ပြောတာရော မဟုတ်လို့လား၊ ဒီမှာ...မင်းကိုယ်ထဲရှိနေတဲ့ သွေးကော်ကြောင့် ငါ လက်ခံခဲ့တာတောင် အဲဒီသွေးကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ မထင်နဲ့၊ ငါ့အငြိုးက စက်ကွင်းလွှတ်သွားတဲ့ ခင့်စည်းစိမ်အစား သူ့သားကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ အနားခေါ်ထားတာ၊ သဘောပေါက်”

ဘွားထံမှ မုန်းတီးစူးရှသောအကြည့်က ဓားလိုထက်ရှည်
ပြောသောစကားတွေက မြားလို ကြားရင်သို့ ထုတ်ချင်းဖောက်ခဲ့
သည်။ ဘာပဲပြောပြော ကြားဆိုတာ ဘွားရဲ့မြေး။ ဒါပေမဲ့ ကြား
ရာစဝင်က အငြိမ့်အငြိမ့်များစွာဖြင့် လူလားမြောက်ခဲ့ရသည့်ဘဝ။

“တိ...တိ...တိ”

စိတ်ကူးက မိုးစက်တွေထဲ ရေစိုခံကာ ဘယ်လောက်
နယ်ချဲ့မိလည်းမသိ၊ မင်းကျော်ကြားရဲ့ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် နံပါတ်
ကိုကြည့်တော့

“ကိုရှား”

“ဟယ်လို”

နာနားကပ်ပြီး ထူးသည်။ ကြားရဲ့ဖုန်းထဲ မိုးသံတွေ
အတူ ရောထွေးပါလာတာက ကိုရှားရဲ့ ဗလုံးဗထွေးသံ။

“မင်း...အခုဘယ်မှာလဲ ကြား”

“ကားပေါ်မှာ”

“မင်းကတော့ မိုးလုံလေလုံပေါ့၊ ငါက မိုးရေထဲ
အတိုင်း ရပ်နေတာ”

‘ဒါတော့ ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ်ပဲ’ ဆိုတဲ့စကား

မင်းကျော်ကြားရဲ့ လည်ချောင်းအတွင်း လျှံတက်လာတာကို မပြော
ဖြစ်ဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုရှား”

ညီတွေ ညီလေးတွေ နာမိစားမသုံးဖြစ်။ ကိုရှားကလည်း
ကြားဆိုတဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ညီလေးလို သဘောထားခဲ့တာမဟုတ်။
ပြောခဲ့ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပြန်တွေးတိုင်း နာကျင်ခြင်းက မင်းကျော်ကြား
ရင်ထဲ သွေးပွက်ထခဲ့သော အပြစ်တွေက အများကြီး။

“မင်း အခု ငါ့ကိုလာခေါ်၊ မင်းကလည်း မိုးရွာတာနဲ့
ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး အကာအကွယ်ယူပြီးသား”

“ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်မယ်ထင်လို့ပါ၊ ကဲ...
နေရာပြော၊ ဘယ်မှာလဲ”

“xxxxရှေ့”

ကားနောက်ခန်းက ထီးရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး မင်း
ကျော်ကြား မိုးစက်တွေထဲ တိုးဝင်တာ ထီးအကာအကွယ်နဲ့ပါ။
အတန်းချင်းမတူ၊ အခန်းချင်းမတူသော မင်းထင်ရှားနဲ့ မင်းကျော်
ကြားတို့က ကျောင်းဆင်းချိန်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် တစ်ထပ်
တည်း မကျနိုင်။

ကျောင်းစာကိစ္စ မပြတ်လပ်၍ ကြားကသာ မိနစ်မျှ နောက်ကျလျှင်တော့ ကိုရှားတို့ ပြောပြပါလိမ့်မည်။ နားမခံသာ သော စကားလုံး အမာစားတွေက လူကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ချင်း ပစ်သွင်းနေတာမျိုး။

“မင်းမောင်းတဲ့ကားကို ထိုင်စီးဖို့စောင့်နေရတဲ့ ဒီဝဋ် ကြွေးကို ငါ မြန်မြန်ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်”

ဒီလိုပဲ ရှားက ကြားကို ရွဲတာလည်းရှိသလို

“အဲဒီလောက်အထိ စာတွေ မကြိုးစားနဲ့ ကြား၊ ဘွားက မင်းကို ဘွဲ့လွန်တွေ ဘာတွေ ပေးမတက်ဘူး၊ သေစာရှင်စာပဲ တက်ခိုင်းမှာ သေချာတယ်၊ မင်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောပြတာ”

မင်းကျော်ကြား မခံမရပ်နိုင်သော စကားလုံးတွေသုံးပြီး ဒေါသဆူကြွလာအောင် တမင်ခန့်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ နှုတ်ငှေ ကြွယ်သလောက် ခွဲဖြိုးအမျိုးမျိုးနဲ့ သရုပ်ဖော်တတ်သော ကိုရှား နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့် ကြားရင်ထဲက ပေါက်ကွဲချင်ချင် ဖြစ်လာ ရသည့် ဒေါသကို ထိန်းရတာ မကြာခဏ။

ကြားကို အောက်တန်းစား ဂျပေဘီစရိုက်ပဲဆိုဆို

လူရမ်းကားသားပဲပြောပြော ဒေါသနောက်မှာ လက်မြန်ခြေမြန်က ရှိချင်တာက ကြားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမှုအကျင့် ဖြစ်နေပေမယ့် ရှားနဲ့ ကျတော့ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။

“ရှားကိုတော့ သည်းခံ ကြား၊ ဘာသာသားစို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မခံချင်စိတ်ကြီးတာ၊ ဒေါသအဖြစ်လွယ်တာက ယောက်ျားသဘာဝဆိုတာ ဘာ နားလည်တယ်၊ မင်းကြီးကြီး ကလည်း မင်းဘက် အမြဲရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစည်းစိမ်ဂေဟာမှာ မင်းဘွားဘွားနဲ့ သင့်မြတ်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး”

ဘာက စကားကိုအလှဆင်ပြီး သွယ်ဝိုက်ကာမပြော။ ကြား သိထားနားလည်သင့်တာကိုပဲ လိုရင်းကို ထိုသို့ပြောတတ် သည်။ ဘွားရဲ့ မျက်မပြေခြင်းကို မင်းကျော်ကြားကိုယ်တိုင် ခါး ခည်းခံခဲ့ရတာ ဆယ်စုနှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း သိချင်း ထဲကလို.....လို့ အားလုံးရှေ့မှာ မင်းကျော်ကြား အကျယ်ကြီး ဆိုပြရကောင်းမည်လားလို့ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတဲ့အထိ ကြား ဘဝမှာ မဖြေနိုင်သည့် ရန်ကြွေးတွေက အများကြီးဖြစ်သည်။ ရှားဆီရောက်တော့ မျက်နှာက ညိုနေပြီ။

“ကျစ်...မင်းကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကောင်း

ဝင်းထဲ ဟိုနဲ့ဒီ ပြေးလာမှ ခြေနှစ်လှမ်းစာလောက်ကို ဒီလောက် ကြာရသလား။”

ဒေါသဖြင့် ရန်လိုနေသော ရှားကို ကြား ဘာမှမပြော။
ပါးစပ်ပိတ် ရေငုံနေပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ‘မကြာချင် မင်းဟာ
မင်းပြေး’ လို့ ပြောချပစ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရ၏။

“ဘုရားမယ်”

ကြားလက်ထဲကထီးကို မယူဘဲ မိုးရေထဲ ရှား ထွက်
သွားတော့ ကြားက မင်းသားကို ထီးဆော်မိုးပေးရသည်။ တောက်ပ
တဲ့ အရောင်တွေကို တမင်စပ်ဟပ်ဝတ်ကာ ဆံပင်ပုံကအစ တစ်မူ
ထူးခြားသော ကိုရှားက လည်ပင်းတွေ၊ လက်ကောက်ဝတ်တွေ
မှာ ကြိုးတွေ၊ ကွင်းတွေ ဝတ်ထားရုံ အားမရသေး။

ဘောင်းဘီဘေးနားမှာ ချိန်းကြိုးတွေ၊ စတီးကြိုးတွေ
တိုးလိုတွဲလောင်းနှင့်မို့ လက်အလှုပ် ခေါင်းအင်္ကျီမှာ ဘယ်ထဲ
ဘယ်လိုမြည်မှန်းမသိသော ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံတွေက ရှားရဲ့
ကိုယ်ပိုင်တေးဂီတဖြစ်နေ၏။

“ထီး ငါ့ကိုပေး၊ မင်း ကားပေါ်က စောင့်နေ”

“ကိုရှား...တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ မင်းဘာသာလစ်တော့”

ကြားလက်ထဲက ထီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ မိုးရေထဲ
ကိုရှား ထိုးထွက်သွားတော့ ကြားမှာ ဘာအဆောင်အယောင်မှ
မပါဘဲ မိုးရေထဲမှာ။ နီးစပ်ရာ သစ်ပင်အောက် အရိပ်ခိုရင်း
တစ်စတစ်စ ပိုသည်းလာသော မိုးစက်တွေငေးရင်း ကျန်ရစ်သည့်
အဖြစ်ကို ဘယ်သူ ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင်မှာလဲ။

သူတစ်ပါးအတွက် အရိပ်ကို သယ်ဆောင်ပေးသူက
မင်းကျော်ကြားရဲ့ အဖြစ်တဲ့လား။

အင်း...ဝါသနာပါရင် ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုချင်းချပစ်လို့
ရနေပေမယ့် ကြားက အငိုမလွယ်တတ်သူဆိုတော့လည်း ဖြစ်လာ
သမျှ ရင်စည်းခံရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၃)

“ငါ့အတွက် တကယ်ဆုတောင်းပေးစမ်းပါ အီရယ်”

“ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်တိုင် ဒီမှာ အလုပ်ဝင်လျှောက်ပြီးတာ ကြာလှပြီပေါ့ ကဲရယ်”

“ဒါကတော့ ရှင့်ဘွားတော်က ခွင့်မပေးတာ”

“ခွင့်မပေးတာက မာမိက အိကို အရောင်းစာရေး ဝင် လုပ်စရာမလိုဘူးတဲ့၊ ဒေါ်စည်းစိမ်ရဲ့ စိန်တိုက်မှာ မာမိက အမာမိ ကပ်စတန်မာဆိုတော့ အိဆန္ဒရှိရင် မိဘချင်းနားဖောက်ရုံပဲ၊ ဒေါ်စည်းစိမ် ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ မင်းထင်ရှားက သမီးရင်ဘတ် ထဲ ဖြုတ်ခနဲကြွေကျလာမှာ၊ ဆီးဖမ်းထားဆိုတာ မာမိပြောနေကျ

စကားလေ”

“ပြောနိုင်တဲ့သူဆိုတော့ ရှင်က ကြီးကျယ်ပြနိုင်တာ ပေါ့လေ”

ကဲအသံမှာ ရန်လိုခြင်းမပါပေမယ့် မလိုခြင်း မကင်းသော လေသံသဲ့သဲ့က ရိုးရာ သွားရာနောက် ဝေ့ဝဲပါလာ၏။

“ကြီးကျယ်ပြတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောနေတာ ကဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိက လူကြီးချင်းပြောလို့ အသည်းနှလုံးမပါတဲ့ အခွံကျ တော့ ဆောရီးပဲ၊ နှလုံးသားမပါဘဲ ဟန်ဆောင်ရတာ ပင်ပန်း လွန်းလို့ လုံးဝကို မစဉ်းစားတာ၊ အိ လိုချင်တာက နှလုံးသား ထဲကလာတဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ ကရုဏာတရား၊ အဲဒါ အိ တကယ်လို အပ်တဲ့ မေတ္တာစစ်”

“သိပ်အစစ်လိုချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာရှာတော့ အိ၊ နေ စမ်းပါဦး၊ အခု ရှင် ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာက”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပိုင်တဲ့ ဒီရှောပင်နဲ့မောလ်ကြီးမှာ တမင် အရောင်းစာရေး လာလျှောက်တာ”

ကဲက အိကို ထူးဆန်းသော သတ္တဝါလိုကြည့်၏။

“သူဌေးနဲ့ အရောင်းစာရေး ဘယ်လိုလုပ်ချစ်နိုင်မှာက

အိရယ်”

“ဖူးစာပါရင် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဖူးစာ”

“အင်း”

“အင်တာဗျူးမှာ အိကိုတွေ့ရင် သူ့မာမိက ချက်ချင်း သဘောပေါက်ပြီး အလုပ်တန်းခန့်မှာ”

“ရှင်ပြောတာ ကဲတော့ ဘာမှလိုက်မမိတော့ဘူး အိ၊ ရှင် ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့”

“ရှင်ပစ်မှတ်က မင်းထင်ရှားလား၊ ဦးမင်းစည်းစိမ်လား အိ၊ သေချာအောင်လည်းလုပ်ဦး”

“သွားစမ်းပါ၊ မင်းစည်းစိမ် ဖြစ်စရာလား၊ ဟိုက ကိုယ့် အဖေ အရွယ်လောက်ကြီးကို”

“သိဘူးလေ၊ ပစ်မှတ်တွေများ ပြောင်းသလားလို့”

“ဒါပဲနော်၊ မင်းထင်ရှားနဲ့ အိနဲ့ ငြိသွားရင် ကဲ သဘော ထားကြီးပေးရမယ်၊ အိတို့ ငယ်သူငယ်ချင်း အခင်အမင်မပျက် ကြေး”

“အမလေး...အိဘက်ကပဲ သေချာပါဦး၊ အရင် စရန်

သာသတ်နေတယ်၊ ငြိပါစေဦးဟယ်၊ နောက်ဖယား နောက်ကြည့် ရှင်းတာပေါ့”

ရိုးရာနားမှာ ရယ်သံမျိုးစုံပေးပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါး ခွင့်တာနဲ့ သူမကို တိုးတိုက်ကျော်ထွက်သွားပုံက ရိုးရာဆိုတာ သက်ရှိလိုတောင် သတိထားကြရဲ့လားမသိ။ ရိုးရာနဲ့အတူ ဒီအထပ် ထို လာတာပါပဲ။ ဒီအလုပ်မှာ အင်တာဗျူးကို လာဖြေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ရဖို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူ။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း ကွဲပြားသည်။ သူတို့ အတွက် ဒီအလုပ်က အပျော်တမ်းကစားပွဲတစ်ခုလို ဖြစ်နေပေမယ့် နိုးရာအတွက် ဘဝပြောင်းတစ်ခုရဲ့ အချိုးအကွေ့ထဲမှာ သေရေး နှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသည့်အထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ပါနေသည်။

ဟင်းခဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးမြည်အောင် ချရင်း အင်တာ ဗျူးဖြေရမည့် အခန်းဆီ လှပပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ရိုးရာ ချော်ကြည့်သည်။ သုံးထပ်အဆောက်အဦမှာ မြေညီထပ်က တားရှိစွမ်း။ ပထမထပ်မှာ အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းတွေနှင့် အဝတ်အထည် လူသုံးကုန်ပစ္စည်း။ အပေါ်ဆုံးထပ်ကတော့ ရုံးခန်း သီးသန့်ချည်းဖြစ်ပြီး ပတ်ပတ်လည် မှန်ချပ်အကြည်တွေက ကာ

ထားတာမို့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးရဲ့ ရှုခင်းကို အပေါ်မှ စီးမိုးမြင်ခွင့် ရနေ၏။

“ဝါသနာဆိုတာ ဝါးစားလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး ရိုး၊ ပြီးတော့ ဒီဇိုင်နာဆိုတာ ဒီခေတ်မှာ မျက်လုံးစွေမကြည့်နဲ့၊ ကြည့်မိတဲ့ မိန်းကလေးက ဒီဇိုင်နာဖြစ်နေတတ်တာမျိုးအထိ ပေါများနေတာ၊ နာမည်နောက်မှာ ဘယ်သင်တန်းက ဘယ်သူတပည့်ပါဆိုပြီး ပါနေတာ အခုကြီး”

“ညည်း ထွင်တတ်တယ်၊ ပုံကျအောင် ချုပ်တတ်တယ် ဆိုတာ တို့ရပ်ကွက်ထဲပဲရမှာ၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကရော တစ်နှစ်ကို တစ်စုံချုပ်ဖို့တောင် ဖျစ်ဖျစ်မြည်နေကြတာ၊ ပိတ်ဖိုး၊ ချုပ်ခပေါင်းရင် ဘာထုပ်ထဲမှာ နှစ်စုံလောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရတာမျိုးကိုအေး”

ရိုးရာကို ဒေါ်လေးက အသေးစိတ်တွက်ချက်ပြတာ မှန်ပေမယ့် ဒီအတတ်ပညာနဲ့ အသက်မွေးမယ်လို့ အားခဲထားတဲ့ ရိုးရာအတွက်တော့ ထိုင်ငိုချင်သွားသည်။

“အိမ်တစ်ခြမ်း အငှားတင်ထားတာလည်း ဒေါ်လေး မရှိရင် ညည်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး ရိုးရာ၊ ဒေါ်လေး

တလည်း တူအရိုးနှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အနားမခွာ နေပေးလို့ ဧရာတာ ညည်းအသိ၊ အပူမလိုချင်လို့ အိမ်ထောင်မပြုတာ၊ ဝမ်းမနာ သမီးအတွက် မပူပါရစေနဲ့၊ ငါက နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်ချင်တာ”

ရိုးရာဘဝမှာ အားကိုးဖွယ်ရာ တစ်ဦးတည်းဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လေးက ထိုသို့ပြောလာတော့လည်း ရိုးရာက ‘ဒေါ်လေးရယ်... ရိုးရာနားက ဘယ်မှမသွားပါနဲ့’ လို့ မျက်ရည်လည်စွဲနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ သွားရမည့်ခရီးကိုဆွဲထားရန်မသင့်။ တော်ကြာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာလမ်းကြောင်းမှာ ရိုးရာ ခလုတ်ကန်သင်းဖြစ်နေမှာလည်း စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တူအရိုးနှစ်ယောက် နှစ်ဦး သဘောတူလမ်းခွဲရင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရန် ကြံရွယ်ထားကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရိုး ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုးရာ အင်တာဗျူးခန်းမဆီသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ဒီရှောပင်နဲမောလ်ကြီးက အသစ်ဖွင့်မှာမို့ အရောင်းစာရေး များစွာ လိုအပ်သည်။ ပေးထားသော လစာကလည်း ရိုးရာ မှန်းထားတာထက် များနေသေးတာမို့ ဒီအလုပ်လေးရပါစေလို့ ဆုတောင်း

ပြီး အင်တာဗျူးဖြေရန် လာခဲ့ခြင်းပါ။

“ဖြေ”

“အယ်...သွားပါပြီ”

အသံပေး၍ ကွဲထွက်သွားသော ဂါဝန်ဘေးစစ်ကြောင့် ရိုးရာက ခန်းမကျယ်ကြီးဆီ ဦးတည်နေရာမှ ခြေလှမ်းကို နံရံ ကွယ်ဆီ အမြန်ပြေးကပ်ရသည်။ ဗြိဇန ကွဲထွက်သွားသည့်နေရာ ကို သေချာအောင် ဘေးငဲ့ငုံကြည့်မှ ရိုးရာ၏ လှပသောမျက်နှာ လေး သိသာစွာ ပျက်သွား၏။

“သွားပါပြီဟယ်”

တစ်ခါတည်း ထိုင်ခိုချင်လောက်တဲ့အထိ ရိုးရာ စိတ် ညစ်သွားသည်။ ရိုးရာက ကိုယ့်ဒီဇိုင်း ကိုယ်ထွင်၍ ချုပ်သော ဂါဝန်က အဖြူခံပေါ် ရွှေအိုရောင် အနွယ်အခက်လေးတွေ ဖောက်ထားသော အဆင်ကို ရင်ပြတ်ချပ်ပြီး ခါးစည်းကြိုးလေး သိမ်းချည်ထား၏။ အရှည်ကျတော့ ခူးကျရုံကို ဝဲဝဲကားကားလေး ချပ်ထားခြင်းပါ။ လက်ဖြစ် သိုးမွေးအဖြူကို ခပ်ကျဲကျဲထိုးထား သော ခေါင်းစွပ်လက်စက အင်္ကျီဖားဖားလေး ဝတ်ထားတာ ဂါဝန်က မရိုင်းမယဉ်လေးဖြစ်သွားသည်။

ရှိတာလေးနှင့် လှအောင် ခေတ်လည်းမီအောင် ဝတ်ရ သည့်အချိန်မှာ ရိုးရာရဲ့ဂါဝန်က ဘေးအစပ်စစ်တလျှောက် ကွဲ ထွက်သွားသည်ဆိုတော့ သွားပြီပေါ့။ အိမ်မှာဆိုရင်တော့ ပြဿနာ မဟုတ်။ မကောင်း ကောင်းအောင် ပြုပြင်ရန် ကိရိယာတန်ဆာ ဝလာစုံ ရိုးရာမှာရှိသည်။ ဒီစင်တာကြီးထဲ ဘယ်သူ့ဆီပြေးပြီး ခိုးရာ အကူအညီတောင်းရမယ်မှန်းမသိ။

အဲဒီ အသိအကျွမ်းမရှိသော သူစိမ်းတွေရဲ့အလယ်မှာ ရိုးရာရဲ့ အခုအခြေအနေက အင်တာဗျူးဖြေခွင့်အတွက် အဓိက မဟုတ်တော့ဘဲ ဒီထဲက ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ထွက်သွားခွင့်က ပို၍ အရေးကြီးနေ၍ လူက အေးစက်စက် အငွေ့အသက်များထဲမှာ အာချေးပြန်ချင်နေသည်။

“ဒီမှာ”

“အမလေး”

ကိုယ့်ကွန်ကွန်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေတုန်း အနီးကပ်အသံကြောင့် အခု လန့်သွား၏။

“လန့်သွားရင် ဆောရီး”

အသံက ခပ်ဩဩပေမယ့် ချိုသည်။ ရေချိုးပြီးစ ဆင်ပြာ

ရန်လို လတ်ဆတ်ခြင်းတစ်မျိုးက ရိုးရာအနား ဖျတ်ခနဲ လွှမ်းခြုံသွား၏။ မားမတ်သောအရပ်ကို ပထမ သတိထားမိပြီး မျက်နှာကို အလန့်တကြား ခေါင်းမောပြီးကြည့်တော့ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၏။ ညှိုးပြီးစိုသောအသားအရောင် မှာ ခပ်ထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော ဆံပင်တွေက ခေါင်းပေါ်မှာ အပုံလိုက် စွပ်ချထားသလို ပွယောင်းယောင်း။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတော့ ပေါ်ကာ ခပ်ပျော့ပျော့သွယ်တန်းသော မျက်ခုံးတွေကျုံ့ထားလျက် ရိုးရာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားလို့၊ လိုအပ်ရင် ပြောပါ။ တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

ရိုးရာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို အတပ်သိပုံနှင့် မေးသူက မေးရအောင် ရိုးရာပုံစံက ဘယ်လောက်မူပျက်နေသည် မသိသူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူမအခက်အခဲကို တစ်ဖက်လူကို ထုတ်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားချိန်မရဘဲ ရိုးရာ ခေါင်းယမ်းခြုံလိုက်မိ၏။

“ဟင့်အင်း”

ရိုးရာ ငြင်းပေမယ့် သူက ရိုးရာနားက ချက်ချင်း လှည့်

ထွက်မသွားသေးဘဲ ရိုးရာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဒီကို အင်တာဗျူး လာဖြေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဒါကိုတော့ ရိုးရာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားပြီး နာမည်စာရင်းပေးလေ။ ဟိုမှာ ခေါ်နေပြီ၊ အလှည့်ကျော်သွားရင် အကြာကြီး ပြန်စောင့်နေရမှာ၊ ခသွားရဲလို့လား၊ တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူပြောမှ ခန်းမကျယ်ကြီးကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်လိုက်၏။

ဒီလို ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ ရောက်လာတဲ့သူတွေအားလုံး အခန်းရဲ့အရှိန်အဝါကိုကြည့်ပြီး ရွံတွန့်တွန့်ဖြစ်တဲ့သူတွေ၊ အင်တာဗျူးဖြေကာမှ စိတ်ဖိစီးပြီး သိထားမှတ်ထားသမျှ တလွဲတချော် ဖြေတဲ့သူတွေ အများကြီးကို ရိုးရာ ကြုံဖူးသည်။ လက်တွေ့တော့ ကြုံဖူး။

ဒါက ရိုးရာအတွေးဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဖက်က ရိုးရာနားမှာ ခိုတဲ့ မင်းကျော်ကြားကတော့ လှပသည့် မျက်နှာလှလှလေး သိသိသာသာ ပျက်နေတာကိုမြင်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာလို့ အတတ်

သိကာ သူမကို သူကကူညီရန် အနားရောက်လာခြင်းမျိုးပါ။
ထို့ကြောင့် စာနာစိတ်ဖြင့် မိန်းမလှလေးကို ကူညီမည်ဆိုကာမှ
သူမက ကြားမျက်နှာကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် မဝံ့မရဲကြည့်
ပြီး ခေါင်းခါတော့ သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“ဟို...နေဦးရှင့်၊ ရိုးရာ ရှင့်နောက်ကို လိုက်လို့မရ
ဘူး”

“မင်း အင်တာဗျူးလာဖြေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟို...ရိုးရာ ဒီနေရာက
သွားလို့မရလို့”

ရိုးရာအသံက မပွင့်တပွင့်။ လှပသော မျက်နှာက
နှင်းဆီရင့်ရောင် ပူနွေးလျက် ရှေ့ကလူကို သေချာမကြည့်ရဲ။
ကြားက မိန်းမလှလေးစကားကို နားမလည်။

“ဒီနေရာက သွားလို့မရဘူး ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မင်းပြောတာကို တို့နားမလည်ဘူး”

“ဟိုဟင်း...ရိုးရာအင်္ကျီမှာ ဟို...ဖစ် မရှိတော့လို့”

“ဗျာ”

သူမအခက်အခဲကိုပြောပြီး ချက်ချင်းခေါင်းငုံ့သွားသည့်
မျက်နှာလေးကို အနီးကပ်ကြည့်မှ ရိုးရာဆိုသည့် ကောင်မလေးရဲ့
ဖြူနုသော ပါးပြင်မှာ ချက်ချင်းသွေးရောင်လွှမ်းစက်လာ၏။ နံရံ
ကို ကိုယ်တစောင်းမှီပြီး ရပ်နေသော ရိုးရာဆိုသည့် မိန်းမလှလေး
ဒုက္ခကို အခုမှ သူ သဘောပေါက်သွားကာ မျက်ခုံးထူတွေ
တွန့်သွားသည်။

ဒါကြောင့် ကောင်မလေး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရခြင်း
ကိုး။

“မင်းနာမည်က ရိုးရာလား”

“အင်း”

“အခု ကိုယ် မင်းကို ဘာကူညီရမလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အင်္ကျီနောက်တစ်စုံလဲချင်ပါသည်” ဟု စိတ်
ထဲက ပြောနေပေမယ့် ရိုး နှုတ်ဖျားက ဘာသံမှမထွက်။ ကိုယ့်
ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုသည့် စကားက ရိုးရာအတွက်ပဲ ထားခဲ့
သလိုလို။

“ဒီလိုလုပ်ရင်ရော”

“ဘာလဲဟင်”

“ဟို...နောက်ထပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်စုံရင်ရော၊ မင်း အဆင်ပြေမလား”

“ဟုတ်...ဟို...ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက ခွာလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အသစ်တစ်စုံဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံ ရှိရမှာ မပါဘူးရှင်”

“အဲဒါကို ကိုယ် ကူညီလို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်...ကူညီလို့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကူညီပါနော်၊ ရိုးရာအတွက် ဒီအလုပ်က ရမှဖြစ်မှာမို့ပါ၊ ပြီးရင် အင်္ကျီဝတ်စုံဖိုး ရိုးရာ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ဒီကိုရောက်ပြီးမှ ရိုးရာ အလုပ်တော့ရသွားချင်လို့ပါ”

သိပ်လှသည့် မိန်းမလှလေးက မင်းကျော်ကြားဆိုသည့်သူ့ကို သနားစဖွယ် တောင်းပန်နေ၍ ကြားစိတ်ထဲ ချက်ချင်း တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ အလုပ်တစ်ခု မရမနေအရေးကြီး လိုအပ်နေပုံထောက်တော့ ရိုးရာဆိုတဲ့ သူမက သာမန်လူတန်းစားထဲကပေါ့။ ကြားဘဝနဲ့ ဘာမှမထူး၍ စာနာစိတ်က သူ့အလိုလို ရင်မှာဖြစ်ထွန်းသည်။

“ဒေါ်စည်းစိမ်ရဲ့မြေး ဖြစ်နေလို့ တန်းဝင်စရာ အလုပ်

တစ်နေရာစာ မင်းမှာရှိတယ်မှတ်ထား ကြား၊ အပြင်မှာ အလုပ်လက်မဲ့တွေ ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ထီးဖြူ ဖိနပ်ပါးတဲ့အထိ ဝင်လျှောက်တာတောင် အလုပ်တစ်နေရာရဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းတာမျိုး၊ ဘွားကျေးဇူးကြောင့် မတောင့်မတ နေရတယ်လို့တွေးပြီး ကျေးဇူးမတင်ချင်နေ၊ မင်းအမေလို ဘွားအကြီးရင်ဘတ်ကို ခြေစုံကန် မစော်ကားမိစေနဲ့”

ဘွား ပြောစကားသံတွေက အခုချိန်ထိ မင်းကျော်ကြားနားထဲ စွဲနေတာမို့ အလုပ်တစ်နေရာရဲ့ တန်ဖိုးကို ကြားက သိသည်။ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိသူ၊ ကြိုးစားသူမှန်သမျှလည်း ကြားက တတ်စွမ်းသလောက် ကူညီခဲ့တာတွေလည်း အများကြီးပါ။

“မင်း ဒီမှာ ခဏနေခဲ့”

“ဟုတ်”

နေရာက မလှုပ်မရွေပုံစံနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြနေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဓာတ်လှကားဆီ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ တလွှားလွှား လျှောက်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကဖုန်းကိုထုတ်ပြီး သူ လိုသည့်

နံပါတ်တွေနှိပ်၍ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းထူးသံကြားမှ

“ဘဘ”

“အေး...ပြော၊ အခု မင်းက ဘယ်ရောက်နေလဲ ကြား၊
မင်းနဲ့ဘဘ ဒီမှာ အင်တာဗျူးရမှာမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် အောက်ထပ်ခဏဆင်းမလို့ ဘဘ”

“မြန်မြန်ပြန်နဲ့”

မင်းကျော်ကြားအပေါ်မှာ အချိန်မရွေး နူးညံ့ချိုသာသော
ဘဘက ကြားကို သူ့လုပ်ငန်းခွင်ထဲ မကြာမကြာ ဆွဲသွင်းတာ
လည်း ရာထူးကြီးကြီးနေရာပေးချင်လို့ဆိုတာ ကြား သိသည်။

“မင်းအစ်ကို ရှားက ဒီလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားတာ
မဟုတ်ဘူး ကြား၊ စည်းစိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအင်အားစုမှာ ဘဘ
ပြီးရင် စီမံခန့်ခွဲရမယ့်လူက မင်းပဲ”

ဘဘပြောသမျှ ကြီးဆင့်က မငြင်းမဆန် အပြုံးနှင့်
ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပေမယ့် ကြားကတော့ သူ တတ်စွမ်းသည့်
နေရာကသာ စည်းစိမ်စီးပွားရေးအင်ပါယာကို ထောက်ပံ့မည်
ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၍ အခန့်သင့် ညွှန်ကြားတာမျိုး သူ ဝါသနာ
မပါ။

ခူးဆွတ်ဖို့အင်အားရှိလျှင် ယန်းဖျိုးတတ်ရမည့် ဒဿနကို
မင်းကျော်ကြား နားလည်ထားသည်။ အလုပ်မလုပ်ချင်သာ နေမည်၊
လုပ်ငန်းပိုင်းကိုတော့ အခြေခံကအစ မသိမရှိရအောင် လေ့လာ
ထားသည်။

“မင်း ရုံးခန်းထဲ လာထိုင်လေကွာ၊ ဟန်ပြပေါ့ ကြား
လေးရဲ့၊ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာ အပျိုကြီးလုပ်မှာပေါ့၊ မင်းနဲ့ငါက
ဘေးက အကဲခတ်ရုံပဲ”

အခု အလုပ်ကိစ္စမှာ ဘဘခေါ်၍ ဒီနေရာကို သူ ရောက်
လာရခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်တာဗျူး စပြီလား ဘဘ”

“အေး...လူတွေ့စစ်ဆေးတာ စပြီ၊ မင်း ဘာကိစ္စ
အောက်ကို ဆင်းဦးမလို့လဲ”

‘အင်တာဗျူး လာဖြေတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် အင်္ကျီ
ဝယ်ပေးမလို့’ ဟု စိတ်ထဲက ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် အပြင်မှာ
တော့

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့ ဘဘ၊
သူ့အတွက် ဒီအလုပ်က မျှော်လင့်ချက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက် ဖောင်တင်ထားတာ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်ဆိုတာ နဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း နာမည် တစ်ခါတည်းပြော၊ မင်းသူငယ် ချင်းဆိုမှတော့ ဘာ တစ်ခါတည်း ခန့်စာလွဲပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်သူလဲ”

“ရိုးရာပါ ဘာ”

“ဒီနှစ်လုံးတည်းလား”

“ဗျာ”

“အဲဒါက...ဟို...ဟို”

ဘာ အမေးစကားကို သူ ဆက်မဖြေတတ်တော့။

ရိုးရာရဲ့ နာမည်အတိအကျကို သူလည်းမသိ။ သူမပြောတာ ကြားရုံနှင့် ပြောရတာဆိုတော့ မတိကျ။

“ကျွန်တော် ပြီးမှ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ် ဘာ”

“အိုကေ”

ဘာ ဖုန်းချသွားမှ အဝတ်အစားကောင်တာဆီ ပြေးရ သည်။ ရိုးရာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးနှင့် သင့်တော်မည့် ဝတ်စုံ တစ်စုံ ရွေးသည်ဆိုပေမယ့် ဝယ်နေကျမဟုတ်တော့ ဘာယူလို့

ယူရမှန်းမသိ။ နောက်တော့ နီးရာဝတ်စုံကို ဆွဲယူပြီး ငွေချေတာ တောင်မှ ကတ်ရှိရာမှ ဝန်ထမ်းတွေက ပြီးစီစီ။ ထိုအပြီးတွေကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ကြား အပေါ်ထပ်ဆီ ပြန်တက်လာတာ ဓာတ်လှေကားနဲ့ပေမယ့် လူမမောဘဲ စိတ်ထဲ မောနေတာတော့ ခက်သည်။ ရိုးရာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူ ထားခဲ့သည့် နေရာမှာ ပုံစံမပျက် နံရံမှီရပ်ကောင်းနေဆဲ။

“ရှေ့...သွားလဲလိုက်”

အဝတ်အစားအိတ် ကမ်းပေးပေးမယ့် ရိုးရာက မလှုပ်။ သူ ပေးလိုက်သည့် အိတ်ကိုကိုင်ပြီး ဆက်ရပ်နေတော့ မျက်ခုံး ထူထူတွေ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟိုးဘက်မှာ တိုင်းလက်ရှိတယ်၊ သွားလေ”

“သွားလို့မှမရဘဲ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားကာ သူ့အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီ ကို ချွတ်လိုက်၏။

“ရှေ့...ဒါကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်သွားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အခုမှ မချောမျက်နှာလေး လန်းကြည်သွားကာ မင်း
ကျော်ကြားအင်္ကျီကို သူမကိုယ်ပေါ် ကမန်းကတန်း ဆွဲဝတ်ပြီး
တိုင်းလက်ဆီ တလွှားလွှားပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်ဆဲမှာပဲ တစ်စုံ
တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သူ သတိရသွား၏။

“ဟိတ်...မင်းနာမည်ပြောဦး”

သူ့အသံကြောင့် လှပသော မျက်နှာလေးက သူ့မျက်နှာ
ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ဘယ်
သူမှ အကြည့်ကိုမလွဲ။ ပြီးမှ သူမက

“မယ်ရိုးရာ”

“ဘယ်လို”

ရိုးရာက ကြားကို လှည့်မကြည့်။ ချာခနဲလှည့်ကာ
တစ်ဖက်နံရံမှာ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

‘မယ်ရိုးရာ’ဆိုသည့် အမည်ကို သူ့နှုတ်ဖျားက ခပ်တိုး
တိုးခေါ်လိုက်ပြီးမှ ဘာကို သတိရသွားကာ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

မယ်ရိုးရာနဲ့တွေ့မှ မင်းကျော်ကြားအဖြစ်က နည်းနည်းမှ
ရိုးရာမဆန်နိုင်။ အစဉ်အလာ ဖောက်ဖျက်သူအဖြစ်ထဲမှ မင်းကျော်
ကြားဘဝမှာ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဝတ်မည့် ဝတ်စုံကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်၍ ဝယ်ယူ
ကူညီပေးမိခြင်းက သူ့အတွက် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုလျှင်
နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတာရော ရှိလာနိုင်မည်လား မပြောတတ်တော့။

သေချာတာကတော့ မယ်ရိုးရာဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ
သူ မြင်သမျှထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်နေခြင်းပင်။

အခန်း (၄)

“ဒါဖြင့် ရှင်က သူ့နာမည်လေးတောင် မသိဘူးပေါ့
ရိုးရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

ကေသီအမေးကို အင်္ကျီကို ထုပ်ကြယ်သီးလေးတွေ
တပ်နေရင်းက ရိုးရာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ညှို့လိုက်တာ ရိုးရယ်”

“ရှင် အခု အဲဒီရှေ့ပင်းနံမောလ်ကြီးမှာ အလုပ်ရသွား
ပြီ မဟုတ်လား”

“သူဌေးက တစ်ခါတည်း တန်းခန့်တာ၊ ရိုးဖြင့် အံ့

လွန်းလို့ အခုထိကိုမယုံသေးဘူး”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလဲ ရိုး၊ အလုပ်ရအောင် သူက ကူညီ
ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟင်”

“ဒါဆို သူက သူဌေးလား”

“ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“သူဌေး”

အတွေးနှင့် ရိုး တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွား၏။
ကြယ်သီးတပ်နေတာကို ရပ်ကာ ကေသီမျက်နှာကို မော့ကြည့်
သည်။ ကြည့်သော်လည်း မမြင်သောမျက်ဝန်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။
ရိုးအာရုံထဲ ပုံဖော်ကြည့်တာက ထိုနေ့က ရိုး တွေ့ခဲ့သော သူပုံစံ
ကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ပဲ သူဟာ သူဌေးလား။

“သူ ဝတ်ထားတာကတော့ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ
နဲ့ပဲဟ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ အသားလတ်လတ်နဲ့ လူချော
တစ်ယောက်ပဲ၊ အထူးခြားဆုံးက သူ့မျက်လုံးတွေပဲ ကေသီ”

“မျက်တောင်တွေဆို ယောက်ျားတန်မဲ့ ကော့နေလိုက်

တာ ဝိုင်ငေးတောင် ယူရတယ်၊ သူမျက်လုံးက တကယ်လှတာ”

“အဲဒါ ဟုတ်ပါပြီ၊ တခြားဟာကရော”

“တခြားဟာ”

“အေးလေ...ရှင်ကို ကူညီပေးတဲ့လူမှာ သူဌေးနဲ့တူတဲ့ အဆောင်အယောင် ဘာတွေပါလဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သူပုံက သူဌေး ပုံပေါက်ရဲ့လား”

“သူဌေးပုံ...အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ ကေသီရယ်၊ တချို့ လူတွေက ပုံစံအဆောင်အယောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလို့မရတာတွေ အများကြီး”

“ရှင်ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ”

ကေသီက သံယောင်လိုက်ရေရွတ်သည်။

“သူပုံစံက ရိုးရိုးပဲ ကေသီ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံရဲ့ဈေးက မသေးဘူးနော် ရိုး၊ သူဌေးသားတစ်ယောက်က ကူညီလိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘုရားမတာပဲ၊ ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ တို့လို လူတန်းစားတွေက သူဌေးတွေကို မှန်းလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေး သူဌေးချင်းပဲ အလွမ်းသင့်ကြတာမျိုး”

“ရိုးကိစ္စ ထားပါဦး၊ အခု ကေသီလေသံကြည့်ရတာ ကေသီမှာ နှလုံးသားရေးရာတွေ အဆင့်အတန်း အခွဲခံလာရပြီ ထင်တယ် ဟုတ်လား”

ကြယ်သီးအားလုံး တပ်ပြီးသွားသော အင်္ကျီကို ဘေးချရင်း ရိုးရာက ကျောလယ်ထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ပခုံးတစ်ဖက်ဆီ သိမ်းယူပြီး ကေသီကိုမေးလိုက်တော့ ငေးဝိုင်သွား၏။

ရိုးရာနဲ့ ကေသီက တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေကြပေမယ့် မကျောလည်းမတူ၊ ပြီးတော့ ရိုးရာက အဝေးသင်မို့ တစ်နှစ်လုံးမှာ ဆယ်ရက်ပဲ တက်ရသည်။ စာမေးပွဲဖြေတာနဲ့ ပြီးသွားပြီ။

ကေသီတို့ကျတော့ မိဘအထောက်အပံ့လည်းရှိ၊ မိသားစုထိလည်း အငယ်ဆုံးသမီးမို့ လိုတရဘဝကို အလိုလိုရထားသူ။ ရိုးရာဘဝထက် ကေသီဘဝက မိန့်ဖန့်ဖြင့် လောကအလယ်မှာ တင့်တယ်စွာ နေနိုင်သူအဖြစ် ပျော်စရာကောင်းသူဖြစ်သည်။

“ကေသီက ဘာမကျောပဲ ရရဟာ၊ ရိုးလောက် အမှတ်ကောင်းပေမယ့် ဒေးပဲတက်မှာ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို အပြည့်အဝ ခံစားရင်း အကြီးအကျယ်ကပ်ပစ်မှာ”

ကေသီက သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ ကျောင်းစကတည်းက

အပြတ်ကဲသည်။ တွဲသည်။ ကေသီ တက္ကသိုလ်စတက်ကတည်းက အဝကတော့ ကင်းနဲ့တွေ့၊ ကွင်းတွေလည်း မသိ။
 ဝတ်သမျှအဝတ်အစားက ရိုးရာထဲမှာသာ ချုပ်တာကြောင့် ရိုးရာ သူများတွေ တစ်နှစ်သင်တဲ့စာကို ကိုယ်က ဆယ်ရက်နဲ့
 က ကေသီပင်တိုင်ဒီဇင်နာလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကေသီလူ အလိုက်ရတာမျိုး။ စာထဲမှာပဲ ခေါင်းမဖော်နိုင်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း
 လျှင် ကိုယ် မကြုံဖူးတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို အမှန်အတင်အောင် မနည်းကြိုးစားနေရ၍ တခြား ဘာဘာညာညာ
 ခံစား၍ ရတာမျိုးမို့ ရိုးရာက အင်္ကျီမချုပ်ရတာတောင် ကေသီ အရုံထဲမှာ မဝင်စားအား။ တစ်ခုမှားတာနှင့် ခြေချော်လက်ချော်
 အရိပ်မြင်လျှင် ပျော်တတ်စမြဲ။

“ကေသီတို့အုပ်စုထဲမှာလေ သဲသဲဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ပိုဆိုးတာက ရိုး ဘဝပေးတာဝန်တွေက အများကြီးရှိ
 အီးမေဂျာက ကင်းနဲ့ကိုမှ အသည်းအသန် ကြွနေတာ သိလား” ကေသီတို့လို အချစ်တွေ၊ အလန်းစားတွေဆိုတာ မစဉ်းစား
 “ကင်းနဲ့တဲ့လား” စဉ်းစားဖို့လည်း ဘဝအခြေအနေက မပေး။ အချစ်ဆိုတာ

“မေဂျာကင်းနဲ့တင် မကဘူး၊ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ကင်းနဲ့တင် မသက်ဆိုင်သော အရာတစ်ခုအဖြစ် ရင်မခန့်တတ်တာ
 လန်းတာတော့ ရိုးရဲ့၊ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် စတုရန်းပေပါသည်။
 စကားအပြောအဆိုကအစ သူက အရမ်းလန်းတာ” “ကင်းနဲ့စာရင်တော့ မချောဘူးပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်

“ကေသီ သဲသဲကရော ချောလို့လား” “ကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး”
 တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ ကင်းနဲ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတာ “ကင်းနဲ့ဆိုတာက”
 သဲသဲကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရိုးရာမေးတော့ ကေသီက ရယ်သွား “အဲဒီ ကင်းနဲ့လေ၊ နာမည်က...”

ခူးနှစ်ဖက်ကို ရင်ခွင်ထဲထည့် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ပိုက်တာ ကေသီစကားက အဲဒီနေရာမှာတင် ရပ်တန့်သွားကာ
 ကေသီအရယ်မျက်နှာကို ရိုး ငေးနေမိ၏။ ရိုးရာတို့ ကျောင်းတိုင်းတွေက ရိုးရာထဲမှာ မရှိတော့ဘဲ ရုတ်တရက် လမ်းမဆီ

ရွှေလျားရပ်တန့်သွားတာ ပြောလက်စပါ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဆက်ပြောလေဟိန်း ကေသီ၊ သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မင်းထင်ရှား”

ကေသီက ထိုနာမည်ကို နှုတ်မှလည်းရွတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးကြီးပါ လမ်းမဆီထိုးပြနေတော့ ရိုးရာ အကြည့်က ကေသီလက်ညှိုးရဲ့ လားရာဘက်ဆီသို့ ပျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဟင်”

ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမုန်းမသိသော ထူးဆန်းသည့် ခံစားချက်က ရိုးရာရင်ထဲ အလုံးအရင်းလိုက် ဝင်ဆောင့်သည့် ဖြူနှစ်နေသောကားက မှန်တံခါးချထားတာမို့ အတွင်းမှာထိုင်နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာတွေ့ရသည်။

ဘေးတစောင်းမို့ နှာတံပေါ်တာရော၊ နှုတ်ခမ်းတွေ ထောင့်ချိုးညီကာ နီမြန်းနေတာရောက အသားဖြူခြင်းကြောင့် ပိုထင်ရှားသည်။ လေးထောင့်ကျကျ အနက်ရောင်မျက်မှန် တံထားတာကြောင့် အဖြူခံပေါ် ဆန့်ကျင်ဘက်ကာလာတွေ ခုံနေပုံ မြင်ရသူတိုင်း ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကာ အကြည့်မလွှဲနိုင်သော

ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

ဆံပင်က ရှည်တာလည်းမဟုတ်၊ တိုတိုထောင်ထောင်လည်း မဟုတ်ဘဲ အရှည်ကို ဘေးဘက်တွေ အပြောင်သိမ်းကာ တစ်ဖက်မှာ ကျစ်ဆံမြီးလို လိုင်းထိုးထားပုံကလည်း မင်းထင်ရှား မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။ ရိုးရာ ငေးကြည့်ရင်းမှ အသက်ဝိညာဉ် နုတ်သိမ်းခံရသလို ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ

“ယောက်ျားတန်မဲ့ ချောလိုက်တာဟယ်”

“အဲဒါ ကေသီပြောတဲ့ မင်းထင်ရှား ဆိုတာလေ”

“မင်း...ထင်...ရှား”

ထိုနာမည်ကို ရိုးရာနှုတ်ခမ်းဖျားက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသလို သူမအကြည့်တွေက မျက်တောင်မခတ်မိတဲ့အထိ။ မင်းထင်ရှားဆိုသူ၏ မျက်နှာကို အမှတ်မဲ့စွာ ငေးမောနေချိန် သူကားလေးက ရိုးရာတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှေ့က ငြိမ်ခနဲမောင်းထွက်သွားပုံကအစ လှလှပပ။

“ဘယ်လိုလဲ ရိုးရာ၊ ရှင်တောင် ပစ်ကျသွားပြီမဟုတ်ဘူး”

“မင်းထင်ရှားက နာမည်နဲ့ တကယ်လိုက်တယ် ကေသီ၊ ကြည့်ပါဦး...အသားအရေရော၊ ရှုပါရော၊ ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိတာ၊ သူများတွေ ကုသိုလ်ကောင်းလိုက်ပုံများ အားကျချင်စရာ ဟယ်၊ သူ ချောတာကို သူ့အသုံးအဆောင်တွေက အရောင်အဝါ ပိုထွက်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူက ကေသီတို့မေဂျာ ကပဲလားဟင်”

ဘယ်တုန်းကမှ ယောက်ျားတွေအကြောင်း မစပ်စုဖူးသည့် ရိုးရာကိုကြည့်ပြီး ကေသီက ရယ်သည်။

“ရှင် ရင်ခုန်နေပြီလား ရိုး”

“စိတ်ဝင်စားတာပါ”

“ရှင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ရိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နဲ့လိုက်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဟွန့်...ဒါနဲ့များ အရောင်းစာရေးလုပ်ဦးမယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ ကေသီရဲ့၊ ရှင့်ဟာက ဗလင်းကြီး”

“ဗလင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးမှ သဘောမပေါက်တာ၊ မင်း ထင်ရှားဆိုတာ သဲသဲ ကြွေနေတဲ့ ကင်းနဲ့ဆိုတာလေ၊ ချမ်းသာ

လိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်၊ ကားဆို ထည်လဲပြောင်းစီးတာ၊ သူမိဘတွေက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တကယ့်ဟဲဒီးဝိတ်ထဲမှာ စာရင်း ပါဝင်တစ်က ရှိတာ”

“အဲဒီလောက်ထိတောင်”

ရိုးရာက ရင်ဘတ်ဖိမေးတာကို ကေသီက ခေါင်းညိတ် ပြရင်း

“ကေသီပြောတာထက် ပိုတယ် ရိုး၊ မင်းထင်ရှား ဆိုတဲ့ သူ ခြွေချင်ရာခြွေပါဆိုပြီး ကြွေချင်တဲ့သူတွေက အသင့်”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ နတ်သားတစ်ပါး နတ်သက်ကြွေဆင်း သလို မင်းထင်ရှားရဲ့ ချောမောတင့်တယ်ခြင်းနောက်က ညှို့ဝင် ခြင်းတွေမှာ ရိုးရာလို အချစ်ကိုမခံစားတတ်သည့်သူတောင် တွေ့ဆောင်သွားရလျှင် သူခြွေရင် ကြွေမယ့်လူဦးရေဆိုတာ တွေးတောင် တွေးရဲအောင် ဖြစ်သွား၏။

အခန်း (၅)

“မြေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘွားပဲစီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး ဘွား”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးလို့ ပြောတာပါ ဘွား”

ကြားစကားကြောင့် ဘွားမျက်နှာက တည်တင်းသွားသလို ကြားကလည်း ထိုကိစ္စ သူနဲ့မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည် ထမင်းကြော်ကို ဆက်စားနေပေမယ့် ထမင်းပိုင်းက အရင်လို

အေးဆေးငြိမ်သက်မှုမရှိဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

အထူးသဖြင့် ဘွားမျက်နှာမှာ အလိုမကျခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းတွေ အထင်းသား နေရာယူသွား၏။ ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်နေသော ဦးမင်းစည်းစိမ်ရော ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်ပါ ခေါင်းတွေ ကိုယ်စီမော့သွားတာ ကြားဆီကိုပါ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြောသည့်ကိစ္စမှာ ရှားက ဘာမှမပြောဘဲ ကြားက ပြောတာဆိုတော့ ဘွား ဒေါသ ဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာ။

“ရှားကတော့ ဘွားသဘောအတိုင်းပဲ”

အဖြေတွေက ကွာခြားသလို အဆင်အပြင်က မိုးလင်းကတည်းက ကွဲလွဲပြီးသား။ အိပ်ရာထစ နံနက်စာစားပွဲဝိုင်းမှာ ကတည်းက မင်းထင်ရှားက စတိုင်ကျကျ လှလှပပဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင်ပြီးသား။ ရာသီဥတုလေး စိမ့်တယ်ဆိုတာ နှင့် အနက်ရောင် လည်သာကုတ်အရှည်ကို ခါးစည်းကြိုးစည်းပြီး ဝတ်သည်။ စကင်နီနီအနက်ရောင် အကျပ်နှင့် အနီရောင် ခေါက်ကင်းရှူးအကြီးစားမို့ မင်းထင်ရှားပုံစံက မိုးလင်းတာနှင့် မင်းသား

ရှုံးလောက်သော ဒီဇိုင်းနှင့်ဖြစ်သည်။

ကြားက လည်ပိုင်းတိရုပ်ပွပွ၊ ညအိပ်ဘောင်းဘီပွနှင့် မျက်နှာက ပုပ်သိုးသိုးကိုမှ လေသံက တင်းပြတ်ပြတ်။ ဒေါ်စည်းစိမ်က ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နေခြင်းအလုပ်ကိုရပ်ရင်း ကြားကို မျက်ခုံးတွန့်၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်းကျော်ကြား”

“ဟုတ်...နားထောင်နေပါတယ် ဘွား”

“ဟွန်း...ပြောလိုက်ရင် မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ဟုတ်ကဲ့ပါ။ နားထောင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လူကြားကောင်း အောင် ပြောမနေနဲ့၊ မြေးကြီး ရှားကတောင် ဘွားစိမ့်တာကို အလွယ်တကူ နာခံနိုင်သေးရင် မင်းက ငါ့စကားကို ဘာကိစ္စနားမထောင်ချင်တာလဲ ပြောစမ်း”

“အမေ...ကြားက...”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့ ကိုမင်း”

ဦးမင်းစည်းစိမ်ရဲ့ မဆက်ရသေးသော စကားက နေရာတင် နီရုံးချုပ်သွား၏။ ဒေါ်စည်းစိမ်က ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဖြင့် ထိုင်တော့ ချက်ထောက်သော စိန်စိကြိုးက လှုပ်ခါသလောက်

အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပခြင်းက မျက်ဝန်းများနှင့်အပြိုင်ဖြစ်သည်။

“လူကြီးစကားကို နားထောင်တာ အမျိုးအစား ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ၊ မင်းသိလား မင်းကျော်ကြား”

“ဘွားစကား နားထောင်ပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်လေ ကြား၊ ဘွား သင့်တော်တာ စီမံရင် ငါတို့က ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ၊ သတို့သမီးရှာဖို့ ခေါင်းမစားတော့ဘူးပေါ့”

မင်းထင်ရှားက တံတောင်နှင့်လှမ်းတွတ်ရင်း ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကြားကို တရားချသည်။ ပြီး ဘွားဘက် လှည့်သည်။

“ရှားအကြိုက်တော့ ဘွား သိပါတယ်နော်၊ ချမ်းသာတာတွေ မျိုးရိုးကောင်း မကောင်းတွေက ဘွားစိတ်တိုင်းကျရွေးပါ၊ အရေးကြီးတာက ရှားအတွက် ရူပါအလန်းစားလေးဖြစ်နေရင်ရပြီ ဘွား”

“မြေး သဘောကျ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွဲ့၊ မြေးအကြိုက် ဘွားသိပါတယ်”

မင်းထင်ရှားစကားကို ဘွားက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကြားဘက်ကို လှည့်လိုက်တာနှင့် ဘွားအပြုံးတို့ နှုတ်ခမ်း

ဖျားမှ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားတာကို စိတ်မသက်သာစရာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ရှား ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲဆိုတာ မင်း ကြားတယ် နော် ကြား၊ ကဲ...ပြော၊ အခု မင်း ဘွားကို ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“တခြားတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး ဘွား၊ လောလောဆယ် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးဆိုတာပဲ ပြောစရာရှိပါတယ်”

“ဘာ”

“အခုထိ မင်းက ဒီစကားကိုပြောတုန်းလား၊ မလိုချင်ဘူး၊ ငါစီမံတာကိုပဲ မင်းလက်ခံရမယ်၊ တခြား ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မကြားချင်ဘူး”

ဘွားအသံက တင်းမာသလို မျက်နှာကလည်း ခက်ထန်သည်။ ဘွားက သူမ သူပုန်အတိုင်း သူဖြစ်ချင်တာဆို ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမှဆိုသည့်အကျင့်က အရိုးစွဲနေသလို ကြားဆိုတဲ့ သူကလည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမပါဘဲ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မလုပ်ချင်တဲ့သူအဖြစ် ဘွားနှင့်ကြားမှာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စရာအဖြစ် ပြောင်းသွား၏။

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးတာ အပြစ်လား ဘွား၊ အိမ်ထောင်ပြုမှ စည်းစိမ်ဂေဟာကို အထောက်အကူပြုနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာပေါ့။

ဘွားက ဘွားပြောတာကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်မှ ဘွား သဘောကျမှာ ကျေနပ်မှာကို သိပေမယ့် အခုကိစ္စက တစ်ဘဝလုံး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမှာပါ ဘွား..

ငွေကြေးမြှုပ်နှံရင်တောင် ပမာဏများရင် များသလောက် အခွံအမြတ် တွက်ကြတာပဲ ဘွား၊ ဒါတောင် မှန်းထားတာနဲ့ ချွေတာတွေ အများကြီး၊ လူနှစ်ဦးပေါင်းသင်းနေထိုင်ရေးက ထုတ်စည်ဖလှယ်သလိုတော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး ဘွား”

“အဲမယ်...စကားတွေ သိပ်တတ်နေလိုက်တာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက မင်းအမေအချိုးပေါ့ ဟုတ်လား၊ အမေ အမိမိမလို အချစ်ကိုကိုးကွယ်မယ်၊ နှလုံးသားမြို့တော် ဦးတစ်ခု ထူထောင်မယ် ဒီလိုလား”

“ဘွား”

ကြားဆော်သံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ ခေါ်စည်းစိမ်က မကြားသလို ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ရင်း ကြားခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ထက်အောက် စုန်ဆန်

ရာသွားတဲ့ အကြည့်တွေမှာ ခါးသက်ခြင်းများစွာပါဝင်နေမှန်း ကြားသိသည်။

“အေးပေါ့...ဒီဖအေ ဒီမအေသွေးတွေ မင်းကိုယ်တိုင် စီးဆင်းနေတော့လည်း ဒီအတွေးအခေါ် လက်ကျန်ရှိဦးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် နိဂုံးကောင်းဖို့လိုတယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“လူတိုင်းရဲ့အတိတ်က သူတို့ရဲ့ သမိုင်းဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းမိဘရဲ့ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက် ပြန်လျှောက်ကြည့် ဘယ်လိုခြေရာတွေ ကြွင်းကျန်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်သာထာ နာပျော်စရာ ကောင်းခဲ့တယ်လို့ မင်းထင်နေလဲ”

“မေမေက ဘွားသမီးပါဗျာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မြင့်စေချင်လို့ နတ်ပြည်ဆွဲတင် တွင်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချသွားတဲ့ သမီးမိုက်”

“မေမေ မိုက်ချင်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“ဘာ”

“သား...ကြား”

အနီးစပ်ဆုံးရှိနေသည့် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ကြားလက်

ဆွဲခါရင်း သတိပေးသည်။ မဆဲလိုက်နှင့်၊ ဆုံတာနှင့် ဒေါသတွေ အတ္တတွေ မျဉ်းပြိုင်ပြေးကြသူ နှစ်ယောက်က မြေးအဘွားအရင်း ကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ ဆိုးသည်။

“မင်းပြောချင်တာက တရားခံ ငါပေါ့ ဟုတ်လား မင်းကျော်ကြား”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ဘွား၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောတာ၊ မိဘနဲ့သားသမီး၊ မြေးနဲ့အဘွား ဆိုပေမယ့် လိုချင်တာမရခဲ့တဲ့ဘဝကို ထားပါ...”

ဒါပေမဲ့ မလိုချင်တာတွေ အဲဒီဘဝထဲ ထပ်ထည့်ပေး မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းခါမှာပဲ၊ အဲဒီလိုပြောလို့ ကျွန်တော် ဘွားကို စော်ကားတာ၊ ကျေးဇူးကန်းတာ မဟုတ်ဘူး ဘွား...

နဂိုဒုက္ခထဲ နောက်ထပ် အပိုဒုက္ခကိုပါ မခံစားချင်တာ၊ ဘွားပေးစားမယ့် မိန်းမကို ကျွန်တော် ရင်မခုန်ဘဲ မချစ်ဘဲ ရင်ဘတ်ထဲ အလေးခံပြီး ထည့်မထားနိုင်ဘူး ဘွား”

“ကြည့်စမ်း...ဘွားအကြီးကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြော နေတာ၊ ကြားလို့ကောင်းကြသေးရဲ့လားဟင်”

“ကြား...တော်တော့လေ၊ သွား...သွား၊ မင်းလုပ်စရာ

ရှိတာ သွားတော့”

ဘာက သွားနှင့်ကြားတို့နှစ်ယောက်၏ မပြေလည်မှုကို ဝင်ထိန်းသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ အမေရယ်၊ ကြားက စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း မကွယ်မဝက်ပြောတတ်တာကိုက အမေ့တူတာ”

“မဆိုတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့”

“ကြားက အမေ့လိုပဲ ခေါင်းမာတယ်၊ စိတ်ဆတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျိုသိပ်နိုင်စွမ်းကြီးတာကျတော့...”

“အဲဒါကမှ မင်းညီမနဲ့ တစ်ထပ်တည်း၊ ပြီးမှ ထင်ရာစိုင်းမယ်၊ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရတဲ့ မာနကြီးတတ်တာက အစ၊ ဟွန်း...ဖအေက ပေးထားတာ ခင့်စည်းစိမ်၊ ရည်ရွယ်ခဲ့တာက အမေ့စည်းစိမ်မှန်သမျှ သမီးထွေးအတွက်ဆိုပြီး...”

ပြောရင်း စကားက ထိုနေရာမှာ တန့်ရပ်သွားကာ သမီးကို သတိရစိတ်ဖြင့် အလွန်မာနကြီးသော ဒေါ်စည်းစိမ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်မရေခံပေမယ့် ရင်တန့်နှင့်ဖြစ်နေသည့် ခံစားချက်ကို ဘယ်သူ့နားလည်နိုင်မှာလဲ။

ဘဝမှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးခဲ့

သည်။ သားသမီးရတနာထဲမှာ သားကြီးက ဩရသအဖြစ် အားကိုးသည်။ လုပ်ငန်းတိုင်း မျက်နှာလွှဲရသည်။ ဖအေ၊ မအေ မျက်နှာလွှဲရသည်အထိ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တရှိန်ထိုး တက်လာခဲ့မှာ သမီးအချောအလှဝုဏ်သတင်းက ဒေါ်စည်းစိမ်တို့ နေထိုင်ရာ မိုးကုတ်မှာ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ထင်ရှားသည်။

ဂုဏ်ဒြပ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပညာရှိမျိုးကောင်းသော သားနှင့်တွေ့ စပ်ကြဟပ်ကြသည့်အထဲမှာ ဒေါ်စည်းစိမ်တို့က မျက်နှာလွှဲခဲ့သည်။ သားကြီးအတွက် အထူးကုဆရာဝန်မိန်းကလေးနှင့် ဆက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

“သားအတွက်တော့ စိတ်အေးရပြီ၊ သမီးအတွက်လည်း သင့်တော်ရာနဲ့ တို့ စီစဉ်ပေးရင်ကောင်းမယ် စည်းစိမ်၊ ငါတို့ အသက်တွေလည်း မငယ်ကြတော့ဘူး၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက် လက်ထွတ်ရင် တို့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတာပေါ့”

ခင်ပွန်းသည်က တိုက်တွန်းသည်။ ဒေါ်စည်းစိမ်ကတော့ သမီးကို ငယ်သွေးကြွတုန်းလို့ ထင်သည်။ သမီးထွေးမို့ အချစ်ပိုတာရော၊ ကလေးလို့ ထင်ထားတာရောကြောင့် နှမြောစိတ်နှင့် အိမ်ထောင်ချမပေးချင်သေး။ ခင့်စည်းစိမ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း

“အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ခင် စိတ်မဝင်စားဘူးနော်၊ ခင်က ဖေဖေတို့ရော ကိုကိုကြီးတို့ရောနဲ့ မခွဲနိုင်သေးပါဘူး၊ ခင် ဒီလိုပဲ အကြာကြီးနေဦးမှာ၊ ဒီလိုနေရတာ ခင် ပျော်တယ် သိလား”

သမီးထွေးလေးစကားကြောင့် ရှေ့စကားကို မဆက်၊ ကားတစ်စီးနှင့် သွားလာလည်ပတ်သမျှ မိဘတွေရော အစ်ကိုက ပါ သဘောရှိလွတ်ထားပေးခဲ့သည်။ ချစ်၍အလိုလိုက်သမျှ ငယ်သေးသည်ဟု ထင်သမျှက ယောင်းမြင်းစီးထွက်သောအခါ
ပေပေစုံပေပေ

သမီးကို လိုက်မရှာပါနဲ့

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့

သမီး...ကိုကျော်လတ်နဲ့ လိုက်သွားပါပြီ

ခင်စည်းစိမ်က

အချစ်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်လွန်းသည့် ခင်စည်းစိမ်က အိမ်က ဒရိုင်ဘာနှင့် လိုက်ပြေးသောအဖြစ်မို့ ဖခင်ဖြစ်သူက ထိုစာဖတ်ပြီးပြီးချင်းပဲ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ နေရာ၌ လဲကျသွားရာမှ အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ခင်ပွန်းဆုံးရှုံးရခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆုံးရှုံးရခြင်းတို့ကြောင့်

ဒေါ်စည်းစိမ်က သူ အလွန်ချစ်သော သမီးကို သမီးလိုတောင် သေတတ်မှတ်တော့။ စိတ်အနာကြီး နာသွားသည်။ သမီးနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းတွေ ပြန်ကြားပေမယ့် ဒေါ်စည်းစိမ်က ဂရုမစိုက်။ အသည်းမာမာနှင့် အားလုံးရှေ့မှာ ခေါင်းမောရင်ကော့ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို နေပြခဲ့သည်။ သမီးအကြောင်း လာပြောသူတွေကို လက်မခံ။

“ကျွန်မ ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ သူ့အကြောင်း ပြောမယ်ဆို ကျွန်မရှေ့တောင် မလာပါနဲ့”

ခင်စည်းစိမ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်စည်းစိမ်ဘက်က ထုတ်ပြတ်ငြင်းသည်။ မကြားချင်တာတွေ ထပ်ကြားရမည်စိုး၍ ခိုးကုတ်မှ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသည်။

မေမေ

သမီးအမိုက်မကို ခွင့်မလွှတ်ပေမယ့် ဒီစာတော့ ဆုံးအောင်ဖတ်ပေးပါ။ မေမေ ဒီစာဖတ်နေချိန်မှာ သမီးကတော့ လူလောကထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မေမေရဲ့မြေး...သမီးရဲ့ သားလေးကို မေမေလက်ထဲ စိတ်ချစွာ အပ်ခဲ့ပါရစေ၊ သမီး မလိမ္မာသမျှ

သားလေးကတော့ လိမ္မာပါတယ် မေမေ...

သမီးမို့လို့

စာတစ်စောင်နှင့် လူကြုံထည့်ပေးသော မင်းကျော်ကြား ဆိုတာ ထိုစဉ်က ခုနစ်နှစ်အရွယ်။ စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ မျိုးဆက်ဟု ကျိန်တွယ်ပြောတောင် ယုံနိုင်စရာမရှိသည့် ထိုကလေးအား ခင့်စည်းစိမ်ရဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း သက်သေပြု၍ လက်ခံခဲ့ရသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ပထမမျိုးဆက်က မင်းထင်ရှားပဲ၊ ဟွန်း... အံ့ပါရဲ့၊ ပေးတတ်ပါရဲ့၊ နာမည်ကိုက မင်းကျော်ကြားတဲ့၊ ကျော်ကြား မကျော်ကြားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ ငါ အသက်ရှည်မှဖြစ်မှာ”

ရုပ်က သမီးဖြစ်သူနှင့် တူသလိုလို မတူသလိုလို မင်းကျော်ကြားကိုကြည့်ပြီး အတွေးတွေးက အတိတ်ထဲ တစ်ပတ် ပြန်ကျော့တိုင်း ဒေါ်စည်းစိမ်မှာ မပြေနိုင်သောအငြိုးက ရာစုစု များနှင့်ဖြစ်သည်။

နောက်ချန်ထားခဲ့လို့မရသော အတိတ်ကအကြောင်းတွေထဲမှာ သမီးဖြစ်သူ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် လောကကြီးကို အံ့

ဆေးသွားရတာ မင်းကျော်ကြားရဲ့ အဖေကြောင့်ဆိုတာနှင့် ကြား နက်နက်ကို မမြင်လို မတွေ့လိုသည်အထိ နာကျင်မှုတွေက အင်အား ငြီးမားခဲ့ခြင်းကို ဒေါ်စည်းစိမ်ပဲ သိသည်။

ဘာထမင်း ဘာဟင်းလဲ စူးစမ်းချင်စိတ်မရှိတော့တာ သေချာ
သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စိန်တွေသီးနေပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ဟန်
ရမ်းကိုင်ပြီး ငွေစာရင်းကိုင်ရာထူးကို လာလျှောက်ကတည်းက ရိုးရာ
တို့အထဲမှာ ထိုတစ်ယောက်အကြောင်းက တော်တော်ပေါ်ပြူလာ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

“ဟိတ်...ရှား၊ အဲဒီလို မပြောနဲ့ကွာ၊ တို့ မခံစားနိုင်
ဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်တာ ရှားကြောင့်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့”

“ရှားကို တွေ့ချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ရှားမိဘတွေ
ဘက်မှာ ဆက်ဆံရေး ပလပ်စ်ဖြစ်ချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ဒါ
သိရက်နဲ့ ရှားက ဒီလောက်အထိ ပစ်ပစ်ခါခါကြီးပြောတာတွေ
လွန်တာပေါ့ ရှားရယ်”

ပြောရင်းနဲ့ ငိုသံတွေ ရှိုက်သံတွေပါ ဗလုံးဗထွေးပါလာ
တာကို ကြားနေရသည်။ ရိုးရာ ကျောခိုင်းမတ်တတ်ရပ်ရင်း ဆဲ
ထားသောချိုင့်တွေဖြုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ပေမယ့် စိတ်ကတော့

“မင်းထင်ရှားရဲ့ ရည်းစားစာရင်းဝင်ချင်သူတစ်ယောက်”

“မင်းထင်ရှားနဲ့ အနေနီးအောင် အလုပ်ဝင်တာတဲ့”

“အနေနီးရအောင် မင်းထင်ရှားက ဒီရှော့ပင်းနီမောလ်
ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူမှမဟုတ်တာ”

“နီးစပ်အောင် ကြံတာနေမှာပေါ့၊ သူ့အနေအထားနဲ့
ဒီကတ်ရှ်ရှာရာထူးကပေးတဲ့ လစာက မက်လောက်စရာဖြစ်မလား”

“ဒါ ဗျူဟာတစ်မျိုးကွ၊ ကျောင်းတက်ရင်း ကျောင်းမှာ
တွေ့လို့ ချစ်ကြကြိုက်ကြတဲ့ နည်းဟောင်းကြီးက ရိုးတော့လည်း
နည်းဆန်းလေးတွေ သုံးကြတာနေမှာ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေသည့် စကားတွေက အံ့သြ
စရာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရဖို့ လိုသို့

ဗျဟာတွေ သုံးရသတဲ့လား။ အချစ်ဆိုတာ ပြုပြင်ဖန်တီးယူထားတဲ့ ရယ်ဒီမိုကရေစီအစားအစာတွေလိုမျိုးလား။ လိုသောအချိန် အလွယ်တကူ ရနိုင်တာရော အချစ်စစ်မည်သတဲ့လား။

ရိုးရာက တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းထုတ်နေပေမယ့် ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေရအောင် ရှာဖွေဖို့တော့ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မျက်စိရှေ့ရောက်လာလျှင် ကြည့်မည်။ နားထဲဝင်လာလျှင် လက်ခံနားထောင်မည်။ ဒီလောက်ပဲ သဘောထားခဲ့ပေမယ့် အခုက ငိုသံတွေ ရှိုက်သံတွေပါ ကြားရတော့ စပ်စုချင်စိတ်က မိန်းကလေးပီပီ ခေါင်းထောင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ချိုင့်ဖြူတိုပြီးသားကို စားပွဲပေါ်မချနိုင်ဘဲ လက်ထဲကိုင်ထားရင်း နောက်နားဆီ မျက်နှာငဲ့အကြည့်

“ဟင့်အင်း...ခဏလေး ရှား၊ တို့ကို ရှင်းပြခွင့်တော့ပေးဦး၊ ခဏလေး”

ဖုန်းထဲမှ အသည်းအသန်တားမြစ်ရင်း ဝန်းခနဲပြေးထွက်တာက လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့တဲ့သူတွေအား တွန်းမိတိုက်မိကုန်သည်အထိ တကယ့်ကို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသည့်အခိုက်မှာပဲ...

“ဟေး”

“အို”

“ဒုန်း”

“အယ်...မှောက်ပြီ”

ရိုးရာလက်ထဲ ကိုင်ထားသော စတီးချိုင့်လေးမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပစ်ကျသွားတာ စားပွဲပေါ်မှာတစ်ဆင့် အောက် တစ်တလင်းဆီ ပွေးခနဲ။ ပြန်ကျသွားသည့် ငါးဖယ်လုံးဟင်းနှင့် အရွက်ကြော်တွေကိုကြည့်ပြီး ရိုးရာက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တိုက်သွားတဲ့သူတော့ သူမနောက်ပါး မိုးကြိုးတွေ အတွဲလိုက်ပစ်ချတာတောင် လှည့်မကြည့်သော သန္နိဋ္ဌာန်မျိုးနှင့် ဓာတ်လှေကားဆီ အပြေးဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

ရိုးရာမှာသာ တိုက်သွားသူရှိရာတစ်လှည့်၊ ဖိတ်စင်လွင့်ကျသွားသည့် သူမ ထမင်းဖြူအဖြစ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေ ဘယ်သူ့ထံ ပေါက်ကွဲရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ကြည့်ပါဦးဟယ်...ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“မင်းထင်ရှားဆိုတာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါသွားလိုက်တာ၊ တောင်းပန်ဖို့တောင် သတိမရနိုင်အောင် ပျာယာခတ်နေလိုက်တာ”

“မယ်ရိုးရာတို့ ထိပေါက်တာပဲ၊ အလျော်တောင်းရမယ် သူကလည်း သူ့ကွန့်သူ၊ နောက်ကို လှည့်မကြည့်နိုင်အောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ချိုင့်ရှိတာပဲ မယ်ရိုးရာရဲ့၊ ယူစားလိုက် သူပြန်လာတော့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ ကြားထဲက အငတ်ခံမနေနဲ့”

“အမယ်လေး...ပြန်လာမယ်လည်း မထင်တော့ပါဘူး ဝင်းပရယ်၊ အဲဒီမိန်းမ ဟင်းမပြောနဲ့၊ အိမ်ပြန်ချိန်တောင် သတိရရင် ခပ်ကောင်းကောင်း၊ တရားထဲရှားပြီး ပြေးဆွဲတော့မလို ငိုတော့ မလိုဖြစ်နေတာ မင်တို့ မမြင်ဘူးလား”

“မင်းထင်ရှားကလည်း တကယ်ညှို့တာကိုး မမရီရဲ့”

“အေး...တော်ကြာ ဝင်းပပါ ပါသွားဦးမယ်”

“ပါချင်နေတာပဲ မမရီရဲ့၊ သူ့အကြည့်မှာ စိုက်ခဲ ပါမသွားတဲ့ မိန်းမရှိရင် ဝင်းပ ရသမျှလစာ ပုံပေးပြီး ဂုဏ်ပြု ပေးလိုက်ဦးမယ်...သိလား”

“လူတော့မသိဘူး၊ နာမည်ကြားတာနဲ့ ဖျားလောက်တယ် ဘာတဲ့...မင်းထင်ရှား ဟုတ်လား”

မမရီကပါ စိတ်ဝင်စားသလို ဝင်းပကိုမေးရင်း ရည်ရွယ် တဲ့ စကားလမ်းကြောင်းတွေက ဘယ်ကဘယ်လို ပြောင်းသွားလဲ

ခေါ်။ ရိုးရာကိုယ်တိုင်တောင်း တစ်ခါတွေ့ဖူးသော မင်းထင်ရှား တို့ မြင်ယောင်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကို မေ့သွားခဲ့ဖူးတာ ပြန် အမှတ်ရပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ထမင်းစားပြီးရင် အဖွဲ့ချိန်းမယ်နော်၊ ကိုယ့်ကောင်တာ ကိုယ်ပြန်လာတော့၊ ငါးမိနစ်အတွင်း”

ထမင်းစားခန်းအဝမှာ အော်သွားသည့် ဌာနမှူးအသံ ကြောင့် ကျွတ်ကျွတ်စီအသံတွေအစား ချိုင့်တွေဆင့်သံက ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။ ထမင်းစားချိန် နေ့လယ်ခင်းဆိုပေမယ့် ဈေးဝယ်သူ ဆွဲက မစဲတာမို့ ငွေရှင်းကောင်တာမှာ တစ်ယောက်စီထားခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ယောက်စီက ဂျူတီချိန်း၍ ထမင်းစားကြရတာမျိုးဖြစ် သည်။

ကိုယ်စားပြီးလျှင် ကိုယ့်ကောင်တာ ပြန်သွားကာ ကျန် တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးတာမျိုးကြောင့် ဇိမ်ဆွဲ၍ ထမင်းစား နေလိုမရ။ ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့်ပင် အလုအယက် စားကြ သောက်ကြရတာမျိုးဖြစ်၍ ဘယ်သူမှ အေးဆေးမနေနိုင်။

“ငါတို့တော့လစ်ပြီ မယ်ရိုးရာ၊ နင် ရှင်းလင်းပြီးမှ လိုက်ခဲ့လေ၊ နင့်ကောင်တာမှာ အေးအေး ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

ငါတို့ ရှင်းပြထားမယ်”

“နင် သူ့ချိုင့်စားပြီး လာခဲ့”

မမရီနှင့် ဝင်းပက တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြံပေးပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ရိုးရာမှာ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ ထမင်းချိုင့် အကြီးစားနှင့် ပွစာကြနေသော ဟင်းတွေကိုတစ်လှည့်၊ တစ်ခွက် မြည်အောင် ဆန္ဒပြနေသော ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ်နဲ့ကြည့်ရင်း ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“မယ်ရိုးရာ”

“ရှင့်”

နောက်ပါးဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် အကျင့်ပါနေသော ထူးသံ က ရိုးရာထံမှ အရင်ထွက်ကျသွားပြီးမှ ခေါင်းမောကြည့်တော့ မျက်နှာလှလှလေးမှာ အံ့သြခြင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းသွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“ဒီလိုပဲ ရောက်လာတာပေါ့”

ရိုးရာရဲ့ ကယ်တင်ရှင် တွေ့လိုက်ရ၍ လှိုက်ခနဲဝမ်းသာ စိတ်နှင့် ဗိုက်ဆာတာပါ ပျောက်သွား၏။ အလုပ်ရအောင် ကြိုး စားပေးရုံမက ရိုးရာကို ဝတ်စုံအသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးခဲ့သူ။

“ကျေးဇူးရှင်လို့ပြောပြီး နာမည်လေးတောင် သိအောင် မေးခဲ့ဘူး”

ကေသီကတောင် အပြစ်တင်ရတဲ့အထိ ရိုးရာ ပေါ့လျှော့ ခြတာမှန်ပေမယ့် ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ကတည်းက သူ့ကို ရှာဖွေခဲ့ပါ သည်။ မတွေ့တာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလို့ စိတ်ဖြေတုန်းမှာပဲ ဆင်ကာပေါ်လာတော့ သူမဒုက္ခတွေ့ချိန်မှ ရောက်လာတော့ ရိုးရာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။

သူကတော့ ရိုးရာရဲ့ တဖျပ်ဖျပ်ပြောင်းနေသော စိတ်ခံ စားချက်တွေကို မသိဘဲ ထမင်းစားခန်းမထဲ ဝင်လာ၏။

“ထမင်းချိုင့် မှောက်သွားတာလား”

“ဟုတ်”

“ဘာမှမစားရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်...အဲဒါကလေ...ဟို”

တဟုတ်ဟုတ်နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိသော ရိုးရာ ခိုကြည့်ပြီး ကြားက လက်ထဲ အသင့်ပါလာသည့် ဖိုင်ဘာ ချွေးအပြားလေးကို သူမရှေ့စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။

“ထမင်းစားချိန်ကျ ရုံးခန်းထဲကိုလာခဲ့ ကြား၊ ဝန်ထမ်း

တွေနဲ့ ရောနှောစားရအောင် မင်းက ဝန်ထမ်းအဆင့်မဟုတ်ဘူး၊
ဘာဘရဲ့တူ၊ ဒေါ်စည်းစိမ်မြေး၊ ဒါကိုမမေ့နဲ့”

မနက်က ကားပေါ်မှာ ဘာ မှာခဲ့သောစကားကို ဖြန်
သတိရတော့ ကြား တစ်ချက် တွေ့နေဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်စည်းစိမ်
ရဲ့ မြေးနေရာကို မက်မောလွန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် အရေးတယူ
မှာခဲ့သော ဘာစကားကို ပယ်ရှားသလိုဖြစ်သလားလို့ တွေးစီ
၍ပါ။

ဒါပေမဲ့ မင်းကျော်ကြားရှေ့မှာ သူ့ထမင်းဘူးကိုကြည့်
လိုက်၊ မျက်တောင်တွေ ပင့်တက်ပြေးကပ်လာတဲ့အထိ သူ့ထံ
ကြည့်လိုက်နှင့် နားမလည်နိုင်ခြင်းများစွာနှင့် မယ်ရိုးရာကြောင့်
စိတ်ကို တိခန့် ဖြတ်ချလိုက်၏။

“ကိုယ့်ထမင်းဘူး ယူစားလိုက်ပါ”

“ရှင်”

တအံ့တသြဖြစ်သွားတဲ့ မယ်ရိုးရာရှေ့သို့ ထမင်းဘူး
တိုးပေးရင်း

“ကိုယ် မဆာသေးဘူး၊ ကိုယ့်ထမင်းဘူးကို စားလို့

ပါ”

“ဟို...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရာ ဂျူတီပြန်
ခင်ရတော့မှာဆိုတော့”

“ကောင်တာနံပါတ်ပြော၊ ကိုယ် အစားဝင်လိုက်မယ်”

ရိုးရာက ဝမ်းသာအားရနှင့် မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ
အရောင်တောက်သွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရတာမျိုးနှင့် ပြန်
ငြိမ်ကျသွား၏။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ တော်ကြာ ဌာနမှူးက ရိုးရာ
ဆို...”

“ရပါတယ်၊ ဌာနမှူးကို ကိုယ် ပြောပြီးမှ ဝင်မှာပါ၊
ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့်စားပြီးမှ လိုက်ခဲ့”

“ကောင်တာနံပါတ် ကိုးပါ”

“အိုကေ”

ရိုးရာက မရဲတရဲနှင့်ပြောပေမယ့် သူကတော့ ရဲရင့်သော
ခြေလှမ်းတွေနှင့် ကောင်တာဆီ သွားရန်ပြင်သည်။ ကျောခိုင်း
သွားသည့် သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ကယ်တင်ရှင်ရဲ့အမည်ကို
ခေးရန် မယ်ရိုးရာ သတိရလာ၏။

“ဒီမှာ...ရှင်နာမည် ရိုးရာကိုပြောခဲ့ဦး”

အခန်းဝရောက်နေသော ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခံရပ်ပြီးမှ ပန်း
စွန်းမှာ မေးဖျားကပ်တဲ့အထိ သူက မယ်ရိုးရာကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“မင်းကျော်ကြား”

“ရှင်”

သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား၏။

“မင်းကျော်ကြား”

သူ့နာမည်ကို ရိုးရာ ဖွဖွရေရွတ်ရင်း သူသွားရာ
တစ်လျှောက် မျက်ဝန်းတို့ ကပ်ငြိပါသွားစဉ်မှာပဲ မြင်ကွင်းထဲ
သူ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထမင်းကို သွက်သွက်စားလိုက်ရပေမည်
မွေးကြိုင်နေသော ပုစွန်ဟင်း၊ အသီးအရွက်သုပ်က မမေ့။ ဂျာနယ်
ချိန်းသော ကတ်ရှ်ရာမှာ သူ့ခွဲရိုးရာ နေရာချင်းလဲတော့ ဝန်ထမ်း
တွေက ရိုးရာတို့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံသည့်အခါ
ကို ရိုးရာ နားမလည်ပေမယ့် ဈေးဝယ်သူတွေနှင့် ချက်ချင်း အလုပ်
ရှုပ်သွားသည်။

အခန်း (၇)

“ဒီထက် ပိုအံ့သြစရာရှိသေးတယ် ရိုးရာ”

“ဘာလဲ မမရီ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ရိုးရာရယ်၊ သူက ရှေ့ပင်းနီမောလ်
ခွင် ဦးမင်းစည်းစိမ်ရဲ့တူ၊ မင်းထင်ရှားရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ၊ စည်းစိမ်
သွားရေးအင်အားစုရဲ့ မျိုးဆက်”

“ရှင်”

“ရှင်မနေနဲ့၊ သတင်းက လုံးဝအတိအကျကို ရထားတာ”

မမရီ ပြောသမျှ မယုံနိုင်လွန်း၍ မယ်ရိုးရာ ရင်ဘတ်
ပြန်မေးခဲ့ရသည်။ ရိုးရာ ထင်ခဲ့တာက ရာထူးကြီးမည့်

ဝန်ထမ်းအဖြစ်ပါ။ ဒီထက်တော့ မပိုခဲ့။ ရိုးရာ အခက်အခဲတွေ
တိုင်း အနားရောက်လာကာ ကူညီဖြေရှင်းပေးသူကြောင့် ကျေးဇူး
တင်စိတ်တွေက အခုအခါ မရှုံးမရဲဖြစ်လာသည်။

ရိုးရာတော့။ ကံကြမ္မာက မထင်မှတ်ထားသည့် ပစ္စုလတ်
တို့ဖြင့် ရိုးရာကို လှည့်ဖြားခဲ့ချေပြီ။

ရိုးရာက ပခုံးတစ်ဖက်မှာ လွယ်ထားသည့် လည်ဆွယ်
အိတ်ကြိုးတိုလေးထဲ လက်မလေးထည့်ထားကာ လက်တစ်ဖက်
က စတီးချိုင့်လေးဆွဲရင်း ကားမှတ်တိုင်ရှိ လူတွေကြားထဲ တိုး
ဝင်ရပ်သည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဆို ကားတွေ ကျပ်တတ်တာ ထုံးတမ်း
စဉ်လာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။

“နင်က ဂါဝန်လေးတွေဝတ်ရင် လှရဲ့သားနဲ့ အခု
တော့ စကတ်တွေ၊ ကုတ်တွေနဲ့၊ ဟွန်း...ကိုယ်တိုင်ချုပ်တတ်
သူဆိုတော့ ဒီနိုင်ငံတွေ ပြောင်းလာတာပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း ရင်းနှီးလာတာနှင့်
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိသိလာကြသည်။ အခု
အလုပ်မှာ ပါရမီပါသော ရိုးရာကြောင့် အင်္ကျီအုပ်ကြသူ
ဂါဝန်အုပ်ကြသူတွေနှင့် ရိုးရာမှာ အလုပ်ကစ်ဖက်နှင့် ဖောက်

အသစ်တွေ တစတစ များမှန်းမသိ များလာနေရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဒီနိုင်ငံပြောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ချောစုရယ်၊ ဒီနှစ်ပတ်
မှာ ရိုးရာဂျူတီက နိုင်းတူဖိုက်လေ၊ ဘတ်စ်ကားစီးပြန်ရမှာဆို
တော့ ဂါဝန်တို့နဲ့မှမဖြစ်ဘဲ”

“ဪ...ဪ”

ရိုးရာအဖြေကို နားထောင်ပြီးမှ ချောစုဝံ့က ဘဝင်ကျ
သွားသည့်နှယ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ ကတ်ရှ်ရာတွေအတွက်
နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ဆွဲထားသော အချိန်ဇယားမှာ မနက်ကိုးနာရီက
ငါးနာရီထိတစ်ကြိမ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်က မနက်ကိုးနာရီမှ ညကိုးနာ
ရီအထိ။

ငွေသိမ်းကောင်တာမို့ စာရင်းစစ်၊ ငွေစစ်၊ ငွေအပ်နှင့်
ညဆယ်နာရီမှာ အလုပ်တွေ လက်စသိမ်းပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက်
ဆိုက်ပို့သော ဖယ်ရီရှိပါသည်။ ဖယ်ရီနှင့်ပြန်လျှင် အဝတ်အစား
ဘဝတ်ဝတ် အဆင်ပြေပေမယ့် ဘတ်စ်နဲ့ကျတော့ ကိုယ်ဝတ်ချင်
တာ ဝတ်၍ အဆင်မပြေ။

“အား...လူတွေကလည်း အပြည့်အသိပ်ပါပဲလား၊
အားပတ်စီးရင်တောင် မတ်တတ်ပဲရမယ်၊ ဂိတ်ဆုံးက သွားစီးမှ

ထင်တယ်”

ကျပ်သပ်စုပြုနေသည့် လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ရိုးရာမှာ စိတ်ရှုပ်ချွေးဖုံလျက် မကြံတတ် မစည်တတ် ဖြစ်နေမိ၏။ ခရီးသည်တွေကိုကြည့်လိုက် ဂိတ်ဆုံးအထိ လမ်းလျှောက်ရမည့် ခရီးကို တွက်ဆကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေ၏။

“မယ်ရိုးရာ”

ခေါ်သံက ကိုယ့်ဘေးဘက်မှာ။ ရိုးရာက ဆတ်ခဲလှည့်ကြည့်တော့ ရိုးရာနားမှာ နီးကပ်စွာရပ်နေသူက မင်းကျောင်းကြား။

အံ့သြခြင်းတွေက သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် ပူးတွဲပါလာပြီး သာသနာ့က ခြေထောက်တွေ ချဲရပ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ

“မှတ်မိသားပဲ”

“ရှင်”

“မမှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

သူ တစ်ခွန်းဆိုတာနဲ့ ရိုးရာကလည်း ပက်ခနဲ။

“သိဘူးလေ၊ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ကောင်တာ ပြန်လာတာကို

ဘာ ရပ်တည်ကြံနေကိုး”

“တည်မှာပေါ့၊ သတင်းထူးကြားလာရတော့ လူက ချွန်ရသွားတာ”

“သတင်းထူး”

ရိုးရာမျက်နှာကိုကြည့်၍ မင်းကျောင်းကြား မျက်ခုံးပင့်ပြီး ဆေးပုံက တအံ့တသြနှင့်။ ထိပ်စံကိုပဲ ရိုးရာက အောက်နှုတ်ခမ်းသွားနှင့်ဖွဖွကိုက်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ တိုင်းကျ နာခေါင်းခွံကာ မျက်နှာလွှဲရင်း

“သူဌေးဝိုက် လုံးဝမပေါက်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ရှင့်ကိုပြောတာ”

“ဗျာ...ကိုယ့်ကို ဟုတ်လား”

“အင်း”

ရိုးရာ ခေါင်းညိတ်တော့ သူက ခေါင်းမောရယ်ကာ ခေါ်သည်။ သူပုံစံက ခုခေတ်ကောင်လေးတွေ ဝတ်တာမျိုး နက်ရှောင်က ရင်ဘတ်တစ်လျှောက် အဝါဖျော့ကနက်တွေ ဝတ်ထားတာကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ လက်ခေါက်ပြီးဝတ်

သည်။ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးဖြုတ် ဝတ်ထားတာမို့ လည်ပင်းမှာ
ပလက်တီနီကြိုးတုတ်တုတ်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ
A.C. နာရီ အကြီးတစ်လုံးကလွဲပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ ကျွန်း
အပြာဖျော့တစ်ထည်နှင့် သူက စည်းစိမ်စီးပွားရေးအင်အားမှာ
မျိုးဆက်ဆိုတာ ကြားကြားချင်း မယုံချင်။ ကိုယ်လိုသူလိုထဲထဲ
ထင်ထားသမျှ မှားမှန်း နောက်မှသိရတာဖြစ်နေ၏။

ရိုးရာ အားရအောင် သူ့ကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေတာ
သူက ပြီးစေ့စေ့နှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေပုံက ရိုးရာ ဘာလုပ်လုပ်
ခွင့်လွတ်မည့် လူကြီးတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်နေ၍ ရိုးရာပါးလေး
ပန်းရင့်ရောင်ဖြစ်သွား၏။

“ကြည့်လို့ဝပြီလား”

“အမယ်... ကြည့်ချင်လို့ ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး
အကြောင်းရှိလို့”

ရိုးရာက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတော့ သူက ရိုးရာမျက်နှာ
ကိုကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ကြည့်စရာရှိတာ နောက်မှဆက်ကြည့်

တိုးနားမှာ မုန့်ဟင်းခါးကောင်းတယ်၊ အဆာပြေသွားစားရအောင်”

အငွေတထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ ဈေးသည်ဆီ မေး
ဆတ်ပြတော့ ရိုးရာပါ အတူလိုက်ကြည့်မိတော့ ဗိုက်ထဲက
ဆာလောင်မှုကို သတိရသွား၏။

“ကိုယ် ဒကာခံပါမယ်”

“ဟင့်အင်း... ဒီတစ်ခါ ရိုးရာအလှည့်၊ သူ့ထမင်းဘူး
ယူစားတာရော၊ ဟိုတစ်ခါ အင်္ကျီဝယ်ပေးတဲ့အတွက်ရော”

“ကိုယ်က အစားကြီးတယ်နော်၊ ကြိုပြောထားတာ၊ ပြီးမှ
ဗိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်တယ် ဘာညာနဲ့ အပြစ်မတင်ကြေး”

“ဒီလောက်တော့ ရိုးရာ တတ်နိုင်ပါတယ်နော်”

“ဒါဆို သွားမယ်”

ရိုးရာရှေ့က ဦးဆောင်သွားနေသည့် သူပုံစံမှာ သူ့ရွေး
တစ်ယောက်လို့ထင်ရအောင် ဘာတစ်ခုမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာ
မရှိ။ ခြေလှမ်းခပ်ကျဲကျဲ လှမ်းနေသည့် သူက သက်တူရွယ်တူ
မိန်းကလေးရှေ့မှာ ပဲများတာတွေ ဘာတွေလည်း မရှိ။ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေမို့ ရိုးရာမှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း အလိုလို
လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစိတ်ဖြင့် ခင်မင်လာမိ၏။

သူက ကြေညာထားသည့်အတိုင်း မုန့်ဟင်းခါးကို နှစ်ပွဲ
ဆက်တိုက်မှာစားသည်။

“အိုးဘဲဥနဲ့ ဟင်းရည်ပေးပါ”

လှမ်းမှာရင်း ရိုးရာကို ပြုံး၍လှည့်ကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ...လန့်သွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထက်မကတောင် ကျွေးချင်
တာ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ရှင့်ကျေးဇူးတွေက ရိုးရာအပေါ်မှာ အများကြီးပါ”

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ပဲ ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ပြီလို့ သဘောထား
လိုက်လည်း ဖြစ်တယ်နော်”

“အခုတော့ အဲဒီလိုပဲ သဘောထားရမှာပဲလေ၊ ရိုးရာ
မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိဘဲ”

“ကြွေးလှချည်လား”

“မင်းကျော်ကြား”

သူက ဟင်းရည်တစ်ခွက် ခပ်သောက်ရင်း မေးကိုဆတ်
၍ ထူးသည်။

“ဟင်”

“ရှင်က စည်းစိမ်စီးပွားရေးအင်အားစုရဲ့ မျိုးဆက်ဆို”

ဘဲဥကိုမဲ့နေသော မင်းကျော်ကြား၏ ဇွန်းကိုင်လက်က
ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးမှ ရိုးရာကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ ယောက်ျား
တန်ဖိုး ကော့ရှော့သော မျက်တောင်ရှည်တွေက မျက်ခုံးရိုးမှာ
ထိကပ်နေတာကို ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

သူက ရိုးရာမျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေး
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲကြားတာ”

“ကြားတော့ မင်းခံစားချက်က”

ရုတ်ခြည်း တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်သွားသော မင်းကျော်
ကြား မျက်နှာကြောင့် ရိုးရာနှုတ်ခမ်းပေါ် အပြုံးတစ်ခု လက်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“အမှန်ပြောရမလား”

“ပြော”

“မထင်ရဘူး”

“ဘာ”

အံ့သြခြင်းကြောင့် မင်းကျော်ကြား ကိုယ်ကြီးပါ ရှေ့သို့
ကိုင်းညွတ်သွား၏။ နှစ်ယောက်ကြား စားပွဲခုံပုလေးက လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ရှင် စိတ်မဆိုးဘူးနော်၊ တကယ်ပြောတာ၊ ရှင့်ပုံက
သူဌေးသားပုံစံကို မပေါက်ဘူး၊ ဝန်ထမ်းပေမယ့် ရိုးရာတို့ထက်
ရာထူးကြီးတဲ့ဒီဇိုင်းတော့ ပေါက်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ပဲ၊ ဟဲဗီးကြီး
ထင်ရက်စရာမရှိဘူးလို့ ပြောတာ၊ ဘယ်လိုလဲ စိတ်ဆိုးလား”

“နိုး”

မင်းကျော်ကြား ပြုံးရက အသံထွက်၍ ခပ်တိုးတိုး
ရယ်သည့်အတွက် ရိုးရာရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့
သူက စိတ်မဆိုး။

“မင်းက အမှန်အတိုင်း မြင်တတ်သားပဲ”

“ဘယ်လို”

“ကိုယ်က မင်းထင်တဲ့ သူဌေးမှမဟုတ်တာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါ ညာစရာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရိုးရာ ကြားတာက...”

“ချမ်းသာတာ ကိုယ့်အတွား၊ ကိုယ့်ဘကြီး မိသားစု၊
တိုယ်က မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ဘဝပဲ”

တမင်ပေါ့ပါးဟန်နှင့် ပခုံးတွန့်ပြီး ပြောပေမယ့် လေး
နက်ခြင်းတွေက မင်းကျော်ကြားမျက်နှာမှာ အရိပ်ထင်သည်။
ခမ်းနည်းခြင်း အက်ရာတွေ ထင်နေသော ဘဝရဲ့အတိတ်မှန်ချပ်
သည် မပြောဖြစ်သော စကားများအဖြစ် အသံတိတ်ပြီးဆုံးသွား၏။

ထိုညနေက မင်းကျော်ကြားက ရိုးရာကို ဂိတ်စအထိ
လမ်းအတူလျှောက် လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ကိုယ့်ဘဝက သူညပဲ ရိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိန်းဂဏန်း
တစ်ခု တန်ဖိုးတက်ဖို့ သူညက မရှိမဖြစ်ပဲလေ”

“ရှင် ကဗျာဆရာလုပ်ပါလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့၊ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ချပြချင်
တယ်”

သူ့စကားတွေက လေးနက်သလို မျက်နှာကလည်း တည်
ငြိမ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေဦးထိပ်ရှိ ခဲလုံးလေးကို ခပ်ဝေး
ဝေးရောက်အောင် ကန်ထုတ်လိုက်ပုံက ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ

ပဲလား မသိ။

“ကိုယ့်ဘဝက သူများတွေထင်သလို ဘာတစ်ခုမှ ချော
မွေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ရိုးရာ”

“ဒါပေမဲ့ ရိုးရာတို့ထက်တော့ ကံကောင်းပါတယ်
ပြီးတော့ ရှင်က ရိုးရာကို အများကြီးကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်”

“ကျေးဇူးကို မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ဆပ်လိုက်ပြီဆို”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိကြသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ကားလာပြီ”

ဂိတ်ဝင်းထဲ ဦးထိုးဝင်လာသော ကားကြီးနှင့်အတူ နေရာ
ပြေးဦးရန် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသော လူတန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ရိုးရာ
က မျက်လုံးလေး တလယ်လယ်ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ သူက ရိုးရာအား
က လှစ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

“အယ်”

မှန်အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်
စုံထောက်အားဖြင့် ခုန်တက်သွားတာ လျင်လျင်မြန်မြန်။ ရိုးရာမှာ
အံ့ဩလွန်း၍ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ အာမေဇိုတ်လက်
မသိမ်းနိုင်ခင်မှာပဲ သူကတော့ ကားပေါ်မှာ တစ်နေရာစာ ရသွား

ခဲ့ပြီ။ ရိုးရာအတွက် နေရာဖယ်ပေးပြီးမှ လက်ပြကာ ကားပေါ်မှ
ဆင်းသွားသော သူ့ကို မမြင်ရတဲ့အထိ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

တခြားသူတွေအတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ
သိပေမယ့် ရိုးရာအတွက်တော့ သူက တကယ် မရှိမဖြစ်ဆိုရင်
သူ ဘာပြောမည်မသိ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ထွယ်လောင်စွာချလိုက်မိသည်။

အခန်း (၈)

“နောင်လည်း ဝင်ပါထွက်ပါ မြေးမရယ်၊ မိဘတွေ
မပါလည်း လာ၊ ဘွားကတော့ အိမ်မှာ အမြဲရှိနေမှာ၊ ကြားလား
မြေးလေး ရွှေမှုန်”

“ဟုတ်...ကြားပါတယ် ဘွား၊ ရွှေမှုန် မြန်မာပြည်မှာ
နေတုန်းတော့ လည်ရမယ့်အိမ်တစ်အိမ် တိုးတာပေါ့”

“တစ်သက်လုံးနေလည်း စိတ်မဆိုးဘူး၊ လိုက်လံ
မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ...ခေါ်မှာလား”

ရှားက ကိုယ့်ထက် အရပ်နိမ့်သော ရွှေမှုန်နှင့် မျက်နှာ
ချင်း ခလုတ်တိုက်မိသွားတော့ ရွှေမှုန်မျက်နှာက လှုပ်

အနီးရင့်ရောင်ပြောင်းသွား၏။

“ရှား...နော်”

လှပသော မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ရှားကို နှုတ်ခမ်းကိုက်
သော ဒေါသမပါမှန်း အသိသာကြီးပေမယ့် ရှားက လှသော၊
သော၊ ချောသော ထိုမျက်နှာလေးပေါ်မှာပဲ မျက်ဝန်းတို့ကို ရပ်တန့်
နေကြည့်နေမိသည်။ ဖြူဖွေးသောအသားမှာ ဆံပင်က ရွှေဝါ
ဆောင်ကို အရိုးဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံတွေပေါ်အောင် ဆံပင်အတို
ညှပ်ထား၍ ပါးရိုးကားတာ၊ မေးရိုးသွယ်လျှတာတွေ ပေါ်လွင်တာ
ကြောင့် မျက်နှာက မြန်မာမဆန်။ ကျယ်သောမျက်အိမ်မှာ
ညှပ်တောင်ရှည်ရှည်တွေနှင့် နှာတံကျကော့ချွန်နေကာ နှုတ်ခမ်းပါး
သွား စိုရဲနေတာမျိုးကြောင့် ရွှေမှုန်နှင့် အလှက ဘိုဆန်ဆန်မျက်နှာ
အား ဖြစ်သွား၏။

ဝတ်သမျှက ဂါဝန်အတိုကို လည်ပင်းအဟိုက် အကပ်
အကုပ်တွေကြောင့် ရွှေမှုန်နှင့် ဖြူသောအသားက ပိုတင့်တယ်
သည်။ ရှားက ပန်းဆီရောင်ဂါဝန်နှင့် လိုက်ဖက်သော ပန်းရောင်
အိမ်ခန်း၊ ပန်းရောင်မျက်ခွံတွေနှင့်မို့ မင်းထင်ရှားရင်က ပန်းရောင်
အိမ်ပြင်ဖြစ်သွားသည်။

“သွား...လူကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လူလို့”

“လူတိုင်းကို အဲဒီလို ပြောနေကျလား”

“နီး...မှုန်တစ်ယောက်တည်းကို”

“မယုံပါဘူး”

“တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မှုန်နဲ့အတူ နိုင်ငံခြားကို၊ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး၊ မှန်နဲ့ရှားက ဘာမှပတ်သက်ကြ

တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ရတယ်၊ ပတ်သက်ချင်ရင် အခုပဲ”

“ရှားနော်...ဘယ်သူက ပတ်သက်မယ်ပြောလဲ”

“ဘွားကပြောတာ၊ နော်...ဘွား”

“အေး...အေး”

ပေါ်တီကိုအောက်မှ ကားတွေဆီ လှမ်းမတက်နိုင်

ဘွားကို လှမ်းမေးတော့ ဘွားက သူ့ကိုပြောသည့်စကားအနီး

ကိုမသိဘဲ ခေါင်းလှမ်းညိတ်၍ ရွှေမှုန်က ရှားလက်မောင်း

အနီရင့်မျက်နှာနှင့် မနာကျင်အောင် လှမ်းထုသည်။

မြေးနှင့် မြေးချွေးမ တော်ရမည့် ရွှေမှုန်မှုန်တို့ကိုကြည့်၍ ဘွားမျက်နှာက ဝီတိပြုံးတွေ ဝေနေသည်။ ဒီအစီအစဉ်ကို စစ်စဉ်ခဲ့သူက ဘွားကိုယ်တိုင်။

“ဘွားအကြိုက် မြေးချွေးမလေး ရှာတွေ့ပြီ၊ ဒီတစ်ပတ် အဲပဲ လာလိမ့်မယ်”

မိသားစုကို ဘွားကပဲ ဤသို့ တရားဝင်ကြေညာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မအားဘူးနော် ဘွား၊ ရှယ်ယာရှင်အစည်းအဝေးရော၊ ဖွင့်ပွဲနှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားရောနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ”

ကြိုတင်အသိပေးခဲ့၏။ တကယ်အလုပ်များမှန်းသိသောကြောင့် ဘွားက ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြော။

“ဒါဆိုလည်း မြေး အဆင်ပြေမယ့် တစ်ရက်ရက်ကို ခုကြန့်ပေါ့”

“မင်းအဖေက လူလူချင်း အဲဒီလို စပ်ဟပ်ပေးစားတဲ့ အလုပ်ကို သဘောမှမကျတာ”

“မေမေတို့ကျတော့ရော မိဘစီမံတာ နာခံခဲ့ပြီးတော့များ”

“မေမေက အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့သူလေ သားရဲ့၊ ပေါင်းခြင်းက တန်ဖိုးများသွားမှာပဲ၊ လေ့မှာမှမဟုတ်တာ”

ကိုယ် စိတ်မဝင်စားသော သင်္ချာအဘိဓမ္မာတွေနှင့် ဘာနေထိုင်နည်းကို နှိုင်းယှဉ်ရ မရတော့ မင်းထင်ရှား မသိ။ လက်တွေ့မှာတော့ ရွှေမှုန်မှုန် သိပ်လှတာကို ဝန်ခံရမည်။

“ဘာတွေ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာလဲ၊ မြေးတို့နှစ်ယောက်က”

ရွှေမှုန်မိဘနှစ်ပါးရယ်၊ မင်းထင်ရှားမေမေကို ထားခဲ့ပြီး ဘွားက စကားပိုင်းထဲမှ ဖွဲ့ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာလေ...ရွှေမှုန်က ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ နိုင်ငံခြားကို မလိုက်ဘူးတဲ့”

“မှုန်ပြောတာ မှန်သားပဲ မြေးရဲ့၊ မြေး မှုန်ကိုခေါ်ချင်ရင် မှုန်ဆီမှာခွင့်တောင်း”

“အခုတောင်းနေတာ ဘွားရဲ့”

“ရပြီလား”

“ရခါနီးပြီထင်တာပဲ”

မင်းထင်ရှားမျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ကြည့်စမ်း...ယူနော်...တော်တော်လှလည်ကျ၊ ရွှေမှုန်ပြောတာ အဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူး”

“အမလေး...ဘာသဘောပဲဖြစ်ဖြစ်ပါတော်၊ မြေးတို့ကို အရင်းနှီးဆုံး ပတ်သက်ခွင့်ရအောင် ဘွားက အမြန်ဆုံးစီစဉ်မှာ၊ ဆဲ...ကြားကြလား သမီးရှင်တွေရေ၊ ဘွားမြေးကတော့ ရွှေမှုန်နဲ့ဆွေတာ နောက်ကျတယ်လို့တောင်ထင်ပြီး အမြန်ဆုံး နီးချင်ပြီ”

ဘွားက နောက်လှည့်ပြောတော့ ရွှေမှုန်မေမေ ဒေါ်ပွင့်သစ်က

“ဘွားသဘောပါနော်၊ ပွင့်တို့က ဘွားဆန္ဒအတိုင်းပါ၊ ဒီမျိုးရိုးနဲ့ ဒီမျိုးဆက်က သတင်းကြားတာနဲ့တင် သဘောတူပြီးသား”

“စိုးရိမ်တာက ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်ပါ၊ သမီးဆန္ဒပေါ်ဘဲ ဇွတ်ကြီး မစီစဉ်ချင်ပေမယ့် အခု သမီးကလည်း မငြင်းဘူးဆိုတော့ မိဘတွေမှာ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ ဘွားရယ်”

ဦးနိုင်ကျော်ကပါ ဝင်ပြောတော့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းဟောက
တဲ့ကိစ္စက တစ်ခါတည်း ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းပြီးသလို ဖြစ်သွား
သည်။

“ကိုင်း...ဒါဆို ရှေ့အပတ်ထဲ တစ်ခါဆိုပြီး ရက်ရွေး
ကြမယ်လေ၊ မြန်းဖို့ပေါ့၊ သမီးရေ...ဆင့်ဆင့်”

“ဟုတ်...မေမေ”

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ဟိုတယ်တစ်ခုခုရွေးဟေ့၊
နှစ်မိသားစုပေါင်းပြီး ဒင်နာစားကြရအောင်၊ အိမ်မှာတော့ ဒီတစ်
ကြိမ် ဆုံးပြီးပြီဆိုတော့ ရိုးပါပြီကွယ်၊ ကဲ...မကောင်းဘူးလား
မြေး ရွှေမှုန်”

“ဟုတ်”

ရွှေမှုန်က ခေါင်းညိတ်တော့ ရှားက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ပျော်လို့”

“ကြည့်ပါလား”

“ကြည့်နေတာပဲ၊ ဒီထက်မြန်လေ ပိုကောင်းလေပဲ ဘွား”
မင်းထင်ရှား စကားကြောင့် ရွှေမှုန်မျက်နှာလေး ယန်း

ဆွဲရောင်ဖြစ်သွားပေမယ့် လူကြီးတွေထံမှ ရယ်သံတွေ သောင်း
သောင်းဖြဖြ ထွက်လာသည်။ စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ ဂုဏ် ဂုဏ်ချင်း
သစ်၊ ရွှေ ရွှေချင်းထပ်၍ စိန်နဲ့မွမ်းမံခြယ်ထားသော ရွှေရောင်
ညနေခင်းက စိုပြည်နေ၏။

“ဦး”

“ဝေါ...ဝရော”

ဝိုက်ခနဲ ကွေ့ချလာသော ဒီတီဆိုင်ကယ်အမြင့်ကြီးက
ညှင့်ထားသော ခြံတံခါးအတိုင်း ပေါ်တီကိုအောက်ဆီ ပြေးဝင်လာ
ပြီး ကျီခနဲ ဘရိတ်ကိုဆွဲညှစ်တာနှင့် ဆိုင်ကယ်က သခင်အလိုကျ
အရာမှာ တုံ့ခနဲရပ်၏။ ရယ်သံတွေ တိခနဲပြတ်ကျကာ အားလုံး
အေးရုံက ဆိုင်ကယ်ဆီ စုပြုံကျရောက်သွားပြီးနောက်

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကြား၊ ဆိုင်ကယ်ကြီး
နဲ့ မင်းဘာရော”

“ဘာဘက ဆိုက်ထဲမှာ ကြီးဆင့်၊ ဆိုက်ထဲက အင်ဂျင်
နီယာရဲ့ဆိုင်ကယ် ဆွဲလာတာ၊ ဘာ ယူခိုင်းတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ
လာပြန်ယူတာ”

“ဪ...ဖြစ်ရလေ ကြားရယ်၊ ထမင်းရော စားပြီး

ပြီလား၊ မစားရသေးရင် တစ်ခါတည်း စားသွား၊ စားပြီးမှ ပြန်”

“မစားတော့ဘူး ကြီးဆင့်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေက အခုလိုတာ၊ အခုပဲ ပြန်ထွက်ရမှာ”

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်က ပွေ့ပြီး ပေါ်တံကို လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြေးတက်သွားသည့် မင်းကျော်ကြား လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန်သည်။ ဧည့်သည်တွေဆီ စောင်းမကြည့် လှည့်မပြုံးပြတာက လူတောမတိုး၍လား၊ အသက်မရှိသောလူတွေလို သဘောထားသွားတာလား မသေချာပေမယ့် အားလုံးက ကြားကိုသာ လိုက်ကြည့်နေရပြီး သူကတော့ ဂရုမထားတဲ့ဟန်နဲ့ က အပြည့်နဲ့ဆိုတော့ မင်းကျော်ကြားပုံစံက မင်းသားတစ်ပါးလိုလို ဘုရင်ဧကရာဇ်လိုလိုနှင့်။

“ခွင့်ပြုဦးနော်၊ လိုတာလေးတွေ လုပ်ပေးရမှာမို့ပါ”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်ရဲ့ ခွင့်တောင်းစကားနဲ့မှ အားလုံးက သတိပြန်ဝင်လာ၏။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ အန်တီမြေးပဲလား”

ဒေါ်ပွင့်သစ်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စပ်စုတော့ ဒေါ်စည်းစိမ် ဘာဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိ။

“လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးနေတယ်ဆိုတာ သူလား၊ ဦးမင်းစည်းစိမ် မျက်နှာလွှဲရတဲ့အထိ အားထားရတယ်ဆို၊ လုပ်ငန်းချင်းဆက်စပ်နေလို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပေမယ့် လူချင်းက အခုမှတွေ့ဖူးတာ၊ ငယ်သေးတာပဲ၊ ဒေါ်စည်းစိမ်တို့ အားကိုးရတာပေါ့”

“အားမကိုးပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်စည်းစိမ်က ဒီတစ်ခွန်းတော့ ဝင်ပြောဖြစ်ရင်း ပြိုကျချက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို အဖတ်ဆယ်ရန် နှုတ်ခမ်းတွေစေပြီး မရရအောင်ပြုံးသည်။

“ဘွားက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘူး၊ မယုံကြည်ဘူး၊ တို့ယုံအားကိုယ်ပဲ ကိုးတယ်”

“အလုပ်ထဲ အဆင်ပြေနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေစေမယ့် အရှိန်အဝါတစ်ခုအောက်သူ ရောက်နေလို့ပဲလို့ ဘွားက သတ်မှတ်တယ်၊ ကဲ...နောက်တစ်ပတ်ဆုံကြဖို့ ဆင့်ဆင့်နဲ့ ဒီတ်ရွေးပြီး ရှားကို လွှတ်ပြောခိုင်းမယ်...ဟုတ်ပြီလား”

ဘွားက မနှင်ပေမယ့် လမ်းခွဲစကားဆိုတာကြောင့် အားလုံးသဘောပေါက်၍ ဧည့်သည်တွေ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား

ကြည့်တိုင် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်နှင့် ကြားက ထွက်မလာသေး။
ဒီလောက်အထိ အရေးတကြီး ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ၍ သွား
မျက်နှာက မကြည်။ ဖြစ်စေချင်တာက မင်းထင်ရှားကို။ ဖြစ်နေ
တာက ဆွေမျိုးကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တဲ့ ဒရိုင်ဘာရဲသွေးနှောတဲ့သူ...
မင်းကျော်ကြားဆိုတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရသည့်ဒေါသက
ဒေါ်စည်းစိမ်ရင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်သွား၏။

အသိန်း (၉)

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ကြား ကြားသွား
ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်အသံက စိတ်မကောင်းသံဖြစ်သလို မျက်နှာ
ကလည်း မကောင်း။ မင်းကျော်ကြားနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း မေမေ
ဒီလိုဖြစ်ဖြစ်နေတာကို မကျေနပ်နိုင်သူက မင်းထင်ရှားဆိုသည့်
မေမေသားဖြစ်နေတာကို မေမေ မသိ။

“အေး...အမေကတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကြားလည်း တော်ရှာပါတယ်”

“မေမေကလည်းဗျာ၊ ကိုယ့်သားကိုရှေ့ထားပြီး အဲဒီ

ကောင် ဘက်တော်သားလုံးလုံးပဲ၊ သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ
ဘာလို့လိုက်စိုးရိမ်နေရတာလဲ၊ ဘာလဲ... ကျွန်တော်တို့က သူ
မျက်နှာကြည့်၊ သူ့အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး နေရတဲ့သူတွေမို့လား”

“တိတ်စမ်း... ရှား၊ လူကြီးတွေစကားထဲ မင်း ဝင်မပါ
နဲ့”

“ညည်းလည်း ငါ့မြေးကို အဲဒီလောက်အထိ အော်
ငေါက်နေစရာမလိုဘူး”

“မေမေ”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က သားဘက်ကျတော့ မျက်နှာက
တည်တင်းတင်းပေမယ့် ယောက္ခမကိုကျတော့ လေသံရော မျက်နှာ
ပါ အလျှော့ပေးပြီးသားဖြစ်နေ၏။

“ကြားက ဒီမိသားစုဝင်ပါ မေမေ၊ လက်ရှိမှာ စီးပွား
ရေးဆိုလည်း အသင့်ရှိပြီးသားပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစီးတာနဲ့ မဦးစီးတာ
တောင် ကွာခြားနေတာပဲ၊ ဒီအရိပ်မှာခိုတယ်ဆိုပေမယ့် သူက
ရေစန်ဒိုက်မျောမဟုတ်တော့ ခင်မျက်နှာလေးတော့ ထောက်ပါဦး
မေမေရယ်”

“အေး... အဲဒီမျက်နှာထောက်လို့ပဲ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ငါ

သည်းခံနေခဲ့တာ၊ အခုက လူကြီးလူကြီးမှန်းမသိ၊ ဧည့်သည်
ဧည့်သည်မှန်းမသိ”

“ကြားခမျာလည်း သူ့အလုပ်တွေရှိတာနဲ့...”

“ကျွန်တော့်မဆိုင်ဘူးထင်လို့ မပတ်သက်တာပါ ဘွား”

အားလုံးအကြည့်တွေက အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီ
တပြိုင်တည်းလိုလို ရောက်သွားသည်။ မင်းကျော်ကြားဆိုသည့်
ကြားက ဧည့်ခန်းနဲ့ အပေါ်ထပ်လှေကားကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့
တံခါးပေါက်အခုံးလေးမှာ မှီရပ်လျက်။ ဘယ်အချိန်က ရောက်
နေမှန်းမသိ။ ဘွားအပါအဝင် အားလုံးပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကြား
သိပြီးပြီလား မပြောတတ်။

ဒါပေမဲ့ ကြားမျက်နှာက နဂိုပုံစံအတိုင်း ခပ်အေးအေး
အနေအထားမြင်မှ သက်ပြင်းချကြသည်။

“သား... ကြား”

“လူကြီးတွေစကားဝိုင်းထဲ မင်း ဝင်မပါနဲ့ ကြား”

“သားကြီး ရှား”

အချိန်မီ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင် တားလည်း မရတော့။ မင်းသား
ရုံးအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ရှားက အမြဲတမ်း တောက်ပသော

စွာဖြစ်ပြီး ကြားကတော့ တီရှပ်တစ်ထည်နှင့် အိတ်တွေလည်း
သော စစ်ရောင်ဘောင်းဘီတို ချီးပေးနေကြတာဖြစ်သည်။

“ငါ့အကြောင်းကြားနေလို့ ငါပြောတာ ရှား၊ ငါနဲ့မပတ်
သက်ရင် ခေါင်းငဲ့တောင်မကြည့်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိပြီးသား”

ကြားက ရှားကို ကြည့်ပြောပေမယ့် ဦးတည်လျှောက်
လာတာ သွားထဲဖြစ်သည်။

“ဘွားအမြင်မှာ ကျွန်တော့်ဘက်က မလိမ္မာတာတွေ
ရှိရင်ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မရိုင်းတတ်ဘူး ဘွား၊ ရှားနဲ့
လက်ထပ်မယ့်သူတွေကို ဧည့်ခံကြိုဆိုနေခဲ့ရင် ဒီထက်ဆိုးမယ်
စကားမျိုး ထပ်ကြားလာမှာရှိလို့ ကျွန်တော် ဥပက္ခာပြုခဲ့တာပါ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး၊ မင်းရဲ့ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေကို”

ဘွားအသံက တင်းမာခြင်းတွေထဲက တစ်စက်မှမလွှဲ
ကြား ဘာလုပ်လုပ် ဘွားက အပြစ်မြင်နေမှာကို သိပေမယ့် ရှင်း
ပြရမည့်တာဝန်က သူ့တာဝန်ဖြစ်၍ ရှင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘွားက ကြားကိုမော့ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
အထင်သေးရိပ်တွေကိုတွေ့ရသည်။ ဒီအရိပ်တွေက ကြားအနာဂတ်
ကို တစ်ဆစ်ချင်း ချိုးဖဲ့နေသလို ခံစားခဲ့ရပေမယ့် မတတ်နိုင်။

မရှိခိုးနှိုးဆိုတဲ့ စကားဟာ ကြားအတွက်များ ပြောထား
လားမသိ။ ဘွားက ကြားကို ကြည့်သမျှ မျက်ဝန်းတိုင်း အထင်
သေးရိပ်ပါသည်။ ပြောသမျှစကားတိုင်းမှာ မယုံကြည်ခြင်းတွေ
ပါနေတတ်တာ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိဖြစ်သည်။

ကြားက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စုံထည့်ရင်း
ဧည့်ခန်းထဲက လူတွေထဲမကြည့်။ အားလုံးကသာ ကြားကို ဝိုင်း
ကြည့်နေရတာမျိုးဖြစ်သည်။

“ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဘွား၊ ဖြစ်သင့်
တာထင်လို့ ပြောပြတာပါ”

“ဘွားက မတူမတန်တာ ဝင်ရောက်သလို အပြောခံရ
တာထက်စာရင် ရိုင်းတယ်လို့ စွပ်စွဲတာပိုခံသာပါတယ် ဘွား၊
တော်ကြာ ရာဇဝင်ပြန်လှန်ပြီး ပြောနေရရင် ဘွား မောနေမှာစိုး
လို့ပါ။ စိတ်ရင်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုစေချင်ရင် နောက်တစ်ခါ ဖော်ရွေ
ပေးပါ့မယ်၊ အားလုံးပဲ ကျွန်တော် အလုပ်သွားတော့မယ်”

ပြောစရာစကား ကုန်သွားတာနှင့် ဧည့်ခန်းထဲက ကြား
ထွက်သွားပုံက ဖြေရှင်းသွားတဲ့သူနှင့်မတူ။ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး
သွားတဲ့ အထက်စီးဒီဇိုင်းဖြစ်နေ၍ ဘွားက မျက်နှာကိုမဲ့သလို

မင်းထင်ရှားဆိုသည့် ရှားက တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း ဆိုဖာလက်ရန်းကို လက်သီးစုံထုကာ နေရာမှထသွားကာ ဝုန်းဒိုင်းကြ၏။ သူ့အကြောင်းပြောနေတုန်းက တကယ်အကြီးကြီးလိုနှင့်။ အခု မင်းကျော်ကြား ရောက်လာတော့လည်း ပြောခဲ့သမျှ ဘာမှမဟုတ်သလို။

မင်းကျော်ကြားက အဲဒီလောက်အထိ စွမ်းလို့လား။ မင်းထင်ရှားရင်ထဲ မျက်ခနဲ အောင့်သွားရတာပေမယ့် ဘာမှလုပ်၍မရတိုင်း ဒေါသကို ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ စိတ်ရှိတိုင်း ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

အခန်း (၁၀)

“ဒီမှာရှင်”

ခေါ်သံက နောက်ပါးဆီမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ကော်ရစ်တာတိုင်ကို မှီရပ်နေသူရဲ့ ကျောပြင်ဆီ ရည်ရွယ်ခြင်းပါ။ အကြည့်ခံရတာက ကော်ရစ်တာဘောင်ပေါ် ထိုင်နေသူက မျက်နှာချူထွက်ပြီးကြည့်တော့

“ဟင်...သူ”

မင်းထင်ရှားမှန်း ချက်ချင်းမှတ်မိစေသည့် ချောမောလှပသည့် မျက်နှာက ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းတွေနှင့်ဆိုတော့ အယောင်ယောင် မှားမှားနှင့် မင်းထင်ရှားမျက်နှာကို ရိုးရာက လက်ညှိုးထိုးမိ

တော့မလို ဖြစ်သွားသည့် အံ့သြစိတ်ကို ချက်ချင်းဘရိတ်အုပ်သည့် မင်းထင်ရှားအကြည့်တွေက ရိုးရာထံ ရောက်လာတော့ ကျန်သူတွေကပါ စိတ်ဝင်စားစား ရိုးရာကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ပြော...ဘာကိတ်”

ရိုးရာက လက်ထဲကိုင်ဆွဲထားသော အိတ်ကြိုးက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ဟို...သင်္ချာဆောင်ကိုသွားချင်လို့၊ အဲဒါ...”

“ဪ...ဟော၊ ဒီကျောင်းက မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

ကေသီပြောသော ဘဝင်မြင့်သည် ကင်းနဲက ရိုးရာတော့ မျက်ခုံးပင့် မေးဆတ်ပြီးမေးတာ ဂရုတစိုက်။

“မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ဒီကျောင်းကပါ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ဆောရီး...ရိုးရာပြောတာ နားရှုပ်သွားပြီ၊ ဒီလိုရိုးရာက အဝေးသင် အဆိုင်းမင့်နီလာတင်ရင်း သူငယ်ချင်းဝင်လည်မလို့”

“နာမည်က ရိုးရာတဲ့လား”

“ဟုတ်...မယ်ရိုးရာပါ”

ခေါင်းညိတ်ပြီးဖြေတော့ မယ်ရိုးရာဆိုသည့် မိန်းမလှ လေးဆံပင်အိမ်ထွေက ဝဲခနဲ ပခုံးပေါ်ကျော်ကာ မျက်နှာလှလှလေးပေါ် ပြုတ်ကျတာကို ခေါင်းမောပြီး ပြန်သပ်တင်တော့လည်း ကဗျာဆန်ဆန် လှသွားပုံကို သူ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“အိုကေ...ကိုယ်က မင်းထင်ရှားပါ၊ အဝေးသင်တွေဆေးတွေ မခွဲခြားရင် အားလုံးက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် မိတ်ဆွေတိုးတာပေါ့”

ရှားက အမူပိုသည့် အပြုံးနှင့် လက်ကမ်းပေမယ့် မယ်ရိုးရာဆိုသည့် သူမက ထိုလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်ရုံမှတစ်ပါး သူမလက်ကို ကမ်းပေးခြင်းမပြုပါ။

“ရိုးရာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တတ်တဲ့ အကျင့်မရှိလို့ ဆောရီးနော်”

တိုးတိုးသက်သက် နူးညံ့ညင်သာစွာ ရိုးရာဘက်က ဆောင်းဖန်တော့ ရှားလက်က လေထဲမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

“သင်္ချာဆောင်ကို ဘယ်လိုသွားရမလဲဟင်”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းထည့်တည့်သွား၊ ပြီးရင်

ဘယ်ချိုးပြီး တည့်တည့်လျှောက်၊ လျှောက်လမ်းဆုံးတာနဲ့ ညာဘက်ချိုး၊ အဲဒါ အမိ သွားချင်တဲ့ သင်္ချာဆောင်ပဲ”

ရှားပြောသမျှ မယ်ရိုးရာက ခေါင်းလည်းညိတ်သည့်၊ လက်ချိုးပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်နေပုံက အတိအကျကြီး လိုက်မှတ်နေပုံနဲ့ ပြုံးချင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ လိုက်၏။

“ဟုတ်...ကျေးဇူးပဲနော်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ သူနှုတ်ဆက်တော့ မယ်ရိုးရာ ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ကျေးဇူးတင်ပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်ထွက် သွားသော ကျောပြင်လှလှလေးကို အားရအောင် ငေးပြီးမှ ရှားနှင့် အပေါင်းပါတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အားပါးတရ ရယ်ကြသည်။

“မင်း တမင် လက်ဆင်ပေးတာမဟုတ်လား ရှား”

အကြောင်းသိချင်း တောဧက မေးတော့ လူဦးက

“ဒီကောင် သူလက်ကိုဆွဲပြီး မနှုတ်ဆက်လို့ နေမှာပေါ့၊ ကောင်မလေးတော့ ချောင်ပိတ်ပြီ၊ ရှား ညွှန်တာ ယောက်ျားလေး

အိမ်သာကြီးကွ”

“ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ပါရင် ရှာတွေ့ပါတယ်ကွာ”

“အဲဒီလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ ရှားရာ”

“မင်းကျော်ကြား”

အမောတကော ပြေးဝင်လာသော မင်းကျော်ကြား ခြေထွမ်းတွေက မင်းထင်ရှားအနားရောက်မှ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ခေဖန်တာ ရှုံ့ချသလို အပြစ်တင်သလိုဆိုတော့ သူ့မျက်နှာက တင်းသွားသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဝေဖန်စရာမလိုဘူး ကြား”

မင်းထင်ရှားမျက်နှာက တင်းသလို ကြားမျက်နှာကလည်း ဆိတ်တည်တည်။ ခရမ်းရင့်ရောင် ရှုပ်အကျပ်က ရင်ဘတ်ကြယ်သီး ဆပြဲနှင့်။ ဂျင်းအနက် ဟဲ့ဝတ်ကာ အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းရော ခုံးပေါ်ရော ချိတ်မလွယ်တတ်သော ကြားက ကြိုးတန်းလန်းကို ဆက်ထဲစုထွေးရစ်ကိုင်တတ်၍ တွဲလောင်းချထားပုံက လူမိုက် နှိင်းပုံဖြစ်၏။

“ရိုးရာက ငါ့သူငယ်ချင်း”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ရှားက ကြားပန်းကို လက်ဖျားနဲ့ခါထုတ်ရင်း

“မင်းကို ငါ အစာကြေချင်သေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ထပ်မဖြစ်ခင် မင်း ဒီနားက ရွှေတော့”

“ရွှေမှာပါ။ ငါကတော့ အစာမကြေဖြစ်တိုင်း ဆေး
အားကိုးနဲ့ ရင်ချောင်အောင် မလုပ်ဘူး။ ဘာမဆို ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
ပဲ”

မင်းကျော်ကြားက ပြောစရာရှိပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့ရဲ့
ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ငဲ့မကြည့်တတ်။ ကြားက စကားကို ကုန်စင်
အောင်ပြောသွားပေမယ့် ရှားကပဲ ဘွားအားကိုးနဲ့ အရာရာဖြေရှင်း
နေတဲ့အတိုင်းဆိုတော့ ရှားမျက်နှာက တင်းသွား၏။

“မင်းက...”

ဒေါသနှင့် ချေပရန် ကြံရွယ်လိုက်ပေမယ့် ကြားက သူ
နားမှာမရှိတော့။

“ရိုးရာ”

“ဟေ့...ရိုးရာ...ခဏ...ခဏ”

မင်းကျော်ကြားက သူ့ရှေ့မှာ ခပ်သွက်သွက်သွားနေသည့်
မယ်ရိုးရာကို လက်ခုပ်တီးရင်း နာမည်ပါ အော်ခေါ်ကာ ပြေး

ဆိုက်သွား၏။ ကြားရဲ့အမြန်နှုန်းက လေတိုက်တာထက် ပိုမြန်
သဖြင့် မင်းထင်ရှားရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ပေါက်ကွဲခွင့်မရ လိုက်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ မင်းကျော်ကြားရာ။

“တောက်”

“စိတ်လျှော့လိုက် ရှား၊ ကြားက သူ့သူငယ်ချင်းလို့
ပြောသွားပြီပဲ”

“အေးလေ...အဲဒါကြောင့် အဆိပ်တက်သွားတာနေ
စာ”

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဖျောင်းဖျာသွားတဲ့စကားတွေက ရှား
ထဲထဲမဝင်။ မင်းကျော်ကြားဆိုသည့် ကောင်ကို ဘယ်လိုနည်းကို
သုံးပြီး ပညာပေးရမလဲဆိုတာကိုသာ အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေမိ၏။

“မယ်ရိုးရာနဲ့ ဒီကောင်ပတ်သက်မှုကို စုံစမ်းပေးစမ်း
တော့”

“မင်းက မယ်ရိုးရာကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“အေး”

သူငယ်ချင်းတွေဆီက တအံ့တဩ အကြည့်တွေကို ရှားက
ရှုမစိုက်။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတာက တခြားဝေဒနာတစ်ခု။

“မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်တုန်းက စုံစမ်းခိုင်းဖူးလို့လဲ ရှား”

“မင်းက အရင်လို မလွတ်လပ်တော့ဘူးနော် ရှား စည်းတွေ ဘောင်တွေနဲ့၊ ရွှေမှုန်နဲ့ မင်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတာ”

ဆက်ခွင့်မရှိသော စကားတွေအတွက် ရှားက လူဦးမျက်နှာအား လက်ဝါးနှင့်ပိတ်တွန်းရင်း

“ငါ့ကို အာရုံနောက်အောင် လာမလုပ်နဲ့ တေဇ”

“ငါစိတ်ဝင်စားတာ မယ်ရိုးရာအကြောင်း မဟုတ်ဘူး အဆိပ်တက်မယ့်ကောင်အကြောင်း သိချင်လို့”

❖ ❖ ❖

အသန်း (၁၁)

“ဒါလေးတွေ ဘယ်လောက်ကျလဲဆိုတာ တွက်ပေးဦးရမလား မယ်ရိုးရာ”

“ရှင်”

ကိုယ့်ကောင်တာပေါ်ကျလာသော ပစ္စည်းတွေကို ဆေးနှုန်း၊ ကုတ်နံပါတ်နဲ့ တွက်ချက်ဟန်ပြင်ဆင်စဉ်မှာပဲ ကိုယ့်ကို ခိုင်းရင်းနှီးနှီး နာမည်အခေါ်ခံလိုက်ရ၍ ရိုးရာမှာ ရှင်ခနဲဖြစ် ခုတ်ခနဲလည်း ခေါင်းမောကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“မယ်ရိုးရာ”

“ရှင်...ရှင်က”

“ကိုယ်က မင်းထင်ရှား”

မယ်ရိုးရာ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ မင်းထင်ရှားကိုသာ မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေမိသည်။

မင်းထင်ရှားက အဖြူရောင်ကော်လံပါ အင်္ကျီပေါ် နက်ပြာရောင် ကုတ်ခါးတို၊ စကတ်အတို နက်ပြာရောင်နှင့် မယ်ရိုးရာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း အပြုံးနှင့်ဖြေတော့ မယ်ရိုးရာခမျာ ရှောင်ရသွားသူလို ဆွံ့ဆွံ့အအနှင့် ငေးမောနေတာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွား၏။

“ဟိတ်...ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အံ့ဩသွားတာပါ”

“ဘာလဲ၊ မင်းရှိတဲ့နေရာအထိ ရောက်လာလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မထင်ပါဘူး”

ရိုးရာက ပစ္စည်းတစ်ခု ကောက်ကိုင်လိုက်၊ ဈေးနှုန်းကို ကွန်ပျူတာထဲ ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေရင်းက မင်းထင်ရှား ရိုးကို ချောက်ချခဲ့ခြင်းအား စိတ်ထဲမှာ ပြန်အမှတ်ရလာသည်။

ရိုးရာမေးသော အဆောင်က ကေသီရဲ့မေဂျာဆောင်။ မင်းထင်ရှား ညွှန်တာက ယောက်ျားလေးအိမ်သာ။ အပြေးလိုက်

သာသော ကြားသာ အနားမှာမရှိရင် ရိုးရာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်မလဲ။

“လမ်းမှားနေပြီ ရိုးရာ၊ လာ...ဒီဘက်လမ်း၊ ကိုယ် ဆိုက်ပို့မယ်”

အတွေးနှင့် မယ်ရိုးရာအကြည့်တွေက မင်းထင်ရှားထံ ချိတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ရိုးရာက မင်းထင်ရှားဆိုသည့် သူ့စကားကို ယုံကြည်ခဲ့သည့်အဖြစ်။ သူနဲ့ရိုးရာ သိလည်းမသိဘဲနှင့် ဒီလို ချောက်ချ ဆိုမည်ဟု မထင်ခဲ့။

“မမှားပါဘူး ကြားရဲ့၊ သူက ရိုးကို လမ်းမှားကြီး အန်ယူမလား”

“လာစမ်းပါကွာ၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တိတ်တိတ်လိုက်ခဲ့ စမ်းပါ”

“ပြောမရလည်း မမသဘောပဲ”

ရိုးက မင်းကျော်ကြားကို ရာဇသံပေးလိုက်တော့ ကြားက ပုလုပ်ပုလုပ်မျက်နှာထားနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး မယ်ရိုးရာ ခေါ်ရာနောက် အိပ်တည်တည် လိုက်လာပေး၏။ တကယ်လမ်းဆုံးမှ မယ်ရိုးရာ

တွေ့ရတာက ယောက်ျားလေးအိမ်သာဖို့ ယုံကြည်မိသူက ရိုးရာ အမှားပါ။

“ဟ...ဘာလဲ”

“အို”

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းပြောတဲ့လမ်း မှန်တယ်ဆို”

ကြားရှေ့မှာ မျက်နှာရဲရဲနှင့် ဘာစကားမှပြောမထွက်။

စိတ်က ဘယ်လိုပဲ အတွေးများများ အကျင့်ပါနေသော ရိုးရာလက်တို့က ရှေ့ပင်းနံမောက်တံဆိပ်ပါတဲ့ အိတ်ထဲ သူ ဝယ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်စုထည့်ပြီး မင်းထင်ရှားရှေ့ ချပေးလိုက် ၏။

“ကိုးထောင့်ကိုးရာနဲ့ ရှစ်ဆယ်ပါ”

မင်းထင်ရှားထံမှ ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက် ကျလာတော့ ရိုးရာက အကြွေနှစ်ဆယ်အစား သကြားလုံးတစ်လုံး အမ်းပေး သည်။ အမ်းတာ ပြီးစီးတာတောင် သူက ရိုးရာကောင်တာရှေ့က မခွာသေးဘဲ ရိုးရာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရှင်ဖယ်ပေးလေ၊ နောက်မှာ ငွေရှင်းမယ့်လူတွေ စောင့် နေပြီ”

“မင်းလည်း အဲဒီကောင်တာထဲက ထွက်ခဲ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

မဆီမဆိုင် အပြောခံလို့က်ရ၍ ရိုးရာ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ဆဲ ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“ဆိုလို့ပြောနေတာ၊ မင်းကို ကိုယ် အကြွေးပေးစရာ ရှိလို့ အခုထွက်လာခဲ့”

“အကြွေး”

“ဟုတ်တယ်”

“ရိုးရာ...ရှင် လိုက်ချင် လိုက်သွားလေ”

အသံနှင့်အတူ ရိုးရာ ကောင်တာထဲသို့ ဌာနမှူး မမရီ နှင့် ကြည်ပြာ ဝင်လာ၏။

“ရိုးရာအစား ကြည်ပြာကို မမရီ ဂျူတီချိန်းပေးမယ်”

အပြောင်းအလဲတွေ မြန်လွန်း၍ ရိုးရာ လိုက်၍မမီတော့။ ဂျူတီစောဝင်၍ နောက်ကျမှထွက်ရန် သဘောတူညီချက်တွေ ခြွာနီးထားသော ဌာနမှူးမျက်နှာက အခုတော့ ကြည်ကြည်လင် လင်။

“အလုပ်ချိန်အတွင်း ငါ့အိမ်နဲ့က သူ့ဌေးအိမ်နဲ့”

ဒါ မမရီပြောနေကျစကား။ မျက်နှာမလိုက်ခဲ့သော အမှာ
အယွင်းရှိတိုင်း ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် အပြောဆိုးသော မမရီ
မင်းထင်ရှားရှေ့မှာ အခုတော့ နှစ်ကိုယ်ခွဲပစ်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာ
ကို ပြုံးချိုထား၍ ယုံရခက်ခက်ဖြစ်နေ၏။

“မင်းပစ္စည်းတွေပါ တစ်ခါတည်းယူခဲ့ မယ်ရိုးရာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ် မင်းအိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမလို့”

“ရိုးရာက ည ဆယ်နာရီမှ ဂျူတီထွက်မှာ၊ ဟို
ခဏပဲ”

“လိုက်သွားပါ ရိုးရာရဲ့ မမရီ ကြည်ဖြာနဲ့ ဂျူတီရဲ့
ပေးပါမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ဟာ”

မမရီကပါ ဝင်ပြောတော့ ရိုးရာမှာ ဟုတ်ကဲ့တစ်ခွန်းနဲ့
ခေါင်းညိတ်ပြီး ယူနီဖောင်းမလဲဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အဲ
တွေ ကြားနေရသည့် ရိုးရာအဖြစ်က ဘယ်လိုမှ မလှုပ်သ
မငြင်းသာသည့် အနောက်မှာ နည်းနည်းရွေတာနှင့် ဆူးစူးခံရမည့်
အဖြစ်မို့ ရိုးရာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အခန်း (၁၂)

စိစိတီတီကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးပြကာ လက်ပြ
၍ တာတာလုပ်သွားပုံက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမကတော့။ သေချာ
အောင် ရှေ့ကိုပဲကျော်ကြည့်ကြည့်၊ နောက်ကိုပဲ ရစ်၍ကြည့်ကြည့်
မိုးရာကို ခေါ်ထုတ်သွားပုံ၊ ရိုးရာ ထမင်းချိုင့်၊ ရေဘူးတွေ ထည့်
ထားသော အိတ်လေးကို ဆွဲပေးသွားပုံကအစ ကားပါကင်ဝင်းထဲ
အထိ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပုံ၊ ကားမောင်းထွက်သွားပုံတွေအထိ
အသေးစိတ် မြင်ရပါများတာလည်း တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း
မဟုတ်။

မင်းကျော်ကြား သူစိတ်တို့က ထိန်းချုပ်ခန်းရှိ တီဗီစခရင်

တွေကနေ အိမ်တွင်းရေးဆီ ပြေးသွားမိတော့လည်း အတွေးထဲ ရောက်နေတာ ရှားအကြောင်း။

“စာမေးပွဲတွေလည်း ဖြေပြီးပြီ၊ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ် တဲ့အထိ ရှားက ခြေမငြိမ်ပါလား ဆင့်ဆင့်၊ အိမ်မှာလည်း မတွေ့ ရ၊ အလုပ်ကိုလိုက်ပါဆိုတော့လည်း မအားပါဘူးတဲ့၊ ကဲ...ပြော စမ်းပါဦး၊ မင်းသား ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေသလဲ ဆိုတာ”

ဘဘ မေးတာလည်း တစ်စွန်းတစ် ကြားရသည်။ ကြီးဆင့်က ဘာတစ်ခုမှ အတိအကျသိခွင့်မပေးသော ရှားအကျင့် ကြောင့် ကြီးဆင့်ခမျာလည်း ရှားအကြောင်း ရေရေရာရာ မဖြေ နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့လကတော့ သားက တကယ်မအားတာ အစ်ကို ရဲ့၊ ကျောင်းစာတွေရော၊ ရွှေမှုန် အယ်လ်အေပြန်ဖို့ကိစ္စတွေ လိုက် လုပ်ပေးနေတာရော၊ စေ့စပ်ပွဲတွေရောနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ ပါပဲ”

“မင်းကိုမေးတာ ပြီးခဲ့တဲ့လကို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလ- ဒီလ”

ဘဘက မေးရင်း စားပွဲပြင်တွေ ဘာတွေ လက်ဝါးနဲ့ ပုတ်တော့ ကြီးဆင့်မှာ သက်ပြင်းရှိကံသည်။

“ဒီလတော့ ဆင့်လည်း အတိအကျမသိဘူး အစ်ကို၊ ဘစ်ခုခုမေးမယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ပြင်တာနဲ့ အစ်ကိုသားက မေမေ့နောက် ဆွဲပြီးကပ်တော့တာပဲ”

“ငါ့နောက်ပြေးကပ်တာပဲ အပြစ်လား ဆင့်ဆင့်ရယ်”
ရှားလေးအကြောင်းကြားတာနဲ့ ဘွားက ရောက်ရာနေရာ ထဲ ပေါက်ချလာ၍ စကားဝိုင်းက ရှေ့သို့ ဆက်မချီတက်နိုင် တော့ဘဲ ဦးဆောင်ပြောသူက ဘွားဖြစ်သွား၏။

“တကတည်းတော်...ထစ်ခနဲရှိ ရှားကိုပဲ နင်တို့က အပြစ်မြင်နေတယ်”

“အပြစ်မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဘွဲ့လည်းရတော့မယ်၊ မိန်းမ ဆည်း ယူတော့မယ်၊ အခုထိ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတာ ဆောင်းလား”

“ကောင်းတယ်၊ သူမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ သူလုပ်ချင် ခဲ့အလုပ် ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီကျတော့ အရင်းအနှီး ဘွားထုတ်ပေး မိလို့ ပြောပြီးသား၊ ကဲ...ဘာပြောမလဲ”

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ရှားအဖြစ်က ဘယ်သူဆရာ ခေါ်ရမယ့် အဖြစ်မျိုးလဲ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ အမေရဲ့”

ဘားဒေါသက တခြားလူကို ဦးမတည်။ ကြားဆုံသူကို ဦးတည်နေကျမို့ မဆန်းပေမယ့် ရိုးရာနှင့် ရှားရဲအဖြစ် တော့ ဆန်းလွန်းသည်။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုခင်မင်သွားလည်းမသိ။ ငြိတွယ်ခြင်းတွေ ဘယ်လောက်အထိ နက်ရှိုင်းလဲ။ ဘဲ ရိုးရာရဲ့ အားလပ်ချိန်တွေ အကုန်လုံးလိုလို ရှားသိမ်းပိုက်ပုံက မြန်ဆန်လွန်း၍ အံ့သြနေမိသည်။

“စကယ်လ်ဂျူးတွေ ပြောင်းဆွဲပေးနေရပြီ ကျော်ကြားမင်းထင်ရှားက ရိုးရာကို နိုင်းတူနိုင်းဂျူတီတွေ မပေးပါ။ ဘော့စ်ဆီ မတင်ဘဲ ဒီဇာနီတော့ အဆင်ပြေအောင် တို့ ညှိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်ကျရင်တော့ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း မြတ်တာတွေ ရှိလာနိုင်တယ်လေဟယ်”

“မင်းထင်ရှားကလည်း ဘော့စ်မသိပါစေနဲ့ဆိုပြီး လာပြောထားတာဆိုတော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ မမဖြင့် ဘာမှ ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ တော်ကြာ နောက်လူတွေပါ အကုန်မှာစိုးရတယ်ဟဲ့”

ဌာနမှူးလည်းဖြစ်၊ အပျိုကြီးလည်းဖြစ်သော

ထိန်းချုပ်ခန်းထဲထိ လိုက်လာပြီး အဲဒီလို ညည်းညူသောအခါ ကြားမှာ စိတ်တွေ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာတာက ပစ္စုပ္ပန်ဆီ။

“ဘာကို ကျွန်တော်ပြောပေးဖို့ ကျတော့လည်း ညီအစ်ကိုချင်း ကျွန်တော် မကောင်းဘူးထင်တယ် မမရီ”

“မမ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ မိသားစုအရေးထဲ မမလည်း ကြားကိုမဝင်ခိုင်းပါဘူး၊ အခုပြောချင်တာက ရိုးရာကိုပါ၊ ရိုးရာကသာ မင်းထင်ရှား သဘောပေါက်အောင် ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ”

“သူတို့ကြားထဲ ကျွန်တော် ပိုတောင်မဝင်ချင်ဘူး မမ”

“မမလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“မမရီလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး” ဆိုသည့်စကားကို သူနှုတ်မှပြောမထွက်။ ရှားနောက် ရိုးရာ တစ်ခါပါသွားတိုင်း တစ်ခါ နှမြောရသော စိတ်ကို ကိုယ်သာ နားလည် ခြစ်နေသည်။ သတင်းကြီးလှသော မင်းထင်ရှားရဲ့ နှလုံးသားရေးရာအကြောင်းတွေ သိသိကြီးနှင့် ရိုးရာကို ကြည်ဖြူစွာလွှတ်ပေးရန် လက်မခံပေမယ့် မသင့်တော်၍ မတွဲပါနှင့်ပြောရအောင်

ကြားနှင့်ရိုးရာ ဆက်ဆံရေးက အာဏာပြစရာ အကြောင်းမရှိဘဲ ချစ်သူရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေမိတာ ကြားပါ။
လည်း ခက်သည်။ မင်းမသိလို့ပါ ရိုးရာရယ်၊ မင်းရဲ့အနားမှာ အမြဲရှိနေတာ

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ကြားက အရာအားလုံးကို သိပါ။ တကယ်တော့...

ကျောခိုင်းထားပေမယ့် ခံစားချက်မှန်သမျှ ဗဟိုပြုသော ရင်ဘတ်က အမှန်တရားကို မဖုံးကွယ်နိုင်။

“ရှားက ကျွန်တော့်အစ်ကို ဖြစ်နေတာကိုး မမရီရဲ့”

“ရိုးရာကတော့ ပြောရှာသားပဲ၊ ကြားက သူ့ကို ရောနှောနေတာတဲ့”

အပျိုကြီးတို့က စကားပြောရင် ဝေပိုင်ကံမနေဘဲ အတည်တည်းကြီး။ ပြောသမျှက ကြားရင်သို့ ဒက်ထိလာထိသည်။

“ရှောင်နေတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မတွေ့ဖြစ်တာပါ”

“ဘယ်တွေ့ဖြစ်မလဲ၊ ကြားက ဆက်သွယ်ရေးနဲ့ ကြားရေးအခန်းထဲပဲ ရောက်နေတာကိုး”

ရှော့ပင်းနီမော်လ်တစ်ခုလုံးအား မြင်တွေ့နေရသော သို့မဟုတ် ချုပ်ခန်းထဲ ကြားရောက်နေတာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။

ရိုးရာမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်နေ့မတွေ့ရ မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ စွဲလမ်းမှုပြဿနာကြောင့် ဒီအခန်းထဲမှာ

အခန်း (၁၃)

“ပြောပါဦး၊ ရှင် ဘာလို့ ရိုးရာကို ရှောင်နေတာလဲ”

“ရိုးရာ”

“ဪ...မှတ်မိသေးတာပဲ”

ကြား မေ့မရသော ရိုးရာမျက်နှာလေးမှာ ဒေါသနှင့် နီမြန်းလျက် ကြားကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်နေ၍ စားလက် ထမင်းလုတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ချိန်မှာပဲ ရိုးရာက ခွာမြင့်ဖိနပ် တင်ဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ကြားနားကို ရောက်လာ၏။

ကြားရှေ့ရောက်တော့ ခါးထောက်ကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆဲ ငုံ့ကြည့်၏။

“ဘာလဲ...ရှင်က ရိုး လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ဒီထဲက ကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်း အထင်မှားနေပြီ ရိုးရာ”

“ရိုးရာက အထင်မှားနေတယ်လား”

ရိုးရာအမေးကို သူ မဖြေနိုင်။

စိတ်ရှုပ်လာတိုင်း ဆံပင်တွေကို ရှေ့မှ သိမ်းတင်ကာ ထုတ်နားထိ သပ်ချပ်စလိုက်တဲ့အချိန်အထိ ရိုးရာက သူ့မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ကြားရှေ့ရှိ ဆုံလည်ခုံကို ရိုးရာ ဆောင့်ခနဲ ချီထွေ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ရှင် ဒီထဲက ကြည့်နေတော့ ရိုးရာကို ကိုရှားက ခေါ် တွေ့တာတွေလည်း တွေ့မှာပေါ့”

“ကိုရှားတဲ့လား”

မျက်ခုံးပင့်မေးပြီး မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့် ရိုးရာ ကိုနှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာသည့် ကြားမျက်နှာကို ရိုးရာ အလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရိုးထက် အသက်ကြီးတယ်”

“ဟုတ်လား”

ပြောပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၍ ရိုးရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါ ရယ်စရာလား”

“ကိုရှားက ရှင့်အစ်ကို”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ကြီးတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးထက် တစ်နှစ်လောက်ကြီးတာပဲ”

“ကိုယ့်ကျတော့ ကိုကြားလို့လည်း မခေါ်ပါလား”

ဘက်တိုက်နေခြင်းလည်းမဟုတ်။ လောင်ပြောင်ခြင်း
မမည်သော ရယ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ကြားက ရယ်နေတာကို ဝေခွဲမရခြင်း
တွေနှင့် ရိုးက စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ရှင်က ကိုကြားလို့ အခေါ်ခံချင်တာလား”

ရိုးရာအမေးကို သူက မဖြေဘဲ ရိုးရာမျက်နှာကို စိုက်
ကြည့်သည်။

“ကိုယ်ခေါ်စေချင်ရင် မင်းက ခေါ်မှာလား”

ကြားနှင့် အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ရိုးရာရင်ထဲ ဒီတံ
ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်ခေါ်စေချင်ရင် ခေါ်မှာပေါ့”

“သေချာတယ်နော်”

“ရိုးက ကတိပေးရင် မဖျက်တတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်...ကိုယ့်ကို”

“ဘာလဲ”

“ကြားလို့ပဲ ခေါ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

နှုတ်ခမ်းစူ၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သော ရိုးရာအလှကို
ကြည့်ပြီး ကြားရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးနွေးလှုပ်ခတ်သွား၍ နှုတ်ခမ်း
အစုံကို အသာဖိ၍ ကိုက်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကြား”

“ပုံမှန်ပါမဲ”

“ဘာမှ ပုံမမှန်ဘူး”

ရိုးရာ နှုတ်ခမ်းထူထူစုစုလေး စုထောင်နေတာကိုကြည့်ပြီး
သူပြီးလိုက်သည်။ ရိုးရာကတော့ စွပ်ကျယ်အနက်ပေါ် ဂျက်ကက်
တစ်ထပ် ပတ်ထားကာ ဂျင်းနီဘောင်းဘီ၊ ဆံပင်ဖရိုဖရဲထောင်
ဆောင်ကြီးနှင့် ကြားကို မျက်မှောင်ကျူကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ မကျေ
နပ်တိုင်း မျက်စောင်းတွေချည်း ထိုးနေမိသည်။

“တော်သင့်ပြီနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကို ဗျက်စောင်းထိုးနေတာလေ”

“အဲဒါ ကြားကိုမုန်းလို့၊ ထမင်းစားချိန်လေးတော့ ရှင်နဲ့ ရိုး ဆုံနေကျ၊ ညနေတိုင်း ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးတာလည်း ရှင်ပဲ၊ နေရာဦးပေးတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးခိုင်းတယ်၊ အခုတော့...”

“ကိုယ်မှ မလိုတော့ပဲ၊ အခု ရိုးက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ပြန်တယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးထက် ကောင်းတာတွေ စားနေပြီပဲ”

“ရိုးကို ကြား မကျေနပ်တာ အဲဒါလား”

“ကိုယ် အဲဒီလို မပြောဘူးနော်”

မင်းကျော်ကြားပုံစံက ဘာမှမဖြစ်သလို ဖိုင်ဘာဘူး အပြာလေးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ပြောပုံက အေးအေးဆေးဆေးပုံစံ ဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မငြိမ်။ ရှားအပေါ် မနာလိုဝ်နီတိုခြင်းတွေ လောင်မြိုက်နေတာကို ကိုယ့်ဘာသာပဲသိသည်။

“မိန်းကလေးတွေက ယန်းလိုပဲကွ၊ ကိုယ် မခူးလည်း သက်တမ်းစေတဲ့အခါ အလိုလို ကြွေကျရမှာ သဘာဝပဲ၊ စိတ်ထား တတ်ရင် ငါ့လိုခူးပြီး နမ်းပေးတဲ့သူကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ၊ မြေပေါ်ကြွေပြီးမှ ဘယ်သူကကောက်ပြီး နမ်းမှာလဲ၊ နမ်းခွဲရင်လည်း

အယ်သူမှ တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

မင်းထင်ရှားက သူ့အယူအဆနှင့်သူ။

ခူးယူခြင်းနဲ့ နမ်းရှိုက်ခြင်း အဘိဓမ္မာတွေ ကြားကို သူ အင်သလို ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။ ရှားလက်ထဲ ရှိနေတာ ကိုယ်ကျေနပ် အယ်လို့ မင်း ထင်နေလား ရိုးရာ။

ရိုးရာကတော့ ကြားရင်ဘတ်ထဲက စံကားကို မသိ။ အဲဒီတစ်ဖက်ပေါ် ကျော်ချကာ ဘေးတစ်ဖက် စည်းထားတဲ့ အဝတ်ရှည်တွေကို လက်နှင့်ဖွဖွသပ်ရင်း...

“ကိုရှား လာခေါ်တာ ရိုး ငြင်းတယ်၊ မရဘူး၊ သူက အိန်နဲ့ဆိုတော့ အားလုံးကလည်း သူ့သဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပေး တာပဲ၊ အဘက်ဘက်က ထောင့်စေ့အောင် ကိုရှားကလည်း မခွဲတာကိုး၊ အလုပ်မှာ ထိခိုက်မယ်ပြောတော့လည်း မရဘူး” တကယ်လည်း ရိုးရာ ငြင်းခဲ့ပေမယ့် မင်းထင်ရှားက မရ။

“မလိုပါဘူး၊ အဲဒီ လုပ်ငန်းပိုင်တာ ကိုယ့်အတွား၊ အတွားကို နှစ်ခါ ချွဲစရာမလိုဘူး” မယ်ရိုးရာ ငြင်းမရအောင် သူက အပြတ်ပြောခဲ့သည်။

နောက်တစ်ခုက ကိုရှားက အပြောချီချီ၊ မျက်ဝန်းစိုစိုတွေ ကြားမှာ ရိုးရာ ပြုလဲချင်နေခဲ့တာ ရိုးရာရဲ့ အာနည်းချက်ဖြစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံသည်။

မိန်းကလေးပီပီ အားလုံးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားက ကိုယ့်ထံ ခစားတာကို သဘောကျတာလည်းပါသည်။ ပီတိ လည်းဖြစ်ရက သာယာနေတာလည်းရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရှား ကြောင့် ကြားတစ်ယောက် ရိုးရာအနား မရှိတော့တာလည်း စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းနေချင်ပြန်သည်။ ရိုးရာ လောဘကြီးလွန်းနေတာလား မသိပေမယ့် ကြားကို သူမနားမှာ ရှိစေချင်စိတ်က တကယ့်ကို တမ်းတမ်းတတ။

“ရှားက သူ လုပ်ချင်တာရှိရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်တာမဟုတ်ဘူး ရိုးရာ၊ အဲဒီအကျင့်က ကြောက်စရာ ကောင်းပေမယ့် ရှား တစ္ဆေထိုးဆန်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ရိုး အဲဒါတော့ သိပါတယ်၊ အခုလည်း တခြားလူတွေ နဲ့ အဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး ရိုး အော့(ဖ်)ရက်မယူပဲ အလုပ်ဝင်ပေး မလို့၊ ဒီနေ့ ဂျူတီချိန်းတာ ကိုရှားကို ပြောမထားဘူး၊ အဲဒါ ရိုးရာအပြန် ကြား လိုက်ပို့”

ပြောတဲ့လူက ပြောလာတော့ ကြား မငြင်းနိုင်။ ရှေ့ဆံပင်

လေးတွေကို အဖောင်းလေးဖြစ်အောင် အပြောင်သိမ်းထားပြီး ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားတဲ့ ဆံပင်တွေကို ပခုံးပေါ်ကျော် ချထားတဲ့ ရိုးရာကို မယုံနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူ ငေးကြည့်မိသည်။

“နော်...ကြား၊ ရိုး ဒီနေ့ ငါးနာရီ ဂျူတီထွက်မှာ၊ ကားပါကင်က စောင့်မယ် .. သိလား”

“ဘယ်သူ့ကိုစောင့်မှာလဲ ရိုးရာ”

ပြောလက်စ စကားက ရပ်တန့်သွားပြီး ရိုးရာနှင့် ကြားက တိုင်ပင်မထားပဲ အကြံ ညှိချင်းဆုံသည်။ ပြီးမှ အခန်းဝဆီ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝမှာ မားမားကြီး ရပ်နေတာက မင်းထင်ရှား။

ပန်းဆီရောင် တီရှပ်က တခြားလူတွေအတွက်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေပေမယ့် မင်းထင်ရှားနဲ့တော့ ကြည့်ကောင်းသည်။ ဘောင်းဘီက အဖြူပွပွဖြစ်ပြီး အပေါ်က ချိုင်းပြတ် ကုတ်အနက် ရောင်တစ်ထပ် ဝတ်ထားတာမို့ မြင်ကွင်းက ထင်းလင်းစွာ ဝင်းပနေ၏။

“ကိုရှားက ဒီလို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

ရိုးရာ မေးခွန်းမဆုံးလိုက်။ ရှားက တံခါးဘေးဝင်ကို

လက်ထောက်မှီနေရာမှ အခန်းထဲ လျှောက်ဝင်လာ၏။
အနားရောက်မှ ရိုးရာမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ အနား
ရိုးရာနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ကြားကို တစ်ချက်လှည့်မိ၏။ နှုတ်လည်
မဆက်။

ရိုးရာက ကြားကို ကြည့်လိုက်၊ ရှားကို ကြည့်လိုက်
ဖြစ်နေ၏။

“ဒီနေ့ကပဲ ရိုးရာ အိမ်ကိုရောက်တယ်၊ အလုပ်သွားတာ
ဆိုလို့ ဒီထိ ကိုယ်လိုက်လာတာ”

“ကိစ္စအထွေအထူးရှိလို့လား ကိုရှား”

“အင်း... အရမ်းကြီး အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခု
ရိုးရာကို ပြောချင်လို့”

“ငါ သွားတော့မယ် ရိုးရာ”

ကြားကလည်း သူ့ကို နှုတ်မဆက်သည့် ရှားကို
နှုတ်မဆက်ပဲ ရိုးရာကိုသာ နှုတ်ဆက်ပြီး အနားက ဖျတ်ခနဲ ထရစ်
ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ရိုးရာမှာ ကိုရှားရှေ့မှာ အင်းလို့ ပြောရမှာလား၊ မပြော
မလား မသိ။ နှုတ်ဆက်နေတုန်း ကြားက ရိုးရာတို့ နှစ်ယောက်

က ဖြတ်သွားသည်။

ကြား ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သူက ရှား။
ဒါကိုတော့ ရိုးရာ မမြင်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကြားနောက်ကို ပြေးလိုက်
သွားချင်စိတ်ကို မနည်း ဘရိတ်အုပ်ပြီး ကိုရှားကို ကြည့်လိုက်၏။

“ရိုးကို ဘာပြောမလို့လဲ ကိုရှား”

ရိုးရာမေးမှ မင်းထင်ရှားရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရိုးရာဘက်
ပြန်ရောက်လာပြီး ရိုးရာမျက်နှာကို နူးနူးညံ့ညံ့ စိုက်ကြည့်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဒီနေ့ မင်းကို ကိုယ် ဖယ်ရီလုပ်
ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး မင်း ရယ်သံတွေကို
နားထောင်ချင်တယ်”

မင်းထင်ရှား မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ရိုးရာ နှုတ်ခမ်း
တွေ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ဟင့်အင်း... ရှင်နောက် မလိုက်ဘူး၊ ကြားနဲ့ရိုး အတူတူ
သွားမှာလို့” ရိုးရာ မပြောရဲ။

သူက ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ဆိုတော့ ကိုယ့်ထမင်းအိုး ကွဲမှာ
ကြောက်မိတာ တကယ့်လက်တွေ့ ဘဝဆိုတာပဲ ကြားကို
သိစေချင်မိသည်။

“ဟိုးထား .. ဆရာ၊ ရွှေမှုန်ရောက်တာနဲ့ ဘတ်ချလာ
ဘဝကို တန်းနှုတ်ဆက်လို့မှ မရသေးတာ၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက်
ဦးပမ်းရဦးမှာကို၊ မာမိတို့က ကိုရှား ဘွားဘွားဆီ အကြောင်း
ကြားရသေးဘူးနော်၊ ရွှေမှုန်က ကိုရှားကို ဝမ်းသာအောင်
ချမ်းပြောတာ၊ ဒါပဲနော် .. စိစဉ်ထားလိုက်၊ အသေးစိတ်ကို
ချန်လှိုင်းမှာတွေ့မှပြောမယ်၊ အခု ရွှေမှုန် အတန်းတက်ချိန်
ပြီဦး”

အခန်း (၁၄)

“တစ်လပဲ အချိန်ရတယ် ကိုရှားရဲ့၊ အဲဒီမှာ အားလုံး
ရယ်ဒီဖြစ်အောင် စိစဉ်ထား၊ ရွှေမှုန်က ဒီကနေ Weeding အတွက်
ဝတ်စုံပါ တစ်ပါတည်း ဝယ်လာမှာ၊ ဖိတ်စာကို စင်ကာပူ
ကိုကိုတို့ လင်မယားက လက်ဖွဲ့မှာ၊ ကိုရှား တာဝန်ယူရမှာ
ဟိုတယ်ပိုင်းပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ရက်တိုတိုလေး အတွင်းမှာ ရွှေမှုန်
စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပါ့မလား”

“စိတ်ချ .. ကိုယ် အားလုံးစိစဉ်ထားလိုက်မယ်၊ ရွှေမှုန်
ရောက်လာတာနဲ့ ကိုယ်က ဘတ်ချလာ ဘဝကို နှုတ်ဆက်
ပြီးသားပဲ”

“အိုကေ”

ရွှေမှုန်မှုန်က သူ့အစီစဉ်နဲ့သူဆိုတော့ မင်းထင်ရှား
ဆက်ကလည်း သူမ ပြောသမျှ လိုက်လုပ်ပေးရုံ ဖြစ်သည်။

ရွှေမှုန်ကို မင်းထင်ရှားက ဖုန်းထဲမှ နှုတ်ဆက်အနမ်း
ရင်း ကားကို ခြံထဲဝိုက်ကွေ့ကာ အပျော်များစွာနှင့်ဖြစ်သည်။

“သင့်ခံယူပါ ဘွား”

ဘွားရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ရွှေမှုန်မှုန်နှင့် တွေ့ရသဖြင့်
ဘွားကို မကြားနိုင်မှန်း သိသိကြီးနှင့် ဘွားကို လှမ်းပြီး
ဘွားရဲ့ တင်စကားဆိုရင်း လူက မြူးကြွနေ၏။

“ဟယ်”

“အစ်ကိုလေးရှား .. ဒီနေ့ အစောကြီး ပြန်လာတယ်”

“ငါ အစောကြီး ပြန်ရောက်တော့ နင်တို့ အစောကြီး အိပ်ရတာပေါ့ဟာ”

တံခါးစောင့် ဖွင့်ပေးသော အိမ်အကူကောင်မလေးက ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်း မင်းထင်ရှား အိမ်ထဲသို့ ခြေချလျက် အကျင့်ပါနေသော မျက်ဝန်းက ဧည့်ခန်းဆီ ဝေ့ဝိုက်ကာ ကြည့်သည်။

“ဘွားနဲ့ မေမေရော”

“ရှိတယ် အစ်ကိုလေးရှား၊ ဘွားဘွားကြီးအခန်းက ဘာပဲရှိတယ်”

“လူတွေ စုံနေပါလား၊ ဘွားနေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုလေး ရှားရဲ့”

“ဪ”

မင်းထင်ရှား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လှေကားပြေးတက်ရန် အရှိန်ယူပြီးမှ မင်းကျော်ကြားကို ဖျတ်ခနဲ သတိပြုပြီး ကိုယ်က မတ်သွား၏။

“ဟိုကောင်ရော”

အနားမှာရှိနေသည့် အိမ်ဖော် မိလုံးက မင်းထင်ရှား

အမေးကို သဘောပေါက်သည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုအထာကို နောကျေနေသော အိမ်က မိန်းကလေးတွေသည် ဒီလို မျက်နှာထား၊ ဒီလိုလေသံဆို ဘယ်သူ့ကိုမေးသလဲဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးက ဘာ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒီည အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟွန်း ... အလုပ် အလုပ်နဲ့၊ အလုပ်ကို အကြောင်းပြပြီး ဘာတွေရှုပ်နေမှန်း လိုက်ကြည့်လိုမှ မရတာ၊ ငါ့အတွက် ထမင်း ငြင်ထား အသေးလေး၊ ဘွားတို့နဲ့ စကားပြောပြီးရင် ညစာ ဆင်းစားမယ်”

မစားစဖူး ညစာတွေ ဘာတွေ အစားထူးသော ရှားကြောင့် အသေးလေးက ကြောင်တက်တက် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“သွားလေ .. ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ”

ပါးစပ်ကနေ ပြောတာမဟုတ်။ ခေါင်းကိုထုချရန် ရွယ်၍ ထက်ပါမြှောက်လာ၍ မိလုံး လန့်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

မိလုံးမှာ ကြောက်လန့်တကြား ဇက်ပုပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးသွားမှ လက်ကိုချကာ အဘွားအခန်းဆီသို့ ဦးတည် လိုက်သည်။

စိတ်ထဲကတော့ ကြားမျက်နှာကိုပဲ မြင်နေမိသလို လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ ကြားကို စိတ်ချရပေမယ့် ဘွားအပိုင်းမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဆင်မပြေခဲ့၍ အဘွား၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရသည့်ကြားက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာလည်း သူ့စိတ် သဘောအတိုင်း အကြောင်းပြချက်တွေပေးပြီး ဘွားအမိန့်ကို ဖန်တီးခဲ့။

သူကတော့ ဘွား စီစဉ်ပေးသော အိမ်ထောင်ပြုခြင်း အား ငြင်းပယ်ရန် စိတ်ကူးမရှိပဲ စိတ်တိုင်းမကျရင်တော့ ရှားက အသာတကြည် ခေါင်းညိတ်ရတဲ့အထိ မလိမ္မာသေးပါ။

“ဘွားမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ရွေးပြီး ပုံတုံးကြီးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က တာတာလုပ်မှာနော် .. ဘွား”

ဘွားပခုံးမှာ ပါးအပ်ပြီး ပြောခဲ့တုန်းက ဘွားမျက်နှာက အပြုံးတို့ဝေလျက်။

“မပူစမ်းပါနဲ့ မြေးရယ်၊ တို့မြေးအဘွားက အကြံကောင်း

သူဝါတယ်၊ အစားအသောက်ဆိုလည်း အအိအဆိမ့်ကြိုက်တယ်၊ ခုပ်ရှင်ကျတော့ စစ်ကားမှ၊ ကာလာကျတော့လည်း ဘရိုက်(တ်) ခြစ်တာတွေ သဘောကျတယ်၊ ဘွားမြေး အချောကြိုက် အလှကြိုက် ဆေးကို ဘွားက အချောဆုံး အလှဆုံး ရှာပေးမှာ .. စိတ်ချ”

ဘွားအပြောက လက်တွေ့နှင့်တစ်ထပ်တည်း ကျသည်။

တကယ်တမ်း ရွှေမှုန်ကို တွေ့ရတော့လည်း ပြည့်စုံ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ချောမောလှပခြင်းတို့ ပေါင်းစပ် ပိုင်ဆိုင်ထားသူ အဖြစ် မင်းထင်ရှား မငြင်းနိုင်ခဲ့။

“ဘွားက တကယ်တော်တယ်ဗျာ”

မြေးအဘွားချင်း ဘယ်သူမှမသိအောင် ကပ်ချီးမွမ်းတော့ ဘွားက ပြုံးသည်။

“မင်းထင်ရှား အဘွားပါ မြေးရဲ့”

ဘွားက ဒီလိုချစ်စရာကောင်းသည့် ဘွားပါ။

“ရှားက ကျေးဇူးမသိတတ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ကျေးဇူးသိတတ်ရအောင်လည်း အဖြစ်မှန်တွေကို ရှား သိထားတာ မဟုတ်ဘူး”

မင်းထင်ရှား ခြေလှမ်းတွေက အဘွားအခန်းဝမှာပဲ တုံ့နေ

ရပ်သွားသည်။ ကိုယ့်နာမည်လည်း ပါသည်။ ပြောနေသူက ကိုယ့်အဖေရဲ့အသံဖို့ မင်းထင်ရှား ရင်ထဲက သိလိုစိတ်နှင့် နေရံစေထားသည့် တံခါးရွက်ကြားမှ အခန်းမြင်ကွင်းကို ချောင်းကြည့်တာ ခိုးနားထောင်ဖို့ စိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်ပါ။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ လင်မယားက ငါ့ကို ဘာဖြစ်စေချင်ကြတာတုန်း”

ခုတင်ပေါ်မှာ ဘွားက ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ပြီး ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်သည်။ ဘေးနားမှာ မေမေက တင်ပါးထိုင်နေပြီး ဖေဖေက အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတာကို တွေ့ရ၏။

“စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ တကယ့်မျိုးဆက်ကို အမေမေ့သွားမှာ စိုးတာပါ”

“မိကျောင်းမင်း ရေကင်းမပြစမ်းပါနဲ့ ကိုမင်းရယ်၊ ငါ့သိတယ်၊ နဲ့သာဆီထဲ ရောချင်ရာရောလာတဲ့ သွေးတစ်စက်က ငါက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားနေရဦးမှာလား”

“အဲဒီမျက်နှာ ပြန်မြင်တိုင်း ငါ့ရင် မီးအဟပ်ခံရသလို ဒီနေ့အထိ ပူပြင်းတုန်းပဲ၊ အဲဒီ အပူရှိန်တွေနဲ့ မင်းကျော်ကြား

မြေးလို့ ရင်ဘတ်ထဲ ခဏတောင် ထည့်မရခဲ့ဘူး”

“တကယ်တွေးကြည့်ရင် ဆင့်လည်း ခင်လေးအပေါ် နှုတ်နှာပူတယ် အမေ”

“အလိုတော်...ထပ်တိုးပွားပြန်လာပြီ၊ ခင်လေးရဲ့ ဘက်ကော်သား”

“မေမေ အပြစ်ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဆင့်နဲ့ခင်လေးက အမီးယောက်မ ဆက်ဆံရေးမဟုတ်ခဲ့တာလည်း အမေလည်း သိတာပဲ၊ တကယ့်ညီအစ်မတွေလို နေခဲ့တာဆိုတော့ ကြားက ဆင့်ရဲ့တူအရင်းလို ခံစားရလို့ ပြောတာပါ အမေ၊ ရှားလောက်ကြားအပေါ် ဆင့်တို့ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး”

ဘာကျေစရာရှိလဲ၊ အဲဒီ မေမေဟာလေ ကိုယ့်သားအရင်းထက်ပိုပြီး ဒီ ကြားမှ ကြားကိုပဲ အမြဲစကားလုပ်ပြောနေတယ်။

ထိုစကားကို အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ရှိနေသည့် မင်းထင်က ရင်ထဲက မကျေမနပ် ပြောနေမိသည့်စကားဖြစ်၍ မည်သူမှ ကြားပါ။

“အဲဒီ ရှားဆိုတာကရော ညည်းတို့ပဲ ဆွဲသွင်းခဲ့ကြ

တာလေ၊ ကလေးမရနိုင်လို့ မွေးစားပါရစေ၊ မေမေချစ်ပါနော် ဆိုတုန်းက ငါ ဘာကန့်ကွက်ခဲ့လို့လဲ၊ မင်းတို့ ချစ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ချစ်ပြန်တော့လည်း အခုတစ်မျိုး ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ မျိုးဆက်အစစ်ဆွေ သွေးအစစ်တွေနဲ့”

ဘွားရဲ့စကားကြောင့် ရှားခေါင်းထဲ ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်အား ရုတ်တရက် ဆယ်ပေါင်တူကြီး ပြိုင်တူထုချခံလိုက်ရသလို ရင်ဘတ်ထဲ ရှိန်းခနဲထူပူပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တွင်းနက်ကြီးထဲ ပြင်းစွာသောအရှိန်နဲ့ ထိုးခိုက် ဆင်းသွားသည်။

ဘာတဲ့ .. မင်းထင်ရှားဆိုတာ စည်းစိမ်ရဲ့ မွေးစားသား ဆိုပါလား။

ကိုယ်က မွေးစားသားတဲ့လား။ ကိုယ့်အဖြစ် မင်းထင်ရှား မယုံ။ အချိန်တိုင်း မင်းထင်ရှား အနိုင်ယူသမျှ အစွဲ ခေါင်းငုံ့အရုံးပေးနေရသည့် မင်းကျော်ကြားဆိုတာကမှ စည်းစိမ် မိသားစုရဲ့ မျိုးဆက်စစ်စစ်တဲ့လား။

နေရာမှာ လဲပြိုကျမသွားအောင် ခြေနှစ်ချောင်းဆန့် အားပြုပြီး ရပ်နေရပေမယ့် မင်းထင်ရှားအဖြစ်က လေဟာနယ်ထဲ

မျောလွင့်သွားသလိုလို။ နားထဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရတာ မွေးစားသားဆိုတဲ့ ခါးသီးဖွယ်ရာ စကားလုံးများချည်း ဖြစ်နေ၏။

“ငါဟာ စည်းစိမ်ရဲ့ မွေးစားသား”

“မယုံဘူး”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

ခြေထောက်တွေက ဘယ်ကဘယ်လို အောက်ထပ် ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိ။ နောက်တော့ အရူးတစ်ယောက်လို ကား ခိုရာသို့ တအားပြေးသွားသည်။

“အစ်ကိုလေးရှား”

“ညစာ ပြင်ထားပြီးပြီလေ”

မိလုံးက သူ့နောက်ကလိုက်လာပြီး ထအော်နေပေမယ့် သူ လှည့်မကြည့်နိုင်ပဲ ကားကို နေရာက တအားမောင်းထွက်ခဲ့ သည်။

အခန်း (၁၅)

“ဒုတ်”

“အမလေး”

“ဟင်...ဒါကဘာလဲ”

မှောင်မည်းမည်းထဲ ခြေဦးထိပ်နှင့် ထိုးမိသော ပျော့အိမ် အရာကြောင့် ရိုးရာ အလန့်တကြား ယောင်ယမ်းအော်မိပြီးမှ တိုက်မိသည့်အရာကို သေချာငုံ့အကြည့် ..

“ဟယ်...ကိုရှား”

ရိုးရာလက်ထဲ ကိုင်ထားသည့် သော့တွဲလေး အံ့ဩ မယုံနိုင်စိတ်ဖြင့် ဘုတ်ဆန် ပြုတ်ကျသွားသည်အထိ အဖြစ်အပျက်

တွေက မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေ၏။ ကိုရှားလို သူဌေးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရိုးရာတို့လို မရှိဆင်းရဲသားအိမ်မှာ ရောက်နေမှန်း သိ။

“ကိုရှား...ကိုရှား”

ရိုးရာက ခြံတိုင်နားမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်၍ အိပ်ပျော် နေဟန်ရှိသော ကိုရှားပုခုံးကို ပုတ်၍ နှိုးသည်။ မီးတွေပျက်နေသော မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ကိုရှား ဝတ်လာတာ အနက်ရောင်လည်ကပ် ဆွယ်တာနှင့် လည်သာအပြောင် ဂျက်ကက်။ အနက်ရောင် ဆောင်းဘီတို့ကြောင့် အားလုံးနက်မှောင်နေ၍ ရုတ်တရက် ရိုးရာ ဘာကိုမှမမြင်ပဲ ဝင်တိုးတိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

ည ဆယ့်တစ်နာရီ ဝန်းကျင်မို့ ရိုးရာတို့ ရပ်ကွက်လေး မှာ အိမ်ရှိလူကုန် မအိပ်ကြပေမယ့် အားလုံးက အိမ်တံခါးတော့ တိုက်မိပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီလတော့ နိုင်းတူနိုင်း နင်အစားဆင်းပေးပါလား ရိုးရာ၊ ရှေ့လကို စကက်(လ်)ဂျူး ငါ ပြောင်းဆွဲပေးပါ့မယ်၊ တရုတ်နှစ် တူးနီးလာတော့ ကောင်တာမှာ အင်အားကုန် ထုတ်သုံးမှ ဖြစ်မှာ ခို့ပါ”

ဌာနမှူး ဒီလိုပြောတာ ရိုးရာတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ကက်ရှာအားလုံးကိုမို့ ငွေသိမ်းကောင်တာမှ ဝန်ထမ်းတွေက ဒီတစ်လလုံး အိုဇာတိုင် ဆင်းကြရသည်။

အခါတိုင်းလည်း ညဆယ့်တစ်နာရီမှ ရောက်ပေမယ့် ဒါမျိုးမကြုံဖူး။

“ကိုရှား”

“အင်း...ဟင်း”

သံရှည်ဆွဲပြီးထူးသော မင်းထင်ရှား အသံနောက်မှာ ချဉ် စုတ်စုတ် အနံ့တစ်မျိုးက ရိုးရာနှာခေါင်းထဲ ပြေးဝင်လာ၍ ရိုးရာ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း...ကိုရှား အရက်တွေ သောက်လာတာပဲ”

“ကိုယ် မမူးပါဘူး ရိုးရာရဲ့”

အာလေးလျှာလေးသံကြီးနဲ့ ရိုးရာနာမည်ခေါ်တာ အကျယ် ကြီးမို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုးရာ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်၏။

“ရှူး .. တိုးတိုး၊ လူခြေတိတ်နေပြီ ကိုရှားရဲ့၊ စကားကို တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ကိုရှားတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေ တာလဲ၊ ကားရော မပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ အဲဒီကားလည်း မစီးဘူး၊ ကိုယ် ရိုးရာဆီ လာလည်တာ၊ ရိုးရာ ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲမခေါ်ဘူးလား ပြော၊ ဒါပဲ ပြော”

“ဒီအချိန်ကြီး ရိုးရာဆီ လာလည်တာ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီပုံစံနဲ့ ရိုးရာ အိမ်ထဲခေါ်လိုဖြစ်မလား ကိုရှားရဲ့”

ရိုးရာနှုတ်က အလန့်တကြားနဲ့ ရေရွတ်ရင်း နီမြန်း နို့အစ်နေသော ကိုရှားမျက်နှာကို စိတ်စွပ်စွာ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ခင်းထင်ရှားဆိုသည့် ကိုရှားက အရက်တွေ မူးနေသည်။ ရိုးရာ တ အိမ်မှာတစ်ယောက်ထဲနေသည့် မိန်းကလေး။ ဒီလို အနေ အထားမှာ သူ့ကို အိမ်ထဲခေါ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ပင်မကူးဝံ့။ ဦးနှောက်ထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေ လင်းလာတာ နီလိုက် စိမ်းလိုက် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်တည်းနေသောအိမ်ထဲ အရက်မူးနေသော သူစိမ်းယောက်ျားသား တစ်ယောက်ကို ခေါ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ။

ဒါဆို ရပ်ကွက်ကို အကူအညီတောင်းမလား။ ကိုရှားကို ဒီခြံဝမှာပဲ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမလားဆိုတာ ရိုးရာ ဉာဏ်မှီသလောက်

အပြေးအလွှား စဉ်းစားရပါပြီ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီဆိုတော့ အနားယူချင်နေသည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ဒီအချိန်ဟာ ရိုးရာအိမ်လဲလားလည်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး ကိုရှားရဲ့၊ ကိုရှားအိမ်ကိုပြန်ပါ”

“ရတယ်...ပြန်ဆိုလည်း ပြန်ရုံပေါ့”

“အို...ကိုရှား”

နေရာကအထမှာ လဲပြီတော့မလို ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်နဲ့ဆိုတော့ ရိုးရာကပဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲထိန်းလိုက်ရ၏။

“ရရဲ့လား ကိုရှားရယ်”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရိုးရာ”

ပါးစပ်က ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ယိုင်လဲလှလှ ကိုရှားခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ရိုးရာဘက် လဲပြီလား၍ ရိုးရာပဲ စိတ်ညစ်ရသည်။ ဒီပုံနဲ့ ကားမပါ ဘာမပါ ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ပြန်မှာပါလိမ့်။ ကိုရှားလားခေါ်ပါလို့ ကြားဆီ ဖုန်းဆက်ရအောင်ကလည်း အိမ်ဆွဲအားလုံးက တံခါးပိတ်ကုန်ပြီဆိုတော့ မတတ်နိုင်။

“ကဲ... လာ... လာ၊ ရှင့်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားမယ်”

“အိုကေ...ဆိုး...သင့်(စ်)၊ မိုင်ဒီးယား ရိုးရာ”

“အို...အရေးထဲ ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ရိုးရာကို ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ပြောပြီး အသံကျယ်ကြီးနှင့် ဆရယ်တော့ ရိုးရာမှာ ကိုရှားပါးစပ်ကို မမီမကမ်းနှင့် လှမ်းပိတ်ရင်း အော်ငိုချင်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုရှား၊ ဘေးအိမ်တွေသိရင် ပြဿနာတက်ကုန်မယ်၊ နားလည်လား”

“အောရိုက်(စ်)၊ ရှပ်အပ်သည်မောက်(စ်)၊ အိုခေအော်ရိုးရာ၊ ကိုယ်မအော်တော့ဘူး”

“အင်း...အင်း...အိုခေတယ်၊ လာ .. ရိုးရာကိုတွဲ”

ရိုးရာမှ မတွဲရင် ယိုင်လဲတော့မည် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပေးမထိန်းကူထားရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြံသော့ဖွင့်သည်။ ခြံတံခါးကို တွန်းတိုက်ဝင်ကာ အခါတိုင်းလို သော့ပြန်မခတ်အား။ ဒီအတိုင်း ပြန်စေထားပြီး လှေကားသုံးထစ်ရှိသော အိမ်ပေါ် ကိုရှားကိုယ်ကြီးကို တွဲတင်ရတာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်သဖြင့် ခဏချင်း ချွေးပြန်ချင်လာ၏။

“အရေးထဲ ဒီမီးက ပျက်နေသေးတယ်။ ကိုရှား ရှေ့ကို ကျော်ရမှာ။ တံခါးခြေကျော်ရတယ်။ ပြီးရင် ရှေ့ကို တစ်ဆင့် လှမ်းတက်ရမှာ။ အဲဒါမှ ဧည့်ခန်းဆီရောက်မှာ။ ဒါ ဖိနပ်ချွတ်”

“ကိုယ် သိပါတယ် ရိုးရာရဲ့ ရိုးရာက ကိုယ့်ကို အထင်သေးတာလား။ ဒီအိမ်ကို လာနေကျပါ”

သူလာနေကျက နေ့ခင်း လင်းလင်းချင်းချင်း။ ပြီးတော့ အရက်မမူးချိန်။ ဒါတွေ ပြောနေလို့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်။

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်သာ ရောက်အောင် တက်တော့”

ဖိနပ်ချွတ်မှ တစ်ထွာခန့်မြင့်သော ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ဆီ ရိုးရာက အလွတ်ရနေသော အိမ်ဖွဲ့စည်းမှုအတိုင်း လှမ်းတက်နိုင် ပေမယ့် ကိုရှားက လိုက်မတက်နိုင်တော့။

“ကိုယ် မရတော့ဘူးကွ”

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

“ဝုန်း...ဒုန်း”

“အား”

“အ”

ကိုရှားက ဒီအတိုင်းကြီး လဲတော့မှာမို့ ကိုရှားခါးကို နက်ထိန်းရင်း အိမ်ပေါ်လှမ်းအတက် ရိုးရာကိုယ်ပေါ် ပိလာသော ကိုရှားကိုယ်အလေးချိန်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ ဝုန်းခနဲ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ နစ်ယောက် လုံးထွေးပစ်ကျသွား၏။

မှောင်နှင့် မည်းမည်းမို့ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်သွားသည် သိရသော်လည်း ရိုးရာ သတိထားမိတာက ရိုးရာအပေါ်မှာ ကိုရှား ဆိုယ်ကြီး။ သူမမှာ ရှိသမျှအားဖြင့် ဇွတ်အတင်း တွန်းထုတ်ဖယ်ရှား ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုရှား...ဖယ်ပါဦး။ ရိုးရာ ပိနေပြီ”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်ကို ပစ်ထားပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး။ ကိုယ့်အနားမှာ အားပေးဖော်ရှိမှ ဖြစ်မှာ။ ကိုယ့်စိတ်တွေ ဟိုးအောက်ဆုံးထိ ပြေးဆင်းသွားတာကွ။ တိုယ် လိုက်ဖမ်းလို့ မမီတော့ဘူး”

“လိုက်မမီလည်း နေခဲ့။ ဖယ်စမ်းပါ ဒီလက်တွေက”

သူ့စကားကို ရိုးရာ စိတ်မဝင်စား။ ရိုးရာကိုယ်လေးကို တစတစ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လာသည့် လက်များနှင့် ရိုးရာ ပါးပြင်နား ရှုပ်တိုက်ပြေးသွားသည့် ကိုရှား၏ ထွက်သက်နွေးထွေး

ကြောင့် ကိုရှားကိုယ်ကြီးကို အလန်တကြား ခွတ်အတတ် ရုန်းဖယ်ပစ်၏။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကိုရှား”

“ဟင့်အင်း...ဖယ်ပါ။ လွှတ်ဆိုနော်၊ ရိုးရာကို အဲဒီလို မလုပ်နဲ့၊ ရိုးရာ မကြိုက်ဘူး၊ ကိုရှား ရိုးရာ စေတနာကို မစော်ကာ ပါနဲ့၊ လွှတ် .. ရိုးရာ ပျော့ညံ့တာကို အခွင့်ကောင်း မယူနဲ့လို့”

“ကိုရှား...အို”

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် လက်လှမ်းမီသမျှ ရိုက်ပုတ်နှက်ခြင်းက ဘာမှအသုံးမဝင်။ ရုန်းကန်တိမ်းဖယ်ခြင်းတွေအောင်အားမမျှသော အနိုင်ယူမှုတွေအောက် လည်စင်းပေး အရှုံးခံခဲ့ရသော အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။

“ရှင့်ကို ရိုးရာ မုန်းတယ်”

“သိပ်မုန်းတယ် .. သိလား”

လှပသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို အလိုမတူပဲ လေပြင်းက ခွေခတ်ခတ်ခတ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြွေချပစ်လိုက်၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၆)

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ ချီတာ ကိုယ်သိပါတယ် ရိုးရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အမှားကို ခိုယ်တာဝန်ယူတဲ့စိတ်နဲ့ ရိုးရာကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

ရိုးရာကို သူ ပြောခဲ့သောစကားကို စဉ်းစားတာတောင် ချားအတွက် အိမ်မက်ဆန်နေ၏။ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ အဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက်နေသော ခေါင်းက အခုချိန်အထိ ပြေမသွားခဲ့ပဲ နှုတ်ညှဏ်တွေက အပိုင်းအစတွေအဖြစ် ပြန့်ကျဲနေသလို ခံစားရသည်။

အမှူးလွန်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအသိထဲမှာ မင်းထင်ရှား ရိုးရာ

ထံ ကားငှားသွားခဲ့တာ မှတ်မိသည်။

“ငါ့ကားကို မနက်ကျမှ ပြန်လာယူမယ်၊ သောက်နေထက် ပိုများသွားပြီ၊ အားလုံးလည်း မေ့သွားပြီ၊ ငါ့ကို တကယ် ခေါ်ပေး”

အရက်ဆိုင်က ငှားပေးသော ကားပေါ်မှာ ရိုးရာ လိပ်စာ ရွတ်လာတာ၊ ရိုးရာခြံရှေ့မှာ တံခါးပိတ်ထားတာကိုမှီ၍ စောင့်ခဲ့တာ၊ ရိုးရာ အိမ်ထဲဆွဲခေါ်လာတဲ့အထိ သူ မှတ်မိသည်။ နောက်ထပ် ရိုးရာရဲ့ ငိုရှိုက်သံ၊ နွေးထွေးချိုမြိန်မှုများအဆုံး မင်းထင်ရှား အိပ်ရာနိုးတော့ စီးလင်းနေသည့် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သူ ရိုးရာ။ ငိုထား၍ မိုအစ်နီရဲသော မျက်နှာလေးနှင့် ရိုးရာ အခါများစွာကလို ချစ်စရာကောင်းစွာ လှပနေဆဲ ဖြစ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ခါတိုင်းနှင့်မတူ နာကျင်မှုတွေ စိမ်းတောက်လျက်။

“ရိုးရာ”

“ရှင်ကို ရိုးရာ မုန်းတယ်”

ခါးခါးသီးသီး အော်ဟစ်သံအဆုံးမှာ အင့်ခနဲ ငိုသွား ပြိုဆင်းလာသည့် မျက်ရည်တွေကိုကြည့်ပြီး သူဘယ်လိုမှ မှတ်မိ

ချမ်းသာ။ ရိုးရာကို လက်ထပ်ရန်အတွက် သူ ကတိပေးခဲ့သည်။

“ဟား”

တဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက်နေသော နားထင်နှစ်ဖက်ကို သက်ညှိုးလက်မနဲ့ ဖိညှပ်ပြီး ခုံအိမ်ပေါ် မင်းထင်ရှား လှဲချလိုက်၏။

“အစ်ကိုပြောတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းဆို အရှေ့ကခြံပဲ”

တက္ကစီဒရိုင်ဘာက သတိပေးမှ ရှား ခေါင်းထူကြည့်သည်။ အနက်ရောင် ဘေးဆွဲ သံယန်းတံခါးကြီး၊ အနက်ရောင် ခြံတိုင်မှာ ရွှေရောင်စာလုံးနဲ့ ထွင်းထားတဲ့ စည်းစိမ်ဂေဟာ။ ဒါတွေကို ကျော်လွန်ပြီး ဟိုးအထဲထိ လှမ်းကြည့်လျှင် စိမ်းပြာရောင် နီချပ်ကြီးတွေ၊ ဘေးဘက်အထပ်တိုင်းမှာ စတီးဝရန်တာကြီးတွေ ဘယ်ညာရံထုတ်ထားသော သုံးထပ်တိုက် အဖြူရောင်ကြီးရဲ့ ခန်းနားကြီးကျယ်ပုံက နန်းတော်တစ်ခုအလား ထင်မှတ်မှားရပေမယ့် ဒါတွေအားလုံး မင်းထင်ရှား ဆိုတဲ့ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့။

သူက ဦးမင်းစည်းစိမ်၊ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်နိုင်တို့ရဲ့ တစ်ဦး စည်းသောသား မင်းထင်ရှား မဟုတ်။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသက မှန်းမသိသည့် မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် မွေးစားသား။ လောက ကြီးမှာ ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာကို

လက်ခံပေမယ့် ထိုသူတွေက တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်နေသူ
မင်းထင်ရှားကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာ အံ့သြနာကျင်စရာ ဖြစ်သည်။

စည်းစိမ်ရဲ့ မွေးစားသား။

သူ့အခု ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်။

“အိမ်မှားနေလို့လား အစ်ကို”

နန်းတော်သမ္မု လှပသော အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး တွေ့
ငေးမောနေသော သူ့ကို ကားဒရိုင်ဘာက လှမ်းမေးတော့
သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မမှားပါဘူး၊ ဒီအိမ်ပါပဲ”

ဝေါ့လက်ဆွဲထုတ်ပြီး ကားခရိုင်း၏။ ပြန်အမ်း
စောင့်နေချိန်နေမှာပဲ စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ ဘေးဆွဲသံပန်းကြိုးက ဝေါ့
ပွင့်ထွက်လာကာ အထဲမှ အနက်ရောင် မှောင်နေသော Lex
ကားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းက ခြံအပြင် တိုးထွက်လာ၏။

ကားရှေ့ခန်း မောင်းဇန့်သူမှာ ကြား။ ဘေးမှာထဲ
နေသူက ဖေဖေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွေးနွေးရင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်
ကြားလေးပခုံးအား ဖေဖေက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်သည်။ နွေး
သောအပြုံးတွေ ဖလှယ်ရင်း ကားကို ဝေါ့ခနဲ ကွေ့ဝိုက်သွားတာ

ကားက တဆုံးတစ လိုက်ငေး၏။

ဘယ်သူမှ မင်းထင်ရှားကို မမြင်။

“ဒီမှာ...အစ်ကို၊ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံ”

မင်းထင်ရှား ရှေ့ရောက်လာသော ပြန်အမ်းငွေကို
တိတ်ဆိတ်စွာယူပြီး လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။

အခုချိန်ကစပြီး စည်းစိမ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့။

အရင်က မင်းထင်ရှား ဘဝနဲ့ လက်ရှိ မင်းထင်ရှား
ဘဝက တခြားဆီ။ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်းတွေက ကိုယ်
နဲ့မသက်ဆိုင်ဆိုသော အတွေးကြောင့် မင်းထင်ရှား ရင်ထဲ
အကျင်မှုတွေနဲ့ ပူလောင်သွား၏။

စည်းစိမ်ဂေဟာရဲ့ မျိုးဆက်။ မင်းထင်ရှားရဲ့ ထင်ပေါ်
ကျော်ကြားမှု။ ဒါတွေအားလုံး သူ့အတွက် မဟုတ်တော့။

“ဒီ .. ဒီ .. ဒီ”

ဗိုဗရေးရှင်း ထည့်ထားသော ဖုန်းက မင်းထင်ရှား
ဆောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လှုပ်ရှားရုန်းကြွရင်း ဖုန်းလာနေကြောင်း ရှားကို
အသိပေးသည်။ ရှားက အိမ်ကြီးဆီ မျက်နှာမူထားရာက ဖျတ်ခနဲ
ကျောခိုင်းရပ်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကိုရှား”

ချိုလွင်သာယာသော အသံလေးက ပူထူနေသော မင်းထင်ရှား၏ သွေးစီးကြောထဲကို ရေစင်နဲ့ ဖုန်းပက်ပေးသည့်နှုန်း လတ်ဆတ်လန်းဆန်းသွား၏။

“ရွှေမျှန်”

“ညကခေါ်တာကို ဖုန်း ဘာလို့မကိုင်တာလဲ”

ညက ဆိုသည့်စကားက သူဦးနှောက်ကို ဆူဆူသွားစေကာ ညကိစ္စကို ဆင်ခြေတစ်ခုပေးရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဟို...အဲဒါ ကိုယ် ညက ဖုန်းခေါ်သံကို ဆိုင်းလင့် လုပ်ထားလို့”

“ကိုရှား ကလပ်တက်ပြီး ကဲနေတာ မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးဆိုရင် ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မုန့်မရှိခင်ပဲ ရမယ်၊ မုန့်ရှိနေရက်နဲ့ ကဲလို့ကလေး ဆောရီးပဲ၊ ရွှေမျှန် ပြန်လာတော့မှာ”

“ရွှေမျှန် ပြန်လာတော့မယ်”

“ဘာလဲ...ပြန်မလာစေချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြန်လာရင် ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူးနော်”

“မကြားရပါဘူးဗျာ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုယ်အံ့ဩ သွားလို့၊ ပြီးတော့ ညက...”

“ညက ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

“ညက ကိုယ် တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါ ပြောရမယ့်စကားလား။

“ဟိတ်...ပြောလေ”

မင်းထင်ရှား အာရုံထဲ ရိပ်ခဲ ပြေးဝင်လာတာက သန့်စင် ရှိသေးသော ရိုးရာရဲ့မျက်နှာ။

“ဘာမှ မျှော်ကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရှား၊ ရိုးရာရဲ့ သိက္ခာအတွက်ပါ၊ ရိုးရာက မချမ်းသာဘူး၊ ဂုဏ်မမြင့်ဘူး ဆိုပေမယ့် လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို ငဲ့ကြည့်ဖြစ်ရင်တောင် ရိုးရာ လိပ်ပြာလုံချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်က ရိုးရာ မကြည်ဖြူပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အမှား”

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လှည့်ထွက်သွားရအောင် မင်းထင်ရှား ဤမျှမယုတ်မာ။ စကားအလှတော့သုံးပြီး ရှောင်ပြေးရအောင်လည်း

အောက်တန်းမကျ။

တစ်ဖက်က မကြည်ဖြူပဲ ဇွတ်အတင်း ခြွေယူခြင်း
အတွက် သူ ပြန်ပေးဆပ်ရမှာက အချစ်မပါသော နှလုံးသား။
ကိုယ်မချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လက်တွဲ
ရုန်းကန်ပြီး ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ကြစတမ်းဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဟင့်အင်း...သူ လိုချင်တာ ဒါတွေမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့
အခုချိန်ကြာမှ ကိုယ့်အမှားကိုယ် နောင်တရနေလို့လည်း မဖြစ်တော့။

“ဟေး...ကိုရှား”

“ပြော...ရွှေမျှန်”

“မှုန်က ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုရှားက ပြောရ
မှာ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“တော်ပြီကွာ၊ ရွှေမျှန် ဖုန်းချတော့မယ်”

“နေပါဦး ရွှေမျှန်ရဲ့၊ ရွှေမျှန် ပြန်လာမယ့်ရက်က သေချာ
သွားပြီပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“သေချာသွားပြီ၊ ဆန်းဒေးထက် နောက်ကျဖို့ မရှိဘူး
တတ်နိုင်ရင် စောပြီးပြန်လာမှာ၊ ကိုရှား ခြေလှမ်းတွေကို အခုထဲက

ဘရိတ်ဖမ်းထား၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“ဘိုင်”

“ဘိုင်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတော့မှ ခေါင်းမောကာ သက်ပြင်း
မောကို ဂျူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲ ပေါ့ပါးမသွား။
တင်းကျပ်ဖိစီးဆဲမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုလေးရှား”

“ဟင်”

မင်းထင်ရှား နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ခြံရံတောက်တို
မယ့်ရမှာ တံခါးစောင့်ရာထူးပါ ရထားတဲ့ မောင်လွင်။

“အစ်ကိုလေး ညက ပြန်မလာလို့ မေမေကြီး စိတ်ပူနေ
တာဗျာ၊ အစ်ကိုလေးက ဖုန်းပါပိတ်ထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊
ဒီမနက်မှ ပြန်မလာရင် မေမေကြီးက ရဲစခန်းသွားမယ်လို့
ပြောနေတာ”

“ဘွားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လူပျောက်တိုင်ဖို့တဲ့”

မောင်လွင် စကားကိုနားထောင်ပြီး မင်းထင်ရှား
ပြီးလိုက်သည်။ ဘွားက သူ့ကို တကယ်ချစ်တာ သူ သိသည်။
သူကလည်း ဘွားကို ချစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖြစ်က ဘာအဖြစ်
မှန်းမသိ။ သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျစွာ အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်
သည်။ လောကကြီးက တကယ်ရယ်စရာပါလား။

“အစ်ကိုလေးက ဘာရယ်တာလဲဗျ”

“လူပျောက်ရင် ရဲစခန်းမှာတိုင်ရင် ပြန်တွေ့သတဲ့လား
မောင်လွင်”

“ဗျာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူ
ပျောက်ရင်တော့ ရဲစခန်းတိုင်ကြတာပဲဗျ”

မရေရာတဲ့ မောင်လွင်အဖြေကြောင့် ရှား ပြီးလိုက်၏။

“ဘဝပျောက်ခဲ့ရင်ရော ဘယ်သူ့ကိုတိုင်ရမှာလဲ၊ မင်း
သိလား မောင်လွင်”

“ဗျာ”

အကြောင်ကြောင်မျက်နှာနှင့် မောင်လွင်ကိုကြည့်ပြီး
ရယ်လိုက်သည်။

သူရယ်ချင်နေတာပဲ သိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ
ခြံတံခါး အသင့်ဖွင့်ထား၍ အိမ်ကြီးဆီ ရှင်းလင်းစွာမြင်ရ၏။
ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်နေသူတွေက ဘွားနဲ့မေမေ။ မင်းထင်ရှား
ရှိရာ လှမ်းကြည့်နေမှန်း သိသည်။

မင်းထင်ရှားနှင့် ဘာတစ်ခုမှ သွေးသားမတော်စပ်သည့်
အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း မင်းထင်ရှားရဲ့ရင်ထဲ
ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ နာကျင်သွား၏။

အခန်း (၁၇)

“သေချာတယ်၊ လုံးဝကျိန်းသေပဲ”

“ဘာတွေသေချာနေကြတာလဲ မမရီ”

“ကြား...ပါလား၊ ဘယ်က လာတာလဲ”

မမရီက သူ့ကိုမေးလည်းမေး၊ တစ်ဖက်ဖုန်းကိုလည်း အပြောမပျက်။ ကြားက လက်ထဲကိုင်လာသော ဖိုင်တစ်ထပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။ ငြိမ်းခနဲအသံက အကျယ်ကြီးထွက်သွားတော့ ဌာနမှူး မမရီက ရင်ဘတ်ဖိပြီး ယောင်လည်းယောင် အလန့်တကြား ခုန်ထတာမို့ ဝန်ထမ်းနားနေခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲ လျှံထွက်လာ၏။

“လန့်လိုက်တာ ကြားရယ်၊ စာအုပ်ပစ်ချတာလည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်မှပေါ့၊ လန့်သွားတာပဲ”

အပျိုကြီးက ရင်ဘတ်ဖိရင်း ပြောတော့ ဘေးနားက အဖိုလေးတစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနှင့် ကြားကို ကြည့်ကြသည်။ ကြားက စစ်စိမ်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီလက်အား လက်မောင်းရင်းက ဆွဲတင်ရင်း စားပွဲမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်၏။

“လန့်မှာပေါ့၊ မမရီတို့ မိန်းကလေးတွေက မဟုတ်တာတွေ အတင်းပြောနေကြတာကိုး”

“အဲမယ်...မမရီက အတင်းမအုပ်ပါဘူး ကြားရဲ့၊ သတင်းပဲ ပြောတာပါ”

“အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အတင်းက အတင်း၊ သတင်းက သတင်း၊ အဲဒီသတင်း ကြားသိရင် ကြားလည်း စိတ်ဝင်စားမှာ သေချာတယ်”

“ဘာသတင်းမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ အချိန်လည်းမရှိဘူး၊ ဒီမှာ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့လစာငွေ အဝင်အထွက်စာရင်း၊ ပြန်စစ်ပါတဲ့ ဘောဇစ်က”

“စစ်ပေးမှာပေါ့ ကြားရဲ့ ပေး”

မမရီက ဖိုင်တစ်ထပ်ကြီးကို သူမဘက် ဆွဲယူရင်း ထို
ဖိုင်ပေါ် လက်ထောက်ကာ ကြားမျက်နှာကို ခပ်တည်တည် စိုက်
ကြည့်၏။

“မမရီပြောတဲ့စကားကို မင်း တကယ်စိတ်မဝင်စားဘူး
လား ကြား”

“အလုပ်လာတာဗျာ၊ အလုပ်အကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်စား
စမ်းပါ”

“အခုပြောမှာက မယ်ရိုးရာ အကြောင်းနော်”

မယ်ရိုးရာဆိုတာနှင့် ကြားရင်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားစေ
ရိုးရာနှင့် သူ မတွေ့တာကြာပြီ။ မျက်ခုံးကျုံ့ကာ မျက်နှာ
ရှေ့ထုတ်ပြီး မမရီကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ရိုးရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရုံးပြန်တက်ပြီတဲ့”

“ဪ”

“မမရီ ပြောမှာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“နော်၊ ဒီမှာ ပြောစရာကျန်သေးတယ်”

သူ့နားက ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသည့် ကြားအကန့်
သက်မောင်းကို မမရီက လှမ်းဆွဲရင်း တားသည်။ မမရီ
ဘေးနားရပ်နေတဲ့ ကြည်ပြာက ကြားကို မရဲတရဲ ကြည့်ရင်း ..

“ရိုးရာ အသည်းကွဲလာတယ်ထင်တယ် ကိုကြား”

“ဘယ်လို”

“ရိုးရာ ပုံစံကြည့်ရတာ အဲဒီလို ဖြစ်နေသလားလို့

ပါ”

ကြည်ပြာစကား အဆုံးမှာ ကြားမျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ
တည်သွားသည်။ ကြည်ပြာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးနှစ်ခု
ဆီလနီးပါး ကျုံ့ပစ်ကာ..

“ဘာလို့ အဲဒီလို ထင်တာလဲ ကြည်ပြာ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသော ကြားအသံထဲမှာ ဒေါသတွေ
အများစု ပါလာ၍ ကြည်ပြာက ဘေးနားရှိ မမရီကို
ဘေးကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီလို...ကြားရဲ့၊ ရိုးရာ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ခွင့်
တစ်ပတ်တင်ထားတာ”

“အဲဒါ...ကျွန်တော်သိတယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရပေမယ့် ရိုးရာ ခွင့်တင်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ထင့်တော့ ထင့်နေသွား၏။ ရိုးရာအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး သတင်းမေးရအောင်လည်း ရိုးရာနဲ့ သူ့ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်။

“ရိုးက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြားရဲ့၊ အတူနေ အဒေါ်ကလည်း ရိုးအလုပ်ဝင်တာနဲ့ ရိပ်သာတန်းဝင်တာပဲ၊ သူ့နဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရာရောက်ကြောင်းကို မနှောင့်ယှက်ချင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထစနစ်ပဲ ကျင့်သုံးတယ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေ ကြက်ဥတွေ အများကြီး ဝယ်ထားလိုက်တယ်”

“ညဘက်ကျတော့ ကိုးရီးယားစတိုင် ခေါက်ဆွဲပြု ပေါ့၊ မနက်ထမင်းကျတော့ ကြက်ဥကို ကြော်တစ်လွှဲ ပြုတ်တစ်လွှဲ၊ ဒါလည်း စားကောင်းတာပါပဲ”

ရိုးရာက ထမင်းအတူစားတိုင်း ကြား မြင်နေရသည့် ဟင်းက ဒါချည်း။

ဟင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရိုးရာက သူ့မဘဝအကြောင်း ပြောပြသွားမှ သူမရဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝကို စေ့စေ့ သိခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း ကြား ထမင်းဘူးထည့်တိုင်း ကြီး ကိုတောင် နှစ်ယောက်စာဟင်း ထည့်ပေးဖို့ ပြောထားသည်။

ထိုအကြောင်းရင်းတွေကြောင့် စိတ်ပူပေမယ့် ရိုးရာ တစ်ယောက်တည်းနေသောအိမ်ကို သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် တည်းသွားဖို့ အမြင်မတင့်တယ်ဟုထင်ကာ ကြားက မသွား။

တခြားသူတွေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး သွားမယ်ဆိုပြန်တော့ သူတို့ အားတူအချိန် ကြားက မအား။ ကြား အားပြန်တော့ ကျန်တဲ့သူ တွေက အလုပ်ခွင့်ထဲက ထွက်မရနှင့် တစ်ပတ်ဆိုသော အချိန်က ချွတ်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အခု ရိုး အလုပ်ပြန်ဆင်းပြီးဆို တော့ သူ ပျော်သွား၏။

ဒါပေမဲ့ အပျော်က ကြာရှည်မခံ။ ရိုးရာ အသည်းကွဲ ကာဟာ...။

“နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူတယ်၊ ဟော...အခု အလုပ် ဆင်းတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်မနေဘူး၊ ငေးတိငေးမှိုင် ဒီကြားထဲ မင်းထင်ရှားက...”

မင်းထင်ရှား နာမည်ကြားတာနဲ့ ကြားရဲ့မသိစိတ်ထဲ ငဲ့ နှိုးနေသော ဒေါသက ရုတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“မင်းထင်ရှား...ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရီ”

“အခါတိုင်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ရှိနေတာပဲ”

ဝယ်လိုက်၊ စီးကရက်ဘူးဝယ်လိုက်နဲ့၊ ဝယ်စရာမရှိရင် တစ်ခု
အထုပ်ကြီးဝယ်ပြီး ရိုးရာဆီလာနေတာ၊ အခု အရိပ်တောင်မမြေ
ရတော့ဘူး”

“ရိုးရာ ခွင့်ယူထားတဲ့တစ်ပတ်လုံးလည်း ဒီရှေ့ပင်
မောလ်ထဲ မင်းထင်ရှားက ခြေချတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြားက တခြား
အလုပ်တွေနဲ့ ပြေးလွှားသွားလာနေတော့ မသိပေမယ့် မမရီး
ဒီစင်တာကြီးထဲ အပ်ကျတာကအစ သိတယ်”

“ကြည်ပြာစိတ်ထင်” ကိုကြား...ဟို...ကိုမင်းထင်ရှား
ရိုးရာကို အသည်းခွဲသွား...”

“ဪ...ကြည်ပြာကလည်း ဒီစကားပဲပြောနေ”
နောက်ထပ်ပြောနေသည့် စကားတွေကို ဆက်နားမေး
တော့။

စကားမဆုံးခင် နားနေခန်းထဲက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေ
ကြား ထွက်ခဲ့သည်။

“ရိုးရာဆီ သွားမလို့လား ကြား”
မမရီး လှမ်းမေးသံကို ကြားပေမယ့် ကြားက
မကြည့်။

“ရိုးရာက ရုံးဆင်းသွားပြီနော်၊ ဒီနေ့ နိုင်းတူဖိုက်”

ကြား လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်တော့ ငါးနာရီ
ဆယ်မိနစ်။ ကြား ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်တင်သည်။ ဒီအချိန်ဆို
ရိုးရာ ဘယ်မှာရှိနေမလဲ၊ သူအသိဆုံး။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၈)

ကားတိုင်း လူတွေပြည့်ကျပ်နေ၍ လိုရာခရီးရောက်နေ
မဟုတ်။ ဇွတ်အတင်းတိုးစေပြီး လူကြားထဲ တိုးဝင်နိုင်မှ လိုရာ
ရောက်နိုင်မည်ဘဝ။

အရေးကြီးတာက ကိုယ့်အိမ်ရောက်မှ ကိုယ့်ခံစားချက်
တွေကို ဖွင့်ဟအန်ထုတ်ပစ်နိုင်မှာမို့ ရိုးရာက ကွဲထွက်တော့မတတ်
မနိုင်ဝန်ကြီးထမ်းထားသော ကားခြေနင်းဆီ ခြေအလှမ်း...

“ရိုးရာ”

နာမည်ခေါ်သံနှင့်အတူ ထမင်းဘူးထည့်ထားသည့် ရိုးရာ
ရဲ့အိတ်ကြိုးကိုင်းလေးပါ လှမ်းဆွဲခံရတာကြောင့် ကားပေါ်တက်

ဧည့် အစီအစဉ်က ပျက်ပြယ်သွား၏။

“ကြား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူမှားနေတယ် ထင်လို့လား”

ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးနေသည့် ကြားမျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်ရင်း ရိုးရာရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဝမ်းနည်းကာ ငိုချင်လာ၏။

“ဂိတ်စက သွားစီးကြရအောင် ရိုးရာ”

ကြားက သူပဲပြော၊ သူပဲဦးဆောင်တော့ ရိုးရာက သူ
နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ ဘာစကားမှမပြောမိ။ ကြားက လူရှင်း
သည့် ပလက်ဖောင်းရွေးလျှောက်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ရိုးရာ
မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရိုးရာ”

“ဟင်...ရိုးရာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

အားတင်း၍ ပြောနေသည့်ကြားက ရိုးရာအသံက
အပျားခတ်မှာ တုန်သွားပြီး ငိုသံစွက်သွားတာက ဘယ်လိုမှ
သိန်းမရ။

“မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား ရိုးရာ”

ကြား အမေးကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သော ရိုးရာ

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အားငယ်ခြင်းတွေ ပြည့်လျက်။ ကြား မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ငိုချပစ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်၍ အကြည့် ဖျတ်ခဲ လွှဲပစ်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...ရိုးရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနေတာကိုက ဖြစ်နေတာ”

“ရိုးရာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဝမ်းနည်းနေတယ်”

ကြား စကားက ရိုးရာနှလုံးသားကို တည့်တည့်လေး ထိ၍ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေက ချက်ချင်းပြည့်လာ၏။ ကြားက ရိုးရာရှေ့မှ ကျော်လျှောက်ကာ ရိုးရာကို ပိတ်ရပ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြော”

“ဟင့်အင်း”

ရိုးရာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မငိုအောင် ကြိုးစားသည့် ယူနီဖောင်းကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲပဲ ဝတ်တတ်သည့် ရိုးရာက အခုအထိ ကိုယ်ပေါ်မှာ ယူနီဖောင်းကို မလဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ မြင်ရတာ

ကြား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မင်းကိုယ်ပေါ်က ယူနီဖောင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကြား အမေးကို ရိုးရာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ ယူနီဖောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရိုးရာမှာ ခံစားချက်ရှိသည့်အတွက် ဘယ်တော့မှ လုပ်ငန်းခွင် အပြင်ဘက် ယူနီဖောင်းနှင့်မသွားဖူး။ ဒါ ရိုးရာဘဝမှာ ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက အပြင်ကို ဒီလို အဝတ်မလဲဘဲ သွားဖူးလို့လဲ ရိုးရာ”

ကြား အမေးကို ရိုးရာ မဖြေ။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ရိုးရာ”

ကြား အသံက ငေါက်ဆတ်ဆတ်။ ခါတိုင်း သူ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်အော်ခဲ့တဲ့ ရိုးရာက အခုတော့ အသံတိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေတာကို ကြား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပြီးမှ မျက်တောင်တွေ စင်းနေအောင် စိုက်ချထားကာ မြေပြင်ပေါ် အကြည့်ပို့ထားသည့် ရိုးရာ မျက်နှာကို အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ကရုဏာ မြစ်တစ်စင်းက ထက်ခြင်းခွဲ

စီးဆင်းသွား၏။

“ရိုးရာ”

“ ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို မပြောတော့ဘူးလားဟင်”

သူ့မေးခွန်းဆုံးမှ ရိုးရာက အသံတိတ် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။

“ရိုးရာမှာ ပြောစရာတွေ ရှိပေမယ့် ကြားကို မပြောချင်ဘူး”

“ကိုယ် မေးရင်ရော ရိုးရာ ဖြေမလား”

ခေါင်းမညိတ်ပြပေမယ့် ရိုးရာ မျက်ဝန်းတွေက ‘ကြားမေးချင်ရာမေး’လို့ ပြောပြနေသယောင်။ ကြား အမေးရခက်သလို ရိုးရာမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မင်း ရှားကြောင့် အသည်းကွဲနေသလား ရိုးရာ”

“ရှားကြောင့်...ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရိုးရာက ကြားအမေးကို မဖြေဘဲ ကြားမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း နာကြည်းကြေကွဲစွာ ခပ်အက်အက်ရယ်သည်။ ကြားက ရိုးရာကို ကိုရှားကြောင့် အသည်းကွဲနေလားတဲ့။

“ကိုရှား...ဟုတ်တယ်၊ ကိုရှားကြောင့် ရိုးရာ အခုလို ဖြစ်နေတာ”

“မင်း ရှားကြောင့် အသည်းကွဲနေတာ သေချာပြီပေါ့”

“အသည်းကွဲတယ်...ဟုတ်လား”

လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်သော ရယ်ခြင်းဖြင့် ရိုးရာ ခေါင်းမောပြီး ရယ်နေရာက မျက်ဝန်းမှာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို ကြား မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပုတ်ထုတ်ပစ်ရ၏။

“အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ရိုးရာ သိသလောက်တော့ ရင်ခုန်သံချင်း ထပ်တူညီထားတဲ့ ချစ်သူတွေမှ ကြွေးကြော်ရတဲ့ စကားမျိုးပါ ကြားရယ်”

“ဒါဆို အခု မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘဝပျက်နေတာ”

“ဘာ”

ကြားက ရိုးရာစကားကို နားမလည်သလို ရိုးရာမျက်နှာ
ကို သေချာပြန်ကြည့်သည်။

ရိုးရာက သူ့ကိုမကြည့်။

မမြင်နိုင်သည့် ဟိုးအဝေးကို ငေးနေသည်။ ကြားအပေါ်
မှာ ရိုးရာ ရင်ခွန်ခဲ့သည်။ ကြားအချစ်ကို မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဒါတွေ
ဟာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်လို့ ကြိုတင်တွေးထားသည့်ကြားမှ
ရိုးရာအဖြစ်က မပေးပါဘူး ဆော်ဟစ်နေသည့်ကြားမှ ကိုယ် မချစ်
သူက လူယူခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်။ ဘယ်လောက်များ ရင်နာစရာ
ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်ပါလိမ့်။

အချစ်မပါသည့် ထိတွေ့ခြင်းတွေမှာ အလိုဆန္ဒတစ်ခု
အဖြစ် ခါးသီးလျက် နူးညံ့ခြင်းကင်းသော ချစ်ခြင်းဘယ်နှစ်မျိုး
ရှိသလဲ။ ရိုးရာ စာမဖွဲ့တတ်ပေမယ့် ပထမဆုံး ရိုးရာ ရင်ဆိုင်
လိုက်ရသော အချစ်အရသာက ရိုးရာအတွက် ပူလောင်ခြင်းတွေ
သယ်ဆောင်လာသော မီးတောက်မီးလျှံများဖြစ်သည်။

ကြားက ရိုးရာစကားကို နားထောင်ပြီး ဘာတွေအတွေး
ပေါက်သည်မသိ။

“ရှားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ ရိုးရာမှာ

အဒေါ်မရှိရုံနဲ့ ဘဝမပျက်ပါဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရိုးရာနား
မှာ ရှိသားပဲ”

ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရိုးရာနားမှာ ရှိနေရက်နဲ့ ရိုးရာ
ဘဝက...။

“ရိုးရာ”

“ဟင်”

“နောက် ဘယ်လိုကိစ္စပဲရှိရှိ ကိုယ် သိခွင့်ရချင်တယ်၊
ကိုယ့်ကို အသိပေးမလားဟင်”

‘အင်း’ လို့ပြောရမလား၊ ‘ဟင်အင်း’ လို့ ခေါင်းခါ
လိုက်ရမှာလား။ ရိုးရာကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

“လာ...အရင်လို မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးမှ အတူပြန်ကြ
မယ်”

ဒီတစ်ခါ ကြားက ပါးစပ်ကတင် ပြောတာမဟုတ်။ ရိုးရာ
လက်ကလေးကိုပါ သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ပိုင်ပိုင်ဆွဲခေါ်သွားတာ
ဆိုတော့ ရိုးရာမှာ ကြားလက်ထဲက သူမလက်လေးကို ရုန်းရ
ခက်။ မရုန်းရခက်နှင့်။ ရက်ရွံ့ပူနွေးစွာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ကြား
ဆွဲခေါ်ရာနောက် အတူပါလာရသည့်အဖြစ်။

အခုတော့လည်း ရိုးရာဟာ အရင် ရိုးရာလို ခံစားချက်တွေနဲ့ ရင်ထဲက နာကျင်တာတွေကို ခဏမေ့ပြီးမှ ကြားနဲ့အတူ နေရတဲ့အချိန်လေးကိုပဲ ရင်ခန့်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့် အမှတ်တရ ရယူသိမ်းထားချင်မိပြန်သည်။

ကြား ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှုတ်ခမ်းတွေ တည်နေပေမယ့် ရယ်နေသော ရိုးရာ မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ရင်တစ်ခုလုံး ထူးဆန်းစွာ နွေးထွေးစွာ ရှိန်းမြဲလျက် တသိမ့်သိမ့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ တွေ့က သူ့နှလုံးသားမှာ မြန်စွာ ပျံ့နှံ့သွား၏။

“ဒီနေ့ကို ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရ သိမ်းထားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မော့မော့လေး မေးတဲ့ ရိုးရာမျက်နှာကို ကြားက စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ရိုးရာ ပျော်လို့”

“သူများ စိတ်ညစ်နေတာကို ကြားက ပျော်စရာလား”

“ဟော...တွေ့လား၊ ကိုယ့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး

နှုတ်ခမ်းစုနေပြန်ပြီ”

“ကြား...နော်”

သူ့ လက်မောင်းကို မနာကျင်အောင် ထုရိုက်လာသည့် ရိုးရာလက်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ရယ်မောလိုက်တော့ ရိုးရာက ဝန်းရံရောင် မျက်နှာလှလှလေးဖြင့် ကြားလက်ထဲက သူမ လက်လေးကို ညင်သာစွာ ရုန်းဖယ်လိုက်၏။

❖ ❖ ❖

“ရွှေမှုန် ဟိုမှာ အခြေချရင် ဘွားပါလိုက်ခဲ့၊ အနားလိုက်ယူပေါ့”

“အမလေး...နေပါ မြေးရဲ့၊ ဘွားက အအေးကြောက်
ဘယ်”

အပေးအယူ တည့်နေသော မြေးချွေးမနှင့် ယောက္ခမ
ဖြစ်သူကို ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ဒီအတိုင်း ငေးနေမိတာက ဖိတ်စာ
တစ်ထပ်ကြီး ရင်ဝယ်ပွေ့ထားလျက်က ဖြစ်သည်။

စည်းစိမ်ဂေဟာထဲ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင် စတင်ဝင်ရောက်ခါ
စတုလည်း အမေက နွေးထွေးစွာ ဒီလိုပဲကြိုဆိုဖူးသည်။ အများသူ
ခါတွေ ပြောနေကြသော ချွေးမ ယောက္ခမ ပဋိပက္ခသည် သူမ
ဘိုးကြားထဲတွင် ဖြစ်တည်လာခြင်းမရှိခဲ့။

“သားနဲ့ ပတ်သက်ပေမယ့် အမေက သမီးတစ်ယောက်
ဘိုးသလိုပဲ သဘောထားတယ်”

ဒေါ်စည်းစိမ် သူ့စကားနဲ့အညီ သူ့ချွေးမကို သူ၏တစ်ဦး
တည်းသောသမီး ခင်စည်းစိမ်နှင့် ဘာမဆို တန်းတူညီမျှ
အခွင့်အရေး ပေးခဲ့သည့်အတွက် ပျော်လည်းပျော်ရ၊ စိတ်လည်း
ချမ်းသာရသလို ယောက္ခမကို အမေလိုချစ်ခဲ့သည်။ ယောက်မကို
ညီမလို ချစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်။

အခန်း (၁၉)

“မုန်တိုင်းကလည်း အချိန်အခါ မဟုတ်နော်၊ မြေးတို့
မင်္ဂလာပွဲ ရှိပါတယ်ဆိုမှ”

ဘွား အသံက မကျေနပ်ခြင်းတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်
သလောက် ရွှေမှုန်မျက်နှာလေးက အပြုံးတစ်ချက်မပျက်။

“သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဘွားရဲ့
ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ရွှေမှုန်တို့ ဟိုမှာတော့ မုန်တိုင်းဆိုတာ အဆင်
မဟုတ်တော့ဘူး ဘွားရဲ့၊ မုန်တိုင်းကြောငြာချက် ထွက်လာပေ
လူတွေက အသွားအလာမပျက်၊ အလုပ်အကိုင်မပျက်ပဲ၊ ကို

“လူကြီးတွေ မညီမျှလို့၊ လူငယ်ချင်း မသင့်မြတ်တာတွေ ရှိလာရတာ သမီးရဲ့ ဒါကြောင့် မိသားတစ်စုမှာ သာမန်ညီမျှ အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးက အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ခံယူချက်တစ်လေ့ကြီးနဲ့ အမေ့စိတ်ထားတွေ ခင်စည်းစိမ် ထင်ရာစိုင်းသွားချိန်မှ စတင်၍ ခက်ထန်လာခဲ့သည့် သားကြီးလည်းဖြစ်၊ မအေ့စိတ်ရင်းကို နားလည်နိုင်ဆုံးလည်းဖြစ်သော ကိုမင်းကတော့ ..

“အချစ်ကြီးခဲ့တော့ ညီမလေးအပေါ်ထားတဲ့ အမျက်တော်တော်နဲ့ မပြေနိုင်ဘူး ဆင့်၊ ကြားက အမေ့အတွက် ဖြေမယ်ဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ်တို့ ယူဆထားပေမယ့် ကြားကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ အဆိပ်လို့ ခံယူထားတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားစိတ်မကောင်းဘူး”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အဆိပ်ပြေဖို့ ပိုပြင်းအဆိပ်နဲ့ ဖြေရတာလည်း ရှိတာပဲ ကိုမင်းရယ်”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ဒီလိုနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်တာပဲရှိသည့် ဒေါ်စည်းစိမ်နဲ့ (တ်သက်ပြီး နားမလည်တာတွေတော့ အများကြီးတကယ်ဆို မင်းထင်ရှားက ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင် နွေ

တဲ့ ကလေး။ စည်းစိမ်ရဲ့ သွေးသားမဟုတ်။ သားအရင်နဲ့ မခြားပေမယ့် တကယ့် မျိုးဆက်အစစ်က ကြားပါ။

“ဟော...အန်ကယ်တို့တောင် ပြန်လာပြီ”

ရွှေမွန်အသံက မြူးမြူးကြွကြွ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင် အကြည့်က အိမ်ပေါက်ဝဆီ တန်းနေ ရောက်၏။

ဦးမင်းစည်းစိမ်က ဧည့်ခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကို အပြုံးနှင့် ဆုတုဆက်ရင်း နောက်ဆံငင်စွာ ပေါ်တီကိုဘက်ဆီ လှည့်လိုက်၏။

“ကြား...ထားခဲ့တော့၊ မောင်လွင် သယ်လိမ့်မယ်၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ငိုးရေနစ်နေတာ၊ ရေချိုး အဝတ်လဲပြီး နွေးနွေးသွေးထွေးနေတော့”

“မိုးမိလာတာလား အစ်ကို”

ဖိတ်စာတစ်ထပ်ကို မှန်စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင် မေးလည်းမေး၊ တစ်ခါလည်း လူပါ အနားသို့ ရောက်သွားသည်။

“ရုံးခန်း ဆင်းတာနဲ့ ကားပေါ်တန်းရောက်လာတာကို အသိနေရာမှာ မိုးမိသလဲဟေ့”

ကြားဆို အပြစ်တင်ဖို့သာ ဆွေးတတ်သော ဒေါ်စည်းစိမ် အသံက စီကနဲ ထွက်လာသည်။

“လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ ဆင်းပြင်ရင်း မိုးမိတာ အေးရဲ့”

ဒေါ်စည်းစိမ်ကို ရှင်းပြနေခိုက်မှာ ကြားက ပေါ်တီက အောက်မှာ ဆံပင်ထက်က ရေတွေကို ခါထုတ်ပစ်ရင်း ဧည့်ခန်းတိုက် ဝင်လာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်လျက်။

“သားရယ်...အအေးမိတော့မှာပဲ၊ ကားပျက်လို့ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မောင်လွင် လာကြိုခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“မိလုံး .. မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ယူခဲ့စမ်း”

“နေ...နေ...ကြီးဆင့်”

ကြားက လက်ကာ၍ အမြန်တားရင်း ..

“ကျွန်တော်...ရေတစ်ခါတည်း ချိုးလိုက်မယ်”

“အေး...အေး၊ မြန်မြန်တော့လုပ်၊ မိုးရေနဲ့ အေးပတ်မယ်”

“ဟုတ်...ကြီးဆင့်”

ဘွားရဲ့ ဝင်းဝင်းတောက် အကြည့်စူးတွေအေး

ကြားမနေချင်၍ အပေါ်ထပ်ဆီ အပြေးတက်ခဲ့သည်။ အားကောင်းသော လေရော မိုးရော မိခဲ့သဖြင့် လူက ချမ်းစိမ့်နေ၏။ ရေနွေးကန်ထဲ ခဏဝင်စိမ်ပြီးရင်တော့ ကော်ဖီပူတစ်ခွက်နှင့် ဆောင်ပုံကြား ခေါင်းထိုးအိပ်ပစ်မည်ဟူသော မင်းကျော်ကြားရဲ့ စိတ်ကူးတွေနှင့် ခြေလှမ်းတွေက ရှား အခန်းဝ၌ ရပ်တန့် သွား၏။

“ဆောရီးပဲ ရိုးရာ၊ မင်းနဲ့ ငါ့ ကြားမှာ အရေးတကြီး ခြေတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အခု ငါ့လက်ထပ်ပွဲထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ မင်း ချိန်းတဲ့ အရာကို ငါ မလာနိုင်တာ ထပ်ဆင့်ဆောရီးပဲ”

မင်းထင်ရှားက သူ ပြောချင်တာ ပြောပြီး လက်ထဲက ခေါက်ခေါက်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ကာ အခန်းဝဆီ လျှောက်ချိတ်တော့ သူ့အခန်းဝမှာ မိုးရေတို့စိမ့်လျက် မားမားကြီးရပ်နေသည့် ကြားကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ အနက်ရောင် ချယ်တာလက်ရှည်၊ ကော်ဖီဖျော့ရောင် ဘောင်းဘီပွပွ နှင့် ရှားက ထိပ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မင်းသားတစ်ပါးလို ချော မွေ့လတ်ဆတ်ဆတ် ချားနှင့် ကြားကိုကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးသည်။

“လမ်းကြိုရင် လူကြိုပါးချင်တယ် ကြား၊ မင်းနဲ့”

မယ်ရီးရာဆီ ငါ့လက်ထပ်ပွဲ ဖိတ်စာတစ်စောင် ထည့်ပေးလိုက်
စမ်းပါ။ ဒါမှ သူ မယုံမကြည် ဖြစ်နေတာတွေ ပပျောက်သွားမှာ

အခန်းကအထွက်မှာ ကြားရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန်းချီ
ပစ်တိုက်သွားတဲ့ ရှားကို လည်ပြန်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း ရေစက်
တွေက သူ့ကိုယုံပေါ်မှာ ချက်ချင်းအငွေ့ပျံသွားသလို ဖြစ်သွား
၏။

ဒီကောင် မယ်ရီးရာနဲ့ ဘာတွေ ချစ်နေတာလဲ။

“အသည်းကွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ကြား၊ အခုဖြစ်နေတာ
ဘဝပျက်နေတာ”

မယ်ရီးရာ စကားကို နားမှာ ပြန်ကြားတော့ ကြား
တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်သွား၏။

အခန်း (၂၀)

“မုန်တိုင်းဖြတ်သန်းရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မိုးသည်း
သန်စွာ ရွာသွန်းခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ မြေပြိုခြင်း”

F.M မှ လာနေသော မုန်တိုင်းသတိပေးချက်ကို မကြား
ချင်၍ ကြားက ရေဒီယိုခလုတ် လှမ်းပိတ်သည်။ ကားမှန်ရှေ့
တဖြောဖြောကျဆင်းနေသော မိုးရေစက်တွေကြောင့် ရှေ့မြင်ကွင်း
က ဘာမှမသိကွဲ။

ကားရေသုတ် ပိုက်ဘာတံက အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှား
နေပေမယ့် မိုးက တဝေါဝေါရွာနေဆဲ။

ကတ္တရာလမ်းတွေမှာ ရေလျှံနေပြီ။ ဆောင်းတွင်းကြီး

မုန်တိုင်းဝင်ကာ မိုးကြီးတာမို့ ရာသီဥတု အခြေအနေက အသည်း
ခိုက်အောင် အေးလွန်းသည်။

အနွေးထည် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားရင်း အလုပ်ကို
မဖြစ်မနေ လာနေရင်း ကြားစိတ်က ရိုးရာရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ
ရောက် ရောက်သွား၏။

ဒီရက်ပိုင်း ရိုးရာကို သူ မတွေ့။ ကိုယ်တိုင် အလုပ်မှာ
နေတာရော၊ ရှားရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ အတွက်ရော ကူညီပေး
နေတာနှင့် ရိုးရာရှိရာကို မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ ရိုးရာ
ထံမှာသာ ရစ်ဝံ့နေတာ သူပဲ သိသည်။

ရှားက ဖိတ်စာတစ်စောင် ရိုးရာကို ပေးလိုက်ပါ။
တုန်းက မင်းကျော်ကြား လက်သီးတင်းတင်း ဆုပ်လိုက်မိတာ
ရှား မသိ။ သိလည်း ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မည်။

ရိုးရာနှင့် ရှားကြားမှာ သူ မသိတာတွေရှိပေမယ့် ကြားမှာ
နှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရတာက ရှားနှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ ရိုးရာ
ကိုဖြတ်တဲ့စကား။ ဘာမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲ ငြင်း
ငြင်း မင်းထင်ရှားဆိုတဲ့ ရှား နဲ့ ရိုးရာကြားမှာ ပြဿနာက
ရှိနေပြီးသား ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။

မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ရိုးရာ။

သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောထားပေမယ့် ရိုးရာက
ဖုန်းမဆက်။ အခုလို မုန်တိုင်းကျနေတော့ ရိုးရာကို စိတ်ပူ
မိသည်။

“ရိုးရာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ သရဲမကြောက်
ဘူးလား”

“သရဲထက် အကောင်အထည်လိုက် မြင်ရပြီး ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက်များတဲ့ လူလူချင်းလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတာ
မရှိဘူး ကြား”

လေးနက်စွာ ဖြေလိုက်သည့် ရိုးရာ အသံလေးက
အေးစက်စက်။

ကြား အခုပြန်တွေး၊ အခု နားနားကပ်ပြောနေသလို ခံစား
ရတဲ့ ရိုးရာ အသံလေးကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး ကားမောင်းနေရင်း
မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်ကုတ်မိသည်။

ခါတိုင်း အမြဲ ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ရိုးရာက အခု
နောက်ပိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောပဲ တစ်ယောက်ထဲ တွေ့ဆုံ
ငေးဝိုင်းနေတတ်တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတိထားမိလာသည်အထိ
သူမ ဘာတွေခံစားနေရမှန်း မသိ။

ကားတွေက ကြပ်၊ လမ်းမပေါ် ရေလျှံနှင့်မို့ စိတ်ထင်တိုင်း

မောင်းခွင့်မရပဲ ဘီးလိုမိုရုံသာ လှိုမိုရတာမို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ပဲ မြင်နေရ၏။

လူတွေကြားမှ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ထီးအဝါရောင် အစိုစို လေးတစ်ခုထဲ စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ ရင်ခုန်သံက ဒီတံခနဲ သူ့ကို လာဆောင့်သည်။

“ရိုးရာ”

သူမ မကြားနိုင်မှန်း သိပေမယ့် သူ့နှုတ်ဖျားက ချစ်သူ အမည်လေးကို မြတ်နိုးနွေးထွေးစွာ ခေါ်လိုက်မိသလို လက်ကကား ကို လမ်းဘေးဆွဲချ ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ဒီနေ့ ရိုးရာရဲ့ အော့(စ်)ရက်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက် နေတာလဲ၊ မိုးထဲရေထဲကို၊ ဒီကလေးမ တစ်ယောက်တည်း”

မိုးထဲလေထဲ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါ။ လူရှုပ်ရှုပ် ကြားထဲ ထီးအဝါလေးနှင့် သွားနေသော ရိုးရာ ပျောက်မသွား အောင် မျက်လုံးကို အလုပ်ပေးရင်း မင်းကျော်ကြား ကားနောက်ခန်း မှ ထီးကျားကြီးကို တစ်ခါတည်း ဆွဲယူသည်။

“ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ကိုယ် သွားချင်တဲ့နေရာဆီ ရောက်တာပဲလို့ ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ကြား။ ဟိုရက်က မိုးမိထားတာ

ကြောင့် နှာချေလို့ မဆုံးသေးဘူး၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ ကိုက်လာရင် ဖျားတတ်တယ် သားရဲ့၊ မင်းအစ်ကို ဧည့်ခံပွဲက မနက်ဖြန်၊ ခင်းလည်း ပွဲတက်ရမှာ၊ ဖျားနာနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကြီးဆင့်က ပြောပြောဆိုဆို မင်းကျော်ကြား ကိုယ်ပေါ် မှာ မိုးကာဂျာကင်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ပေးလိုက်ခြင်းက ဒီနေရာမှာ အဆင်ပြေသွားသည်။ ကားကို အဝေးထိန်း ခလုတ်နှင့် လော့(ခ်) ချခဲ့ရင်း မိုးကာအင်္ကျီကို ခေါင်းဆောင်းကာ ထီးကျားကြီးဖွင့်ရင်း ထီးဝါဝါလေး ဆောင်းထားသည့် ရိုးရာနောက် ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟေး...ရိုးရာ”

“ရိုးရာ”

မင်းကျော်ကြား လှမ်းအော်ပေမယ့် လူသံ၊ ကားသံတွေ ကြားမှာ ရိုးရာက သူ့ခေါ်သံကို မကြား။ အထူးကု ဆေးခန်းဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့်အထဲသို့ဝင်သွား၍ ကြားလည်း ဘာဘာ ညာညာ စဉ်းစားမနေပဲ ကားလမ်းဖြတ်ကူးကာ ရိုးရာ ဝင်သွားသည့် ဆေးခန်းထဲ မှန်တံခါး တွန်းဖွင့်ပြီး လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ထီးစိုကြီးတွေ ထည့်ထားသည့် ရေပုံးထဲ ရိုးရာရဲ့ ထီးအဝါလေးကို တွေ့တာမို့ သူ မမှားဘူးဆိုတာ သိရ၍ စိတ်အေးသွားကာ ရိုးရာ

ထီးထည့်သည့်ပုံးထဲ သူ့ထီးပါထည့်သည်။

ပြီးမှ ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံးခုတ်ကြည့်တော့ လူနာ စောင့်လား၊ လူနာတွေလား မသိ။ ရောထွေးထိုင်နေကြသည်ထဲ ဒီဘက်အခြမ်း၌ ဆေးကောင်တာ တစ်ခုရှိရာသို့ သူ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဘာအကူအညီပေးရမလဲရှင်”

“ဪ...ဟိုဟာလေ”

“ရှင်နာမည်နဲ့ ရှင်ပြချင်တဲ့ ဒေါက်တာနာမည်ကို ဒီဘက်မှာ စာရင်းလေး ပေးပါလား”

“အာ...မဟုတ်သေးဘူးဗျ”

စာရေးမလေးတွေက ကြားကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လို လူပါလိမ့်ဟု တွေးနေချိန်မှာ ကြားက ထိမိန်းကလေးကို တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ဘူးဗျ။ လူလာရှာတာ”

ဒီတော့မှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက ဘဝင်ကျသွားဟန် ဖြင့်..

“ဪ...ဒါဆိုလည်း လူနာအမည်ကိုပြောလေ”

“မယ်ရိုးရာ တဲ့”

“ဪ...အခုလေးတင် ဝင်သွားတာ၊ လာပါ...ဒီဘက် အခန်းမှာပါ”

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေး ခေါ်သွားသော အတွင်းထောင့်ချိုး အခန်းနားရောက်မှ မှန်တံခါးကို ဘေးတိုက်တွန်းဖွင့်ရင်း..

“ဒေါက်တာ... ဒီမှာ မယ်ရိုးရာရဲ့ ခင်ပွန်းပါ ပါလာပြီ”

စာရေးမလေး၏ စကားကြောင့် မင်းကျော်ကြား မျက်နှာ ပြုံးခနဲ ပူသွားကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိအောင် ကြောင်အသွား သည်။

အခန်းထဲ၌ သူ့ကို ကျောပေးထိုင်နေသော ရိုးရာက အသံကြားရာသို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလေးငေးအကြည့် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြမယုံနိုင်ခြင်း မျက်ဝန်းတွေက ကြားကို တွေ့ရခိုက်မှာ မပုံးနိုင် မဖိနိုင်ဖြစ်လျက် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ရိုးရာ”

ရိုးရာအသံလေးက တိုးပေမဲ့ မင်းကျော်ကြား ကြားပါသည်။ ချက်ချင်းငိုချတော့မလို မျက်နှာလေးနှင့် ရှိုက်သွား

စွက်နေသော အသံလေးက ကြားရင်ကို လာထိသည်။ ထိန်းထားသည့်ကြားက ရိုးရာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်ဖို့ လာတာကို ကြား မြင်လိုက်ရ၍ ပိုပြီး ရင်ထိတ်သွားကာ ခြေလှမ်းတွေက အခန်းဆီဝင်ရောက်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“လာ...ထိုင်...သား”

ဆရာဝန်မကြီးက ဖော်ရွေတဲ့အပြုံးနဲ့ မင်းကျော်ကြားကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သံက ကြင်နာနွေးထွေးမှု အပြည့်ဖြစ်သည်။ ရိုးရာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပေမဲ့ မင်းကျော်ကြား အံ့သြအကြည့်တွေက ရိုးရာမျက်နှာပေါ်မှ လွဲဖယ်၍ မရသေး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရိုးရာ”

“သမီး အမျိုးသားက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ သက်တူရွယ်တူ လက်ထပ်ထားကြတာကိုး၊ အမျိုးသားပါလာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ မိဘတွေကလည်း အဝေးမှာဆိုတော့ ပထမဆုံး သားဦးလေးကို လင်ရောမယားပါ အတူတူ ဂရုစိုက်လို့ ရတာပေါ့”

“ကဲ... ဖခင်လောင်းလျာရေ၊ ကလေးက သက်တမ်း အရတော့ လေးပတ်ရှိပြီ၊ အနေအထားလည်း မှန်တယ်၊ လောလော

ဆယ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ..”

ဒေါက်တာက စကားစဖြတ်ကာ ရိုးရာထံ လှမ်းကြည့်သည်။ ရိုးရာက မျက်နှာလွှဲကာ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့ချတော့ မျက်ခမ်းစပ်နား ထိန်းထားသော မျက်ရည်စက်က ပေါင်ပေါ် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေဆင်းသည်။

ရှက်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေက ကြားကိုတွေ့မှ ပို၍ အားငယ်ခြင်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားကာ အင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိသည်အထိ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွား၏။

“မငိုနဲ့လေ သမီး၊ ဒါ ဝမ်းသာရမယ့်ကိစ္စ၊ ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ၊ ကလေးအဖေကလည်း ချောဦးလေ”

“ဗျာ”

ဆရာဝန်မကြီးက ကြားမျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာတော့ မင်းကျော်ကြား မျက်နှာလည်းပူ၊ နားမလည်နိုင်သော ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ရိုးရာ၏ အငိုမျက်နှာကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“မငိုနဲ့လေ ရိုးရာ၊ အခုချိန်က ငိုနေလို့ရမှာမှ မဟုတ်ပဲ”

ရိုးရာ ဒုက္ခရောက်တိုင်း ကြားရောက်လာလျှင် ပျော်သည့်

ကျေနပ်သည်။ ကြားကြောင့် ဒုက္ခအခက်အခဲထဲက လွတ်မြောက်
ခဲ့ရတာလည်း ခဏခဏဆိုတော့ အခုချိန်မှာလဲ ကြားရင်ခွင်ထဲ
ခေါင်းထိုးပြီး အားပါးတရ ငိုပစ်ချင်နေမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ရိုးရာရယ်၊ တိတ်နေနာ”

ကြားက ရိုးရာပါးပေါ်က မျက်ရည်ကို ကြင်နာစွာ
သုတ်ပေးမှ ပို၍ငိုချင်ကာ မျက်ရည်တို့က ထိန်းမရ ဖြစ်သွားကာ
တာတမံကျိုးသလို ဝေါခ ပြိုဆင်းလာတော့ ကြားကပါ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွား၏။

“ပြောပါ...ဒေါက်တာ၊ သူ့အတွက် လိုအပ်တာ ဘာရှိ
လဲဆိုတာ”

တသိမ့်သိမ့်ငိုနှိုက်နေသော ရိုးရာလက်ကို တင်းတင်း
ဆုပ်ရင်း ရိုးရာရှေ့က ရဲဝင့်စွာ သူပြောလိုက်တော့ ရိုးရာက
သူ့မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေကြားက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဒီလိုကွဲ့၊ မိခင်လောင်းဆိုတာ အဓိက စိတ်ဓာတ်ကြီး
ခိုင်ဖို့ လိုတာပေါ့နော်၊ စိတ်ကျန်းမာမှ ကိုယ်ကျန်းမာမယ်ဆို
စကားလည်းရှိသားပဲ၊ ဒေါက်တာကြည့်ရသလောက် သားသား
အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာများ ရှိသလားလို့”

“ခင်ဗျာ”

“တစ်မျိုးမထင်နဲ့ သား၊ ဒေါက်တာဆီ ရောက်လာက
အည်းက သမီးပုံစံက အခက်အခဲရှိနေတယ်ထင်လို့၊ အခု သမီး
နေတာမြင်တော့ ပိုစိတ်ဝင်စားမိတာလည်း ပါတယ်”

ကြားက ပင့်သက်ရွှက်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျလျက်
ခေါင်းမမော့တမ်း ငိုနေသော ရိုးရာမျက်နှာလေးကို စိတ်မသက်သာ
စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာအမေးကို ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ရိုးရာ”

“ဟင့်အင်း... သမီးတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊
သမီးမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေတယ်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် အံ့သြပြီး
မိတာပါ”

“ဒါဆို ဝမ်းသာလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

အခုမှ ဆရာဝန် မျက်နှာ ပြုံးသွားကာ ရိုးရာနှင့် ကြားကို
အပ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။

ရိုးရာက မျက်ရည်ရွှဲသော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ဘယ်သူ့
မျက်နှာကိုမှ မကြည့်။

“ကလေးအဖေကရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဝမ်းသာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်းလည်း အဆင်ပြေပါတယ် ဒေါက်တာ၊ မိဘတွေ သဘောမတူတာကလွဲရင် ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲ ကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး၊ လိုအပ်တာသာ ကျွန်တော်တို့ ပြောပါ”

ရိုးရာ လက်တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညစ်ထားတာက ရိုးရာနားမှာ သူရှိနေမှာ ဖြစ်ကြောင်း အသံတိတ် အားပေးနေခြင်းဆိုတာ သဘောပေါက်၍ သူ့လက် ပေါ်ပူနွေးသည့် ရိုးရာမျက်ရည်တစ်စက်က ဖျတ်ခနဲ ကြွေဆင်း သည်။

“မငိုနဲ့ သမီး၊ ဒီအချိန်ဟာ သမီးတို့ဘဝမှာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ရိုးရာ၊ မငိုနဲ့ တိတ်နော်”

“မင်းမျက်ရည်တွေကို ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူး”

“ကြားရယ်”

အခန်း (၂၁)

“ဟယ်...ကြား၊ ကြည့်စမ်း...မိုးတွေမိလာပြန်ပြီ၊ ဟဲ့ သား၊ ဟဲ့...ဪ၊ ဒီကလေးနှယ် အိမ်ထဲရောက်မှ အမောတကောနဲ့၊ ဘယ်သူ့လိုက်ရှာနေတာလဲ”

ကြီးဆင့် အော်သံခေါ်သံတွေက မင်းကျော်ကြား ဇာက်ပါးမှာ လွင့်ကျန်ရစ်သည်။ ကြားက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မင်းထင်ရှား အိပ်ခန်းရှိရာရောက်ဖို့ လှေကား ခုတ်တွေကို နှစ်ထစ်ကျော်၍ လွှားခနဲ ခုန်တက်ပစ်သည်။

“ဟဲ့...ဒါ ဘယ်နှယ်ဖြစ်လာတာတုန်း”

လှေခါးထိပ် ခြေချချခြင်း ဘွားက ဘုရားခန်းထဲ

ဝတ်ပြုနေရာမှ လှမ်းအော်သည်။ အော်သံတွေ ဘယ်လောက် ကျယ်ကျယ်၊ ကြား ဂရုမစိုက်။ အခုချိန်မှာ ကြား အတွေ့ချင်ဆုံးက မင်းထင်ရှားဆိုသည့် ရှား။ နားထဲကြားနေရတာ ရိုးရာရဲ့ ငိုနှိုက်သံတွေနှင့် ကြွေလွင့်လာတဲ့ မချီမဆန်၊ ဝန်ခံချက်စကား သံတွေ။

“သာယာလို့ လိုက်လျောမိတဲ့အထဲမှာ ရိုးရာဘေး မပါခဲ့ဘူး ကြား၊ ရိုးရာ အဲဒီလောက်အထိ အပေါစားမဆန်ဘူး ပြီးတော့ ရိုးရာတို့ ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ကြဘူး”

ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ပဲ ဘာကြောင့် ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့ သလဲဆိုတာ မင်းကျော်ကြား မေးချင်ပေမယ့် နီရဲရဲအစ်နေသော ရိုးရာမျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သူ မမေးရက်ခဲ့။

မျက်ရည်တွေ စိုရွှဲနေသော ရိုးရာမျက်နှာလေးက ညိုမောင်းလျက်၊ နှုတ်ခမ်းသားတွေက ဖိတ်ခံထားရ၍ အနီရင့်ရင့် အရောင်သို့ ပြောင်းလျက်ရှိသည်။ ရိုးရာအဖြစ်ကို သူ တစ် ဖြစ်မြင်ယောင်တိုင်း ရင်ထဲ အပူလုံးကြီးက ကျယ်ပြန့်ကားလာ တာကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရ။

“ချစ်လို့မှားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့ကောင်းပါတယ်”

ကြားရယ်၊ အခုဟာက မချစ်ပဲနဲ့၊ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့”

ပြောရင်း ငိုသည်။

“စေတနာဆိုတာ လူတိုင်းနှင့်မတန်ဘူး ဆိုတာ အသန့်စင် ဆုံး ရိုးရာဘဝကို ပေးလိုက်ရမှ ပိုနားလည်သွားခဲ့တာ ပိုကြောက် သွားခဲ့တာ”

“အရက်မူးနေတဲ့ သူ့ကို လမ်းပေါ်မှာ မသေစေချင်လို့ အခုလို အစော်ကားခံရတာ”

“ရိုးရာ...မင်း”

“ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ ကြားရယ်၊ ရိုးရာကြောင့် ဖြစ်ရတာမို့ နိုးရာအဖြစ်နဲ့ ရိုးရာ ရှိပါစေတော့၊ သူလည်း သူ့ဘဝလမ်းနဲ့သူ ဖြစ်နေပြီပဲ၊ သူယုတ်မာပေမဲ့ ရိုးရာ မယုတ်မာဘူး ကြား၊ သူ့မင်္ဂလာပွဲကို ရိုးရာ အစောကြီးထဲက ဖျက်လို့ရတယ်”

နာကျင်နေသော မျက်နှာမှာ ခါးသီးမှုတွေကို အထင်း ထား။ ကြားနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း ရိုးရာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဆူနေရင်းက နှုတ်ခမ်းတွေ မချီတရိ ကိုက်ထားတာမျိုး မြင်ရတော့ ကြားရဲ့ မလိမ္မာသော စိတ်ရိုင်းက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလာ၏။

မင်းကျော်ကြားဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက အပြော

အဆို မညက်တာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။ မခံချင်စိတ်
 နောက်ပါ ရှုခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲတတ်တာမို့ မင်းကျော်ကြား
 ရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘာလည်းတင်ခဲ့တာ မင်းကျော်ကြားဆိုတာ လူရမ်းကား
 တစ်ယောက်တဲ့။ ဒီထက် ဆိုးလွန်းသော နာမည်တပ်ထဲ ကြားက
 အပြုံးမပျက် ခံယူဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရမ်းကားပေမယ့် မယုတ်မာ
 တတ်။

“ဗိတ်ကောင်...ရှား၊ မင်း တံခါးကို အခုဖွင့်စမ်း”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

အခန်းတံခါးကို ခြေနှင့်ကန်ဖွင့်ရင်း သူ့နာမည်ကို ဒေါသ
 နှင့် မပြတ်ခေါ်နေပေမယ့် အထဲက မလှုပ်။

“အရေးကြီးရင် နောက်မှပြောတော့ မင်းကျော်ကြား၊ ငါ
 ဒီည စောစောအိပ်မှ မနက်ဖြန် ပွဲထွက်ရင် မျက်နှာချောင်ကျ
 မနေမှာ”

မင်းထင်ရှား လေသံက ခပ်အေးအေး။ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက် သူ့ကြောင့် ဘဝပျက်တာကိုပဲ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်
 သလိုလို ဘာလိုလို နေနိုင်လိုက်တာ။

“မင်းအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကားကို အခု

ပြောမှာကွ၊ သိလား .. မင်းထင်ရှား”

“ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ ကြား၊ အေးအေးအေးအေးယူ
 တာကို ပြဿနာလာရှာတာမျိုး လာလုပ်လို့ကတော့ ခွင့်မလွှတ်
 ချေအော်”

“မင်းတံခါးကိုသာ အခု ဖွင့်စမ်း ရှား”

“ဖွင့်လေကွာ”

စိတ်မရှည်သံ၊ ဒေါသသံတွေ ဖြန့်နေသည့် ကြား အသံကို
 ထောင်ပြီး ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရမှန်း သဘောပေါက်သွား၍
 အိပ်ရာက မထချင်ထချင်နှင့် အခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ပစ်
 ချိတ်ပေမယ့် မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။

“ကဲ...ပြော၊ မင်းရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စက ဘာလဲ”

“မယ်ရိုးရာကိစ္စ”

“ဘာ”

ရှားမျက်လုံးထဲ ပျာခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ
 သေလို့င်းထန်နေသည့် ကြားမျက်နှာကို အလန့်တကြား
 ခြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကြား”

“ငါနဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် မင်းနဲ့တော့ ဆိုင်တယ်မဟုတ်လား ရှား”

“သူ မင်းကို ဘာပြောလို့လဲ”

ထူးဆန်း၍မဟုတ်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများနဲ့ ရှားမျက်နှာထက်မှာ ကောက်ကွေ့ကြောင်းတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ရှုပ်တိုက်ပြေးသွား၏။

“ငါ နဲ့ သူ မချစ်ခဲ့ကြဘူး”

“မချစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝကို မင်း အရယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား ရှား”

“ကြား”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ပေါက်ထွက်မတတ်စိတ်ကြည့်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကာ ဘယ်သူမှမရွေးသလို ဘယ်သူမှ အကြည့်ကို မလွှဲ။

“မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ဝင်ရှုပ်ချင်နေရတာကြား၊ ငါ နဲ့ သူ အပေးအယူမျှပြီးသား၊ မင်း မျက်လွှဲပြီးနေလိုက်၊ မနေနိုင်ရင် ..”

ရှားကပြောရင်း ကြားမျက်နှာကို မထိတရီ ကြည့်

ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ဝင်ခံစားလိုက် မင်းကျော်ကြား၊ ယန်တော်ကျ ဆိုပေမယ့် ရနံ့က မွှေးတုန်းပါပဲ”

“လူယုတ်မာ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ဝုန်း”

ကြားမျက်ဝန်းထဲ မီးတောက်တွေ ဝုန်းခနဲ တောက်လာတာ။ ပြီးနောက် မင်းထင်ရှားကို ဘယ်လောက်ထိုးနှက်နေမိသည်မသိ။

“ကဲကွာ”

“ကဲ...ကဲ”

“အမလေး ... လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ ရှားကို အသေသတ်နေပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး”

“အမလေး...ငါ့မြေး သေပါပြီ၊ ဟဲ့ .. လာကြပါဦး၊ ဆင့်ဆင့်ရေ .. ကိုမင်းရေ၊ မင်းကျော်ကြား .. တော်တော်နော် ဟဲ့ .. ရပ်လေ”

“ကြား .. မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့..”

“ကြား..”

ဘွားအော်သံနောက်မှာ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားသည်။ ထိန်းချုပ်မရသည့် ဒေါသကြောင့် သူ့ကို လူတွေဆွဲ ခေါ်သွားချိန်မှာ ရှားမျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးတွေရွှဲနေတာ မြင်နေလျက်နှင့် စိတ်ကမကျေ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဒေါသက ကြားမျက်နှာပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးလွှက် ဖြစ်နိုင်ရင် လူယုတ်မာကို အသေသတ်ပစ်ချင်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း .. မနက်ဖြန် လက်ထပ်မယ့် သတို့သားကို ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လုပ်ရသလား မင်းကျော်ကြား .. ဟင်”

“အခု လူတွေကြားကို ဒီလိုမျက်နှာနှင့် ဘယ်လိုပွဲထုတ်မှာလဲ”

“မင်း မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင် .. ကဲဟယ်”

“ဖြန့်”

“အမေ”

ဘာ လှမ်းတားပေမယ့် မမီလိုက်။ ကြားရဲ့ပါးတစ်ဖက်

က မီးတစ်စနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို။ ပူလောင်ကျိန်းစပ်သွားပြီး အမြင်အာရုံထဲ တွေ့ရတာ သွေးတွေရွှဲသော ရှားမဟုတ်ဘဲ ခင်းဝင်းတောက်သော အကြည့်နှင့် ဘွား ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒါပဲ၊ ဘယ်လောက် လိမ္မာအောင် သွန်သင်၊ ဆွဲကျေးအောင်ပြောဆိုလဲ အချိန်တန်တော့ သွေးက ဇာတိပြတာပဲ၊ ဆွဲကြပြီ မဟုတ်လား၊ လူ့အရိုင်းအစိုင်း၊ လူ့အောက်တန်းစားရဲ့ သားဟာ ဘယ်တော့မှ မကြီးမြတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငါ ပြောတာ၊ အခု နင်တို့ ယုံကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဘွား”

“ငါ့ ကို ဘွားလို့ မခေါ်နဲ့”

ဒေါ်စည်းစိမ်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ တားမြစ်ရင်း ..

“ငါ့မြေးဆို ဘယ်တော့မှ ဒီလို မမိုက်ရိုင်းဘူး၊ သူ ခင်ပါးအပေါ် မတရားမလုပ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ မတရားတာမှန်ရင် ဆက်စိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း...ပြောနေတဲ့ ကြားက ထပ်မိုက်ရိုင်းပြနေတာ၊ မင်း အခု ထွက်သွားစမ်း”

“အမေ”

“ဘာ ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ ဒီထဲ သွားမှာပါ ဘွား၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားသိအောင် ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်”

ပြောရင်း ကြားအသံက တုန်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နာနေသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်မဟုတ်။ ဒေါသ၊ မာနကို ကိုယ်စားပြုသော အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ကြားက အသံ ဖြစ်သူ ဒေါ်စည်းစိမ်ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း မျက်စည် ကြားမှ ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်၏။

“ဘွား ပြောသလိုပေါ့၊ ကျွန်တော်က လူ့အရိုင်းအနိုင်း ရဲ့သား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မယုတ်မာဘူး အောက်တန်းစားတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေ ကျွန်တော်ကိုယ်လည်း လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေမယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးခဲ့ဘူး၊ အောက်တန်းမကျခဲ့ဘူး၊ ဘွား သိပ်နည်း သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ ဘွားမြေး မင်းထင်ရှားဆိုတဲ့ လူ့အထက်တန်း စားဆိုတဲ့ လူယုတ်မာအတွက် တစ်ခုတော့ သတိပေးခဲ့မယ်”

“ဒီမှာ...မင်းထင်ရှား”

ကြားက သွေးတွေသုတ်သင်ရင်း ဆေးထည့်ပေးသူတွေ ကြားမှာ ရှိနေသော ရှားမျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်၏။

“သံသရာတစ်ပတ်လည်တယ်ဆိုတာ ယုံရင် မင်းလုပ်တဲ့ ကံက မင်းဆီကို ပြန်လာမှာပဲ မင်းထင်ရှား”

“ဝင်္ဂဆိုတာ လည်တတ်တယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”
ရင်ထဲက စကားကို ပြောလိုက်ရပြီမို့ နေရာက ချာခနဲ ကျော်ခိုင်းလှည့်ထွက်ခြင်းရဲ့နောက်မှာ ဘယ်လိုကမ္ဘာပျက်ကျန်သလဲ သူ စိတ်မဝင်စား။

“ကြား...နေဦးလေ”

ကြီးဆင့်ရဲ့ နောက်က ခေါ်သံကြားပေမယ့် သူ လှည့် မကြည့်။ မင်းကျော်ကြားရဲ့ ရှေ့ရှုရမယ့် မနက်ဖြန်မှာ သူ တည်ထောင်မယ့် ကမ္ဘာသစ်ကလွဲပြီး သူ့အာရုံထဲတခြား ဘာဆိုတာ မရှိတော့။

အခန်း (၂၂)

“ဟင့်အင်း”

“ရိုးရာ လက်မခံပါရစေနဲ့၊ ကြားရယ်၊ ရိုးရာလေ”

ပြောရင်းရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ခိုလာကာ ပါးပြင်စေ
စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက တားမရ။

“မငိုနဲ့၊ ရိုးရာရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ပြောတာကို ငြင်း
လည်း မငြင်းနဲ့၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ် ရိုးရာတို့သ အခါ
နားမှာပဲနေမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ကြားရယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ရိုးရာ၊ ရိုးရာကို ကိုယ်

လက်ထပ်မယ်”

“ကြား”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရိုးရာ၊ ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်မှာ
မင်းဘဝကို ကယ်တင်ချင်လို့၊ နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့ဘဝ တစ်ခုကို
ပေးချင်လို့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

သူက ရိုးရာ၏ မျက်ရည်တို့ ပေစွန်းနေသော မျက်နှာ
လှလှလေးကို အမြတ်တနိုး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ရိုးရာပါးလေး
တွေ ရဲနီပြီး သူ့အကြည့်ကို မခံနိုင်သလို ချက်ချင်း မျက်လွှာချ
အကြည့်လွှဲသွားသည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ရိုးရာဘဝကို
အိမ်ထောင်သည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို စောင့်
ချက်သူ အဖြစ်လား၊ မသိရပေအောင် အပြောင်းအလဲများစွာကို
ရိုးရာရင်ဆိုင်လိုက်ရပေမယ့် ရိုးရာ ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးကိုတော့
သတ်မပစ်ရက်။ လူ့လောကထဲ အရောက်ပို့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ထားပြီးသားပါ။

ကြားက ရိုးရာဘဝထဲကို အခုလိုပုံစံနဲ့ သတ္တိရှိရှိ
ခင်လာလိမ့်မယ်လို့ အိမ်မက်ထဲမှာတောင် ထည့်မမက်ရဲတဲ့ ဘဝ

လက်တွေ့မှာ ကြားက ရိုးရာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ရိုးရာ ကိုယ့်နားကိုယ်မယ့်။

အံ့သြတာပေါ့၊ နာကြည်းကြေကွဲတာရော ခံစားချက်တွေ
ပေါင်းစုံပြီး ဒီအဖြစ်ရဲ့ တရားခံလက်သည် မင်းထင်ရှားကို သတ်ပစ်
ချင်လောက်အောင် ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လာတာက
အလွန်ပြင်းထန်သည့် အမုန်းဖြစ်သည်။

ကြားလို လူတစ်ယောက်က ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ကလေး
အပေနေရာကို သတ္တိရှိရှိ ဝင်နေရာယူရပေမယ့် ကလေးအပေ
အစစ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို သူနှင့်ဆိုင်သည်ရယ်လို့ပင် မထင်။

ဘာတာဝန်မှလည်း မယူ။ ရိုးရာကို အလိမ်အညာ
စကားတွေသုံးပြီး လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စားရက်စက်လွန်းသူ။

“ရှင် ပြန်တော့ ကြား၊ ရှင်ကို ရိုးရာ လက်မထပ်နိုင်ဘူး
ရိုးရာ ဒုက္ခတွေကိုလည်း ရှင်ကို ဘယ်လိုမှမပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်
ပြန်ပါ”

“ကိုယ်လာတာ ပြန်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ ရိုးရာ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား
ကိစ္စကို ဘာအတွက်နဲ့မှ ပြန်ပြင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ရှင်ကို လက်မခံဘူးလို့ ရိုးရာ ပြောနေပြီပဲ၊ ရှင် ပြန်ပါ”

ရိုးရာ ဘယ်လိုပြောပြော မင်းကျော်ကြားက မလှုပ်။

“ရှင် ရိုးရာ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားတယ်”

“ဒါဆို အခု ပြန်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ကြည့်စမ်း... ရှင်”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် ရိုးရာမျက်နှာလေးကို လက်ပိုက်ကာ
မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကြားမျက်ဝန်းတွေက
နူးညံ့သိမ်မွေ့ ရွှန်းလက်တောက်ပလျက်။

“ဒီနေ့တစ်ရက် ခွင့်ယူလိုက် ရိုးရာ၊ မနက် ကိုးနာရီ
လောက် မင်းကို ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

အိမ်ဘေးက အများသုံးဖုန်းကို မနက်အစောကြီး
မင်းကျော်ကြား ဆက်လာကတည်းက ရိုးရာတို့ အံ့သြနေခဲ့သည်။
ခင်မင်တာကြာပေမယ့် ကြားက စည်းစောင့်သူ။ ကြားက
ရိုးရာအိမ်ကို မပြောနှင့်။ ရပ်ကွက်ထဲပင် မရောက်ဖူး။ တကူးတက
အိမ်ခေါ်တွေ့စရာမရှိ၍ ဒီလိုနေခဲ့ရာမှ သူ ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး
ရိုးရာကို လာခေါ်မည်ဆိုတာ အံ့သြစရာ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ထဲမှာ

ထူးဆန်းနေ၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်းပင်မသိ
ချိန်းထားသည့် အချိန်အတိအကျမှာ အငှားတက္ကဆိနှင့် ကြား
ရောက်လာ၏။

“ဘယ်ကိစ္စသွားမလို့လဲ ကြား၊ ရိုးရာကို ဟို တစ်ယောက်
ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ခေါ်သွားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မင်းသွားချင်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် ကိုယ် လိုက်
ဘူး ရိုးရာ၊ မင်းနဲ့မတန်ဘူးထင်လို့”

“ရိုးရာကလည်း မသွားချင်ပါဘူး ကြား၊ သူ့တစ်ယောက်
မယူပဲ ရှောင်ပြေးသွားတဲ့ လူကို ကယ်ပါ ယူပါ တစ်ယောက်
အော်နေရမှာ ရိုးရာ ဝါသနာမပါဘူး၊ သားကို ရိုးရာ ခွန်အား
ရိုးရာ မွေးမယ်”

“သတ္တိကို လေးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လိုမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ရိုးရာ”

“ကြားက ရိုးရာကို အထင်သေးတာလား”

“ဖြစ်လာမှာကို ပြောတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးရာ ဂရုမစိုက်ဘူး ကြား၊ ဝဋ်
ရှိရင် ပေးဆပ်ကြရတာပဲ၊ အခု ကိစ္စကို ရိုးရာ ဝဋ်ကြွေးစစ်

ဝဲလို့ မှတ်ပါတယ်”

“လှပတဲ့ ဝဋ်ကြွေးဖြစ်အောင် မင်းကို ကိုယ့်အနားမှာ
အမြဲခေါ်ထားမှာ” ဆိုသည့် စကားကို ကြား စိတ်ထဲကပဲ
ပြောလိုက်သံကို ရိုးရာ မကြားပါ။

ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေရာက မင်္ဂလာ
ဘက် ရောက်လာ၏။ နေရာတစ်ခုကို ချိုးအကွေ့မှာ ရိုးရာတစ်ခါမှ
ခရောက်ဖူးသော မရင်းနှီးသော နေရာစိမ်းတစ်ခုကို ရောက်လာ၏။
မြို့စွန်ဆိုပေမယ့် သစ်ကြီးဝါးကြီး အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ခြံဝင်း
ကျယ်တွေချည်းရှိကာ မြေခိုလမ်းလေး အဆုံးမှာက ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်
အိမ်ကလေး တစ်လုံးနှင့် စမ်းစိုညှိမြိုင်းသော ခြံလေးဆီမှာ ကြားရဲ့
ခရီးက ဆုံးသည်။ ခြံ၏အမည်က အမြဲစိမ်းတော။

“ဒါ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ဟင်”

“ကိုယ့်အိမ်လေ၊ အမြဲစိမ်းတောဆိုတာ ကိုယ့်ဖေဖေ
ဇားထားတာ၊ ဒီအိမ်လေးမှာ ကိုယ်တို့ မိသားစု အတူနေကြတုန်းက
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ”

အိမ်လေးပတ်လည်ကို ရိုးရာ လိုက်ကြည့်သည်။
အိမ်လေးက ဝန်တောလေးထုတ်ထားပြီး မြေစိုက်အုတ်တစ်ထပ်တိုက်

ပြားပြားလေးဖြစ်ကာ ချစ်စရာ အုတ်အနီရောင်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားပုံကအစ စိတ်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသွားအောင် အမြဲစိမ်းတော့ဆိုသည့် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။

“ဟယ်...ဟိုမှာ ဒန်းလေး”

“အဲဒါ ကိုယ့်မေမေ အမြဲထိုင်နေတဲ့ နေရာလေ”

ရိုးရာက ခြံထောင့်ရှိ ဒန်းလေးရှိရာ ပြေးသွားပြီး ကလေး တစ်ယောက်လို သဘောကျနေ၏။ သစ်ကြီးဝါးကြီး ရှိရာတွေနဲ့ ဒန်းလေးပေါ်မှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သဘောတွေ ကျနေ၏။

“ဒီလို အိမ်လေးမှာ အမြဲနေခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ရိုးရာ ပျော်ရင် တစ်သက်လုံးနေ”

“ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်လို့ပြောနေတာပေါ့”

“စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တာ ကြားရယ်”

ပြုံးနေသည့် ကြားမျက်နှာက စကားအဆုံးမှာ ချက်ချင်း လေးနက်တည်ငြိမ်သွားပြီး ရိုးရာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့လူလို့ ထင်နေတာပဲ ရိုးရာ”

“ရိုးရာပြောတာက နောက်ဆို ကြားမှာ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေရှိလာမှာကို ရည်ရွယ်တာပါ”

“ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်”

ရိုးရာ ကြားကို နားမလည်နိုင်သလို မော့အကြည့်မှာ ချက်ချင်း ရိုးရာနား တိုးတိုးထွေထွေ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရိုးရာ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်မိဘတွေ ခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ရိုးရာ ခိုတစ်ခု ခွင့်တောင်းပါရစေ၊ ရိုးရာကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးပါ၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ ရိုးရာ”

“ဟင့်အင်း... ရိုးရာ လက်မခံဘူး ကြား”

“ဒါဖြင့် ရိုးရာ တစ်ယောက်တည်း သားကို ဘယ်လို ချွေးမယ် စိတ်ကူးထားလဲ၊ ကလေးလေးမှာ အဖေမရှိပဲနဲ့လေ”

ကြား စကားကြောင့် ရိုးရာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား တာ ငြိမ်သက်တွေ့ရသွားသည်။ သူ့အမေးစကားအတွက် ရိုးရာမှာ အဖြေအတိအကျမရှိ။

ရိုးရာထဲမှ အဖြေကို စောင့်နေသည့် ကြားမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရိုးရာ တစ်ခုခု ဖြေကိုဖြေမှ ဖြစ်တော့မှာကို သိသည့် ရင်ဘတ်လေး မောက်တက်လာအောင် ပင့်သက်ရှိက် အားယူ၍ ကြားအကြည့်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“ဟို... ရိုးရာ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာတဲ့အခါ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ဒီအိမ်ကို အငှားတင်ပြီး ရိုးရာ အဖေရဲ့ နယ်မြို့လေးမှာ သွားနေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“အင်း... သွားနေပြီးတော့ရော”

“ဟို”

သူ့အမေးကို ရိုးရာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ သူက ရိုးရာ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဆက်ပြောလေ”

ရိုးရာနှုတ်က အပြောရလည်း ခက်နေ၍ ဟိုဟို လျှောက်ကြည့်ရင်းက ဘာမှမဖြစ်သလို စိတ်ကို ဖော့ပင်း အားတင်း၍ သူမမိုက်ဆီ လက်ညှိုးမရဲတရဲထိုးပြကာ...

“ဟို...အဲဒါက အဲဒီမှာပဲ ကလေးလေးကို မွေးစေ

“အင်း...မွေးပြီးတော့ရော”

“မွေးပြီးတော့လား”

“အင်း”

“အဲဒါတော့ ရိုးရာလည်း မသိသေးဘူး၊ စဉ်းစားထား ဘာက အဲဒီအထိပဲ”

တကယ်ကို ရိုးရာ စဉ်းစားထားတာ အဲဒီလောက်ပဲရှိသည်။

အတောင် စိတ်ကူးထဲက အစီအစဉ်ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ဘဝမှာ

ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာဦးမည်မသိ။ ကလေးလေးကို မွေးဖွား

အတွက် ရိုးရာလက်ထဲမှာ ငွေကြေးအလုံအလောက် ရှိရမည်။

ရာကိုယ်တိုင် ထိုငွေကြေးကို ဘယ်လိုရှာရမှန်း သေချာမသိသေး။

ဆက်တစ်ချက်က ရိုးရာကိုယ်တိုင် ကျန်းမာနေမှ ဖြစ်မည်။

ရိုးရာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် ရိုးရာရော ရိုးရာမိုက်

အကလေးလေးကိုပါ တာဝန်ယူကြည့်ရုံစောင့်ရှောက် မည့်သူက

မရှိ။

ဒီလို တွေးလိုက်တိုင်း ရိုးရာ ငိုချင်သည်။ ရိုးရာ ဘဝက

အဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး။

ကြားက ရိုးရာရဲ့ ငိုထားပြီးစမို့ မျက်ခွံလေးတွေ

မိုးအစ်မကော၊ နာသီးဖျားလေးတွေ အရောင်ရင့်ကာ ပါးပြင်တွေက နီမြန်းနုမွတ်နေတာကို ကြည့်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံက ထိန်းချုပ်မရအောင် မြန်ဆန်လာ၏။

ရိုးရာကို သူ ချစ်သည်။ ချစ်၍ ရိုးရာနှင့်အတူ တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ သတ္တိရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ရိုးရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်းကျော်ကြား ဘယ်အချိန်ကစ၍ ရင်ခုန်ခဲ့သလဲ။ သူ သတိမထားမိခဲ့သမျှ လှပသော ရိုးရာမျက်နှာလေးကို မြင်မြင်ချင်း ရိုးရာကို ချစ်ခဲ့တာဖြစ်မည်။ အသိတရားက သူ့အတွေးအာရုံထဲ ရောက်လာတော့ ရင်ခုန်သံက ထိန်းမရအောင် အခုန်မြန်လာ၏။

အချစ်က ဘယ်လိုရပ်ဝန်းမှာ မွေ့ပျော်တတ်သလဲ။ မင်းကျော်ကြား မသိပေမယ့် ရိုးရာနှင့်ပတ်သက်သော သူ့အချစ်ကတော့ နေမလောင် မီးမခဲ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနဲ့သာ လွှမ်းမိုးပေးချင်တာ အဓိကဖြစ်၏။

“မင်းအစီအစဉ်က ကလေးမွေးပြီးတဲ့ အထိ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျန်တဲ့အစီအစဉ်ကို ကိုယ် ဆက်ပြောမယ်”

ကြားမျက်နှာကို ရိုးရာ အလန်တကြား ကြည့်လိုက်တော့ ကြားက ရိုးရာကို မကြည့်။ ဘယ်အချိန်က သူ့လက်ထဲ ရောက်နေမှန်းမသိသော စကားပန်းတစ်ပွင့်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့ဘာသာ စကားဆက်သည်။

“ပထမဆုံး ကိုယ့်အိမ်ကို ရိုးရာရဲ့အဖေ ဇာတိမြို့လေးက အိမ်လို့ မှတ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ရိုးရာရဲ့ စပါယ်ရှယ်နာ(စ်) လို့ သဘောထားလိုက်”

“ကြား...ရှင်နော်”

တစ်ခုခု တားမြစ်ပြောတော့မည့်ဟန်နှင့် သူမက နှုတ်ခမ်းတွေကိုပြင်တော့ ကြားက ဦးအောင် ဒါန်းပေါ်မှ အရင် မတ်တပ် ထရပ်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ဖျားတွေ စုံနှိုက်ရင်း မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ မင်းကျော်ကြားရဲ့ ကျောပြင်ကို ရိုးရာကြည့်ရင်း အတွေးတွေက ပြေးလွှားလှုပ်ခတ်နေပေမယ့် ကြားက လှည့်မကြည့်။

“တခြား ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့ ရိုးရာ၊ ကိုယ် အခု အိမ်က အပြီးဆင်းလာတာ”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“ရှင် တကယ် အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလား ကြား”

“ဟုတ်တယ်”

“အို”

မေးတုန်းကမေးပြီး ကြားက ဟုတ်တယ်လို့ ပြန်ဖြေတော့လည်း ရိုးရာ ငိုချင်လာသည်။ ကြား အခုလို လုပ်လိုက်တာ ရိုးရာကြောင့်။ ရိုးရာကိုယ်စား မင်းထင်ရှားနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့လို့။ မခံရနိုင်လို့ စည်းစိမ်ဟောက ကြားထွက်လာရတာလို့ ပြန်တွေးတိုင်း ကြားကိုယ်စား ရင်နာရသူက ရိုးရာ။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ကြား”

“တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ ရှင်က”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ မပြောနဲ့ရိုးရာ၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာတာ ကိုယ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလို့ရပေမယ့် အခုကိစ္စမှာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ဥပက္ခောပြုလို့ မရသလိုမျိုး ပေါ့”

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ ဝတ္တရားကြောင့် မျက်နှာလွဲလို့ မရသလို တချို့ကိစ္စတွေမှာ ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကြောင့်

ကျောခိုင်းမပစ်ရက်တာတွေရှိတယ် ရိုးရာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကြားရယ်”

“ဟုတ်လိုက်ပါ ရိုးရာ”

ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက်တဲ့လား .. ကြားရယ်။ ရိုးရာ ကိုယ်တိုင် အဲဒီခံစားချက်တွေ အထပ်ထပ်သိကုံးပြီး စာမဖွဲ့တတ်ပေမယ့် ရိုးရာမှာလည်း ရှင်နဲ့ဆင်တူတဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုရှိခဲ့တာ ရှင် သိရဲ့လား ကြား။

“ကိုယ့်လက်ကို တွဲလိုက်ပါ ရိုးရာ၊ ဘဝကို စိန်ခေါ်ရင်ဆိုင်မယ့် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေရဲ့ လက်တွဲခြင်းမျိုးပါ”

“ဟင့်အင်း...ကြား ပြောတဲ့အတိုင်း ရိုးရာ လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဇွတ်အတင်း သိမ်းပိုက်ရမှာပဲ”

“ကြားနော်...မပြောကောင်းတာတွေ မပြောနဲ့”

“ပြောကောင်းတဲ့ စကားကြားချင်ရင် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်”

အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သော ကြား အကြည့်တွေက ရိုးရာ မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားအထိ

ထိုးဖောက်သွားပေမယ့် ရိုးရာဘဝက ကြားအချစ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ
မထိုက်တန်တော့တဲ့အကြောင်း တွေးမိရုံနှင့် နှလုံးသားက
မီးနှင့်တစ်ဆုံး ထိုးစိုက်ခံရသလို ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ ရိုးရာ၊ ကိုယ်ပြောတာလက်ခံလား”

“ဟင့်အင်း... ရိုးရာ လက်မခံဘူး၊ ဇွတ်အတင်းဆက်
ပြောရင် ရိုးရာ ကြားနားမှာ မနေတော့ဘူး၊ တခြားတစ်နေရာကို...”

“ဟိုး...တော်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုထားပြီး ဘယ်ကိုမှ ထွက်
မသွားနဲ့၊ ကိုယ်ခွင့်မပြုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုချိန်ကစပြီး
ရိုးရာတို့သားအမိကို ကိုယ်ပိုင်သွားလို့”

“ကြားရယ်”

ကြွေဆင်းလာတဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့ ရိုးရာကို ကြားထ
မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၃)

“မီးဖိုချောင်အတွက် ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရိုးရာပဲ
သူ့နေရာနဲ့သူ ထားလိုက်မယ်နော် ကြား”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အဲဒီမှာပဲနေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကြားရဲ့”

ရိုးရာ စကားအဆုံးမှာ မွေ့ရာပေါ် အိပ်ရာခင်း ဖြန့်ခင်း
နေရာမှ ကြားက အထုပ်အထုပ်သော ပစ္စည်းတွေကို ကျော်လွှားရင်း
ရိုးရာအနား ချက်ချင်းရောက်လာပုံက အပြေးအလွှား။

“ပေးစမ်း၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ”

“ကြား”

အိုးခွက်တွေ ဖန်းကန်တွေ ထည့်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ် အိတ်နှစ်လုံးကို ရိုးရာလက်ထဲက ဖြုန်းဒိုင်းဆွဲယူ၍ ဝန်းဒိုင်း ပစ်ချလိုက်သော ကြားကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်တော့ စူးလက်တောက်ပသော သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကြား”

“အလေးအပင်တွေ မ-မရဘူးလို့ မင်းကို ကိုယ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက လေးမှ မလေးပဲ”

“ပြောစကားကိုပဲ နားထောင်၊ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ မလှုပ် ရှားရဘူး၊ မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတာ မမှန်နဲ့”

“သွား .. ဟိုခုံလေးမှာ ထိုင်နေ”

ကြားက တကယ့် ကလေးအဖေဆို ဘယ်လိုနေမည်မသိ အခုတော့ မှန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာနဲ့ ရိုးရာဗိုက်ထဲက ကလေးကို ဂရုစိုက်နေတာ သည်းသည်းလှုပ်ဆိုတော့ ရိုးရာနှုတ်ခမ်း စုချင်လာသည်။

ကိုယ်ဝန်ပေါ်သေးတာ မဟုတ်။

ရိုးရာက သူမဝမ်းဗိုက်ပြားချပ်ချပ်လေးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ကလေးအဖေ လက်သစ်ကြီးကို မကျေမနပ် မျက်နှာ

လှမ်းထိုးမိသည်။

“သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတာကို သူ့ကျမှ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ပါးစပ်က ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပေမဲ့ ရိုးရာနှုတ်ခမ်းစုချင်နေပုံကို ကြားက လှစ်ခနဲ ပြုံးသည်။

“ဒီဗိုက်သာ စူပူထွက်လာရင် လူကို ကြည့်နေတာ တုပ်ထားမလားမသိဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ရှားတာ လောက်တော့ ရပါတယ်ဆိုတာ၊ နားကို မဝင်ဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာ မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ ယောက်ျားကို ရန်ချည်းတွေ့မနေနဲ့”

“ဘာယောက်ျားလဲ”

“မိန်းမ မဟုတ်တာကို ပြောတာ”

ပြုံးနေသည့် ကြားကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးတော့ သူက ကြည်မွေ့စွာ ရယ်သည်။

“အိပ်ရာခင်းကို ရိုးရာဘာသာပဲ ဆက်ခင်းလိုက်ရင်တော့ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ဘယ်မှာလဲ ပေး၊ ဒါ အလေးအပင်တော့

မဟုတ်ဘူးနော်၊ လူကို ဘာမှမပြောနဲ့”

“ပြောမရလည်း၊ ရော့ .. လဲ”

ရိုးရာ လက်ထဲကို ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ ရောက်လာ၏။

ကြား အပြစ်ပြောခြင်းမှ လွတ်အောင် ကိုယ့်ဘာသာ ခေါင်းအုံးအသစ်စက်စက်နှင့် ဖက်လုံးကို ဆင်တူအစွပ်တွေ လဲသည်။ အိပ်ရာခင်းကို လေးဘက်လေးတန် အညီဆွဲချပြီး အနားစတွေကို မွေရာအောက် ဖိသိပ်ထိုးထည့်တော့ တင်းတင်း ရင်းရင်း ဆန့်ဆန့်ရုန်းရုန်း ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်ကောင်းသွားသော မျက်နှာပြင်ပေါ် ခေါင်းအုံးတွေ ဖက်လုံးတွေကို နေရာချပြီးမှ ..

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူနဲ့ ရိုး အတူအိပ်ကြမှာ မဟုတ်တာ”

ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီကို ချက်ချင်း နှစ်လုံးဆင့် စီထပ်သည်။ ဘေးနားမှာ ဖက်လုံးကို နေရာချပြီး စောင်ခေါက်ထူကြီး နေရာချပြီးနောက် ပန်းအိုးကို အမမှာ အခန်းပေါက်ဝမှာ ကြား ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ဟိတ်...အဲဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပန်းအိုးမနေတာ”

“မင်း...ကိုယ့်ကို ရွဲနေတာလား ရိုးရာ၊ ပေးစမ်း၊
ခဲဒီပန်းအိုး”

ရိုးရာ လက်ထဲက ပန်းအိုးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသွား၍ ရိုးရာ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

“မင်းက ကိုယ့်စကားကို နည်းနည်းမှ နားမထောင်ဘူးပေါ့၊
ဟုတ်လား”

“ပန်းအိုးက ပေါ့ပေါ့လေးပါဆို”

“မလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်နဲ့ကွာ”

“မင်းအပြင်မှာ ကုန်းလိုက်ကွလိုက်နဲ့၊ မင်းဗိုက်ထဲက
ကလေးက ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ နည်းနည်းမှ ကိုယ်ချင်းမစာ
လားလား”

“ဘာကို ကိုယ်ချင်းစာရမှာလဲ”

နှုတ်ခမ်းစုလျက် စုပွပွ မကျေမနပ်နှင့် ရိုးရာက ကြားကို
ခွစောင်းစောင်း ကြည့်တော့ ကြားမှာ အသစ်စက်စက်
ခင်လောင်းကို ကြည့်၍ စိတ်ရှုပ်ရင်မောနေ၏။

“ဟွန်း...ပြောလိုက်ရင် ကလေး၊ ကလေးနဲ့၊ ဗိုက်ထဲ
အပြင် ဘာအကောင်အထည်မှ မဖြစ်သေးပဲနဲ့၊ ဒီတစ်အိမ်လုံး
အိပ်ချည်းလုပ်နေတာကို ရိုးရာက ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်

နေရမှာလား၊ ခန်းစည်းတပ်မယ် ဆိုတော့လည်း ဖြုတ်ကိမှာ စိုးရိမ်ရတာနဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ကူမယ်ဆိုတော့လဲ လုပ်လုပ်ရှားရှား အရမ်းလုပ်ရမှာစိုးလို့နဲ့ ဒီကလေး အကြောင်းပြပြီး ရိုးရာက လူငါးလို နေရမှာလား၊ ဒုက္ခိတလို ငြိမ်နေရမှာလား၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် ဒီကလေးကို ..”

“တော်ပြီကွာ၊ နောက်ထပ် ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

ရိုးရာ ပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတော့ သူမကြည့်ရက်နိုင်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူကလည်း သည်းလွန်းသွားတာကိုး။ တစ်မနက်လုံး ရိုးရာ ဖုန်သုတ်ရန် ကြက်မွေးကောက်ကိုင်ရုံရှိသေး။ ကြား အော်သံကြောင့် ရိုးရာမှာ ပြန်ချထားရသည်။ တံမြက်စည်းလည်းရန်ပြင်တော့ ကြားက တံမြက်စည်းကို ဆွဲယူသိမ်းသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းကျော်ကြား လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ ကူခွင့်မရ။ အိမ်ရှင်းတော့လည်း သူ၊ ဝေယျာတို့ လုပ်သမျှ သူ့နောက်သို့ ရိုးရာမှာ တကောက်ကောက် လျှောက်လှိုက် နေရုံမှတစ်ပါး သူမမှာ အလုပ်မရှိလေ ကြားတစ်ယောက်ထဲ အလုပ်များလေ ဖြစ်နေတာကို ဒေါသနှင့် ငိုခြင်းဖြစ်သည်။

“အရင်မှ ရိုးရာကို အလိုလိုက်သေးတယ်၊ အခုတော့

ရင်းထိုင်ရင်း လူကို မျက်လုံးပြူးပြလိုက်၊ ဟိန်းဟောက်တာ ဆိုက်ရနဲ့ တစ်ချိန်လုံးလိုက်ဆွဲနေတာ၊ အဟင့် .. ဟင့်”

“အစထဲက ဒီလောက်ဆရာကြီးလုပ်ချင်မှန်းသိရင် အတူ နေပါဘူး”

မျက်ရည်သုတ်လိုက်။ မကျေမနပ်ရန်တွေ့လိုက်နှင့် သူ့ကို ရုတ်တရက်တည်းထားပြီး သူမကောင်းကြောင်း ကြားအောင် ပြောနေတာ ရိုးရာမျက်နှာလှလှကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ မျက်တောင် ညီတွေ ပူးကပ်ပိတ်ယှက်သွားတဲ့အထိ မျက်စောင်းထိုးတော့ ကျော်ကြားရင်ထဲ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေ ပြည့်လာ၍ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းပွေ့ကာ ချစ်အနမ်းတွေ တသိကြီး ချစ်ချစ်ချစ်ချစ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

“ကိုယ့်ကို ဒီထက် ပိုမပြောနဲ့နော်”

“သူ့အလှည့်ကျတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ၊ ရိုးရာလည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲ ခံစားနေရရင် ပြောမှာပဲ”

“ရိုးရာ တစ်ယောက်တည်း လူမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ်လည်း လူပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရိုးရာပြောသလို ကိုယ့်စိတ်ထဲ ခံစားနေရရင် ပြောမိ

ပြောရာ ပြောမိမှာနီးလို့”

ရိုးရာက ကြား စကားကို ကြားပေမယ့် နှုတ်ခမ်းစုစုပျက် မှန်အစ်အစ် မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတဲ့ ချစ်သူကို မင်းကျော်ကြား အရှုံးပေး၍ ချစ်စနိုး ချောချင်ပါသည်။ နှလုံးသား ထဲက ခံစားရတာတွေကို တသိကြီး ပြောပြချင်နေပေမယ့် ချစ်သူ လေး သူ့နားက ထွက်ပြေးသွားမှာကိုလည်း ကြောက်နေမိသည့် အတွက် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဤမျှ ထိန်းချုပ်ထားရခြင်း အဖြစ်ကို ရိုးရာဆိုသည့် ချစ်သူလေး နားမလည်၍ သူ ရင်မောရင်း

“အခုလည်း ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရိုးရာ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းတစ်ခုမှ မထင်ဘူး၊ အပြစ်ချည်းထင်နေ သိသားပဲ”

ရိုးရာမျက်နှာလေးကို သူစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရိုးရာ သူ့ကို မကြည့်။ သူ့ခံစားချက်နှင့် သူ ရန်တွေ့ကောင်းနေဆဲ

“ချစ်တယ်”

“ဘာ”

“ဆိုးတယ်လို့ ပြောနေတာ”

ကြား ပြောတာကို သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်ရ၍ နှုတ်ခမ်း မပျက် ငြိမ်သွားသော ရိုးရာကိုကြည့်ပြီး သူ့ချစ်မြတ်နိုးစွာ

လိုက်သည်။ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်လွန်လွန်ပြုံးတိုင်း ချက်ဝန်းမှာပါ ရယ်မြူးရိပ် ထင်ဟပ်နေသော ကြားမှာ အရင်တုန်းက ဒီလို ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မခံစားခဲ့ရပါ။

“ဘယ်သူက ဆိုးတာလဲ၊ သေချာပြန်စဉ်းစားဦး၊ အကြောင်းမသိရင် ရိုးရာကပဲ လူဆိုးကြီးကြနေတာ”

“လူဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုးလေး”

“ကဲ...စိတ်ကောက်မနေနဲ့ မမ၊ ကိုယ် ဗိုက်ဆာပြီ၊ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ကိုယ့်ကိုလာကူလှည့်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဟေး”

“ဟာ...ဟိတ်၊ မခုန်ရဘူးလေ၊ ကြည့်စမ်း”

ကလေးအမေလက်သစ်က အပျော်လွန်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ အွယ်ယာပေါ်က ဝန်းခနဲ ခနဲထပြီး ခနဲပေါက်လိုက်၍ မင်းကျော်ကြား အလန်တကြား ဖြစ်သွားမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး ရယ်လိုက်မိ သူက ရိုးရာ။

“ဆောရီး...ဆောရီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရိုးရာ တကယ် အသွားလို့ပါ”

“ဒါ မေ့စရာလား”

“လာ...ကိုယ့်နောက်က ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့”

ပြောတော့ နောက်က ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့တယ်။ တကယ်လက်တွေ့မှာ ကြားက ရိုးရာလက်လေးတစ်ဖက်က သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ မလွှတ်တမ်း ဆွဲခေါ်သွား၍ သူ ခေါ်ရာနောက် ရိုးရာက မရုန်းအေး လိုက်ပါသွားရသည့် အဖြစ်ပါ။

“ကဲ...ဘာစားမလဲပြော”

“ကြား”

“ဘာ”

“ကျားသားကို စားချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ကြည့်စမ်း...မင်း”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြည့်ရှင်ပြစ်စွာ အတူရယ်မောလိုက်မိချိန်မှာ သောကမှန်သမျှ ခဏလေး မေ့သွားသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၄)

“ရိုးရာလည်း လိုက်မယ်နော်”

“ဟမ်...ဘယ်ကိုလဲ”

“ကြားပဲ စီးတီးမာ(မ်)မှာ ဈေးဝယ်မှာဆို”

“ဈေးဝယ်မှာက ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အခု မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခု ကားအရင်ဆွဲဦးမှာ”

ပါးစပ်က ရိုးရာကို ပြောနေပေမယ့် ကြားရဲ့ မျက်လုံး အကြည့်တွေက မှန်ရှေ့ကမခွာ။ ရေချိုးပြီး ကြည်လင်ချောမွေ့နေတဲ့ ကြားရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့မှာ ဆားဘယ်ညာကြည့်နေတာ မပြီးတော့။

ဆံပင်ပွယောင်းယောင်းထောင်ထောင်ကို ဘရပ်(ရှ်)လို ဘီးအလုံးကြီးနဲ့ ထပ်တလဲလဲ ဖြီးတာလည်း အခါတစ်ရာမက။ ပြီးတော့ ချွေးနံ့ပျောက်အောင် ဒီတော့ရင့်တွေလည်း သုံး။ ရေမွှေးတွေ တရှူးရှူး ဖျန်းနဲ့မို့ ကြား၏ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်မှာ အမွှေးနံ့ပေါင်းစုံ ကြိုင်လှိုင်နေ၏။

ပြောပြန်ရင်လည်း ပြောတဲ့လူက အလွန်ဖြစ်ဦးမည်။

“ကားမောင်းတယ်ဆိုတာ အရိပ်ထဲထိုင်နေရတာပဲဆိုဦးမိကျတယ် မထင်နဲ့ ရိုးရာ၊ ကားစက်က ပူ၊ အပေါ်က နေထူဆိုတော့ လူက ရေခွေးငွေ့အိုးထဲ ဝင်ထိုင်နေရသလိုပဲ။ ကားမှာတင် ကိုယ့်အနံ့နဲ့ကိုယ်လုံးနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ပါစင်ဂျာနာခေါင်းမရှုံ့ရအောင် အမွှေးဓာတ်လေး ဘာလေး ပေးရတာ”

ဒီအိမ်စပြောင်းပြီးကတည်းက ကြားက သူ့သူငယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်နှင့် တက္ကစီ စဆွဲသည်။ အလုပ်ကို လုံးဝမသွားတော့သလို ရိုးရာကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်က ထွက်ပြီးပါပြီ။

“စောော် ပိုတင်ရပေမယ့် ကိုယ် ညသိပ်ကားပဲ ယူလို့တယ်၊ ရိုးရာ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာတဲ့အခါ ညရေးညတာ ကားဖြစ်မှာ”

ကြားက ဘာပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား ရိုးရာအတွက်ချည်းပဲ ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရပေမယ့် ရက်ရှည်လများမှာ သူချည်းအပြင်ထွက်၊ ရိုးရာက အိမ်ထဲနေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို တွေးကာ သိပ်မကျေလည်ချင်တော့ပါ။ ဒီကြားထဲ ကြားက ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ကားထွက်ခါနီးဆို ကြောနေအောင် ပြင်ဆင်တာများ မင်းသားရုံးလောက်သည်ဟုထင်ကာ ရိုးရာ ရင်ထဲမှာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်ပဲ အစိုင်အခဲတွေ စုဝေးနေသည့် အဖြစ်ကို ကြားကမသိ။

“ကဲ...ကိုယ်သွားပြီနော်၊ အပြန်နောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့... ဟုတ်လား၊ နေ့ခင်းကို အိပ်နော်၊ နွားနို့လည်း သောက်ဦး၊ ကြော်... နွားနို့ဘူး ကုန်တော့မှာ မဟုတ်လား”

သူ့ဟာသူမေး၊ သူ့ဘာသာ ဖြေရင်း ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားကာ ကြားကိုယ်တိုင် ဖွင့်ကြည့်၏။

“နှစ်ဘူးတော့ ကျန်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ထပ်ဝယ် ခဲ့မယ်၊ ဒါမှ ကလေးလေးက ပိုလှမှာ၊ ရေမသောက်နဲ့၊ နွားနို့ချည်းပဲသောက်၊ အားဆေးလည်း မမေ့နဲ့နော်၊ သောက်ဖြစ်အောင် သောက်ဦး”

ရိုးရာက အင်းအဲမလှုပ်။

ကြားက မှာစရာရှိတာကို မှာပြီး မျက်မှန်နှင့် ကားသော့ထိုး
ဆွဲယူ၍ လည်သာအိတ်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ချကာ ဖိနပ်စီးတော့
ရိုးရာကပါ ဖိနပ်လိုက်စီးတာမို့ ရိုးရာမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခြံထဲမှာ အကောင်ပလောင်တွေနဲ့၊ ရိုးရာနေရင်
အကြာကြီး မနေနဲ့၊ ဟိုအောက်ဘက် ခြံတောထဲလည်း မသွားနဲ့၊
ကြားလား”

“ရှင်ကို ခြံထဲနေမယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

“မင်း ဖိနပ်စီးတာ ခြံထဲဆင်းဖို့ မဟုတ်ဘူးလား”

မျက်ခုံးပင့်ပြီး ပြန်မေးပုံက ရိုးရာကို သူနဲ့မလိုက်စေချင်မှန်း
သိသာသည့် ရုပ်မျိုးဖြစ်၍ ရိုးရာက ပိုလိုက်ချင်နေသည်။

“အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ရိုးရာကိုကျတော့
နေ့တိုင်း အိမ်မှာချည်ထားပြီး ကြားကြတော့ နေ့တိုင်း အပြစ်
ထွက်နေတာ တရားလား”

“ကိုယ်က ပိုက်ဆံရှာနေတာကွ”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးရာ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ရှင်နောက်လိုက်မယ်လို့ ရိုးရာ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊
ရှော့...ဒီမှာ အိမ်သော့၊ တခါတည်းခတ်နဲ့”

“ပြဿနာ မရှာကြေးကွာ”

“ဘယ်သူက ပြဿနာရှာနေလို့လဲ၊ မရဘူး၊ ဒီနေ့တော့
လိုက်မှာပဲ”

နှုတ်ခမ်းစူနေသော ရိုးရာမျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဆံပင်တွေ နှစ်ဖက်ခွစည်းကာ ခြေဖျားထိရှည်သော
ဂါဝန်က အဖြူခံပေါ် ရောင်စုံသစ်ရွက်ကလေးပါတဲ့ ဒီဇိုင်းနှင့်မို့
ရိုးရာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်နှင့် မတူပဲ ကလေးငယ်
တစ်ယောက်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ ဂါဝန်အစကို ရွှေမထားရင်း
သူ့ကို မကျေမနပ်အကြည့်နဲ့ ကားနားက ရပ်စောင့်ကာ စိတ်မရှည်
သော လေသံနှင့်...

“လာလေ...သွားမယ်ဆိုတာကို ဘာလုပ်နေတာလဲလို့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

တိရုပ် အဖြူရောင်မှာ အနီရောင်နှုတ်ခမ်းပုံ စတစ်ကာနှင့်
အိတ်တွေဗလွှပါသော ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတို့နှင့် မျက်မှန်ဘတ်

၂၁၂

အဘူရီ

ထားသော ကြားမှ သူ့ကို ဂျီတိုက်နေသော ရိုးရာနား ရောက်လာပြီး ဘာပြေရမှန်းမသိပဲ ဖြစ်နေခိုက်မှာ ရိုးရာက သူ့ကို ဒိုင်းခဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဟွန်း...ပြင်ထားဆင်ထားတာလဲ မင်းသားကျနေ တာပဲ”

“ရိုးရာလည်း ကိုယ့်လိုပဲ၊ မသိတဲ့သူဆို ဗိုက်ကြီးသည် လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ မင်းသမီး ကျနေ တာပဲ”

“ကြားနော်...ရိုးရာ ပြောတဲ့စကားအတိုင်း လိုက်မပြော နဲ့”

“ဪ...တကယ်လှလို့လှတယ်ပြောတာ၊ ဘယ်နှယ် လူကို စိတ်ဆိုးရပြန်တာလဲ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရိုးရာက ကိုယ့်အတွက် နတ်သမီး”

“ကြား...နော်၊ တော်တော် ပေါက်ကရတွေပြောနေ”

“လာပါ...သွားကြမယ်၊ ကားပေါ်တက်”

ကြားရဲ့ အကြည့် အပြောတွေအောက်မှာ ရိုးရာ ရင်နှုတ်

စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အဖြစ်ကို သူ မရှိမိခင် ရိုးရာကပဲ အရင် ကြားရဲ့ ကားပေါ် တက်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို ကြားသိမည်မဟုတ်ပါ။ ဒီအချိန်ကြမှ ဘာဖြစ်လို့ ရိုးရာကို ဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲ ကြားရယ်လို့ ရိုးရာ စိတ်ထဲက ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ပြောနေမိတာ ကြားကိုယ်စား ရင်နာရလွန်းလို့ပါ။

“ဆန်းဒေး ဆေးခန်းပြရင် အပြင်ထွက်ရမှာကို၊ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရလွန်းလို့ ရူးချင်နေတာ ကြားသိလို့လား၊ အဲဒါကြောင့် အရင်လို အကျီလေးဘာလေး ပြန်ချုပ်မယ် ဆိုတော့ လည်း”

“မလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ်ဝန်က လရင်လာပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပိုဂရုစိုက်”

“အခုမှ လေးလထဲ ဝင်ရုံရှိသေးတာကို၊ လနတုန်းက လည်း နုလို့၊ ရင့်လို့လည်း ရင့်လို့နဲ့၊ တစ်သက်လုံး ရိုးရာက ရှင်လုပ်စာ ထိုင်စားနေရတော့မှာလားလို့”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ဘာရှိသေးလို့လဲ”

“ကြားနော်”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာကွ”

“ကိုယ် စိတ်ညစ်အောင် ဆူညံပူညံ မလုပ်ဘူး၊ ကို
မကျဘူးဆိုရင်...”

မင်းကျော်ကြား စကားကို အဆုံးမသတ်ပဲ နေရာမှာ
တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်ထားပြီး ကားကို ဆက်မောင်းနေတော့ ရိုးရာ
စိတ်မရှည်သလို သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

“ဪ... အဲဒီလိုဆိုရင် ပြောပါတယ်”

“ဘာ အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ”

“ကိုယ့်ကို နားမပူဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားမယ်
ဆိုရင် ကိုယ် မိန်းမနှစ်ယောက်လောက်တော့ ကိုယ့်ဘက်က
အသာလေး ရှာကျွေးနိုင်တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“အဲမယ်”

ချက်ချင်းခါးထောက်၍ မျက်စောင်းရွယ်သော ရိုးရာကို
ကြည့်ပြီး ချစ်စိတ်နှင့် အသံထွက်အောင် အားပါးတရ ရယ်မိသူက
မင်းကျော်ကြား။ ချစ်တယ် ရိုးရာရယ်...။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၅)

“အမလေး... ပြုံးပျော်မြူးထူးနေတာများ ညည်းကို
အမေပြချင်တယ် ဆင့်ရယ်၊ အခုမှ အဖြေကရှာတွေ့တာ၊
သက်စသတ်တော့ ဒင်းက သူ့ချစ်သူတဲ့ သူ ယူချင်လို့ အကြောင်း
ရှာပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာကိုး”

“အဲဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး အမေ၊ ကြားနဲ့တဲ့
သားတဲ့ ကလေးမလေးကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်
ကျွန်းပင်း(နီ)မောင်က ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးပဲ၊ ပြီးတော့ ကြားနဲ့
ကျွန်တော် အမြဲအတူတူ ရှိခဲ့တာပဲ၊ ကြားမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိရင်
ကျွန်တော်သိရမှာပေါ့”

“မင်းနယ်ကွယ်၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေ ကိုယ်ထင်ရာကိုသိ

စိုင်းကြတာ၊ ရှားနဲ့ကတည်းက သင်ခန်းစာ မရဘူးလား”

ဒေါ်စည်းစိမ်က ပြောပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက ဟိုအရင် ကလောက် တောက်ပခြင်း မရှိတော့။ ငါရေးတိုင်း အရာထင်ရမေ မယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်တွေနဲ့ ရှား အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်တိုင်းကျ စီမံပေးခဲ့သည်။ စီမံသည့်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ခဲ့သည်။

ရွှေမွန်ရှိရာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို မင်းထင်ရှား လိုက်သွားပြီး နှစ်လအကြာမှာ မင်းထင်ရှားထံမှ အီးမေး(လ်) ရောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မှုမရှိ၍ လမ်းခွဲလိုက် ကြသည်။

စာတိုလေးက တစ်စောင်တည်း။ ရွှေမွန်ဆီ ဖုန်းဆက်မေး ရွှေမွန်မိဘတွေဆီ ဖုန်းနဲ့မေးနှင့်။

“သူက ဒီယဉ်ကျေးမှုတွေနဲ့ အံ့မဝင်ဘူး ဘွားဘွားရဲ့ ဒီမှာက ဒီတလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်မင်မှုကို ပြတာမျိုးပဲ။ ဒီယဉ်ကျေး မှုကို လိုက်မမှီပဲ ရွှေမွန်သိက္ခာတရားကို စော်ကားတဲ့အတွက် လမ်းခွဲ လိုက်တာပါ။ ကွာရှင်းတယ်ဆိုပေမယ့် သူနဲ့တော့ မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံနေဦးမှာပါ ဘွား”

ဪ...တရားကျစရာကောင်းပါတဲ့။ ဒီက မိသားစု ဝင်တွေ သဲသဲလှုပ် ပူပင်နေသလောက် သူတို့ ကာယကံရှင် တွေက အေးတိအေးဆက်။ ရှားထံ စိတ်ပူပြီး ပြန်လာရန်

ခွမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ် ဘွား၊ အချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရင်း ကမ္ဘာပတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ရှားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဘွားရာ”

ထိုထိုသော အကြောင်းတရားများစွာထဲမှာ ကြားက အိမ်က ထွက်သွားပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိ။ ကြားစိတ်နှင့် ဒေါ်စည်းစိမ် အိပ်ရာပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲ၏။ ဒါတောင် လူကြားကောင်းအောင် ကြွေးကြော်နေသေးသည်။

“လူကြီးနာပါအေ၊ အသက်ပဲ ရှစ်ဆယ်တန်းဝင်လာပြီ၊ ချူချာဦးမှာပေါ့၊ ဘုရားပေးတဲ့ ခန္ဓကိုယ်က ဒီအထိ ခံနိုင်ရည်ရှိတာပဲ ကျားဇူးထင်ရဦးမှာ”

ဒေါ်စည်းစိမ်က ကြားကို တွေ့ခဲ့သည်ဆိုတော့ မျက်ရည် ဝဲတာက သပ်သပ်။ မာနကြီးသော နှုတ်ခမ်းများမှ စွပ်စွဲစကား ဆိုတတ်တာ သပ်သပ်နှင့်။ ကြားအပေါ် အကောင်းမမြင်နိုင်ခဲ့။

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့၊ ကြားက ချစ်သူရှိရင် ရှိတယ် ဖွင့်ပြောမဲ့ လူမျိုးပါ၊ ဖုံးကွယ်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်မို့လူမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှား လက်မထပ်ခင်ည ကြား ထွက်မသွားခင် ညကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခတွေက အခုပြန်တွေး အခု ဆင့်ခေါင်းထဲမှာ

အဖြေမရနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးနေတာမျိုး အမေ”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ပြောတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။

“အဲဒီ ကလေးမလေးက နဂိုတုန်းက ရှား နဲ့ အရင်တဲ့ တာလို့ ပြောတယ်ကွ”

“ဒါဆို...အစ်ကို သိနေတယ်ပေါ့”

တအံ့တဩမေးရင်း ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ဦးမင်းစည်းစိမ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်စည်းစိမ်ကတော့ ဂိုး(လ်)ချဲ့ပေါ်ထိုင်ရင်း သားမျက်နှာကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ကြားထဲမှ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သည်အထိ ဆွံ့အနေ၏။

ကိုယ် ဦးဆောင်ချုပ်ကိုင်ခဲ့သော စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲမှာ ဒေါ်စည်းစိမ်တို့ ဒီလောက်အထိ ခေါင်းမရှုပ်ခဲ့ရ။ ရော့ ပတ္တမြား ရော့ နဂါးပြတ်သားခဲ့သမျှ ဒီမိသားစု အရေးအခင်းကျမှ လိုက်မမှီသော ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာထဲမှာ ဒေါ်စည်းစိမ် အဖြစ်က စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ဘဝ။

“အောက်ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး ဆိုပေမယ့် သောက်ဆေးမှန်မှန်သောက်မယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန် လုပ်မယ်ဆိုရင် ပြန်ကောင်းလာမှာပါ၊ လူကြီးဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာလန်ပြန်ထူဖို့ ခဲယဉ်းတာလေးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

အားလုံးက ပိုင်းပြီး ကြိုးစားကြသည် ဆိုပေမဲ့ ကာယကံ ရှင်ဖြစ်သော ဒေါ်စည်းစိမ် ကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသော ဝေဒနာ တွေက အများကြီး ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဆုတ်ဖော်မပြောပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့သွေး၊ ကိုယ့်ရဲ့မြှေးကိုစွဲက ဒေါ်စည်းစိမ် ဘဝတစ်ခုလုံးကို နှလန်ပြန်မထူနိုင်သော ခံစားချက်တွေ တနင့်တပိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခုလို ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ပိုဆိုးသည်။ အိပ်မက် ဆိုင်းမှာ ဒေါ်စည်းစိမ် အမြဲတွေ့နေရတာက တစ်ဦးတည်းသောသမီး ခင်စည်းစိမ် မျက်နှာ။ ခင်စည်းစိမ်အကြောင်း တွေ့ချည်းဖြစ်နေတော့ ဒေါ်စည်းစိမ်နှလုံးသားမှာ ပို၍နာကျင်ကြေကွဲရသည်။

“အမေ...ရက်စက်တယ်၊ ခင်သားလေးကို ပစ်ထား တယ်၊ ခင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်၊ အားလုံး ခင်အပြစ်ပါ”

အိမ်မက်ထဲ သမီးဖြစ်သူ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောသည့် ခေါ် ဒေါ်စည်းစိမ် အိမ်မက်ကနီးချိန်တိုင်း မျက်ရည် မစနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်မြှေးကိုယ့်သွေးကို မချစ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော နှလုံးသားရဲ့ အနက်ပိုင်းဆုံးမှာ မြေးအနှစ် ဆိုတာက သီးသန့်သန့် ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။

ရှားကို ချစ်သလို ကြားကိုလည်း ချစ်ခဲ့သည်။ စည်းစိမ်ရဲ့ ဆက်ဟာ ခင်စည်းစိမ်လို အပြစ်မခံနိုင်ဘူးဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်

ချက်နှင့် ကြားကို ခပ်စိမ်းစိမ်းနေခဲ့ခြင်းဟာ အခုလို ဖြစ်သွားဖို့တော့ မရည်ရွယ်ခဲ့။ ချစ်၍ မနှစ်ခွဲတဲ့မြေးက ကိုယ့်စေတနာကို သဘောမပေါက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်...

“အခု သူတို့ ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသတဲ့လဲ သားကြီး”

ဦးမင်းစည်းစိမ်က ဦး(လ်)ချလက်ရန်းပေါ်ရှိ ဒေါ်စည်းစိမ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖွဖွအုပ်မိုးရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ကြားက တက္ကသိုလ်ဆင်းနေတယ် အမေ၊ ကလေးမလေးက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့၊ ကြားတို့ အရင်နေခဲ့တဲ့ အိမ်မှာနေကြတယ်”

“ရှားနဲ့ ကြား ကြားက ပြဿနာက ဒီကောင်မလေးကြောင့်လား မသိဘူး အမေ၊ အမေ့သားပြောတော့ ကလေးမလေးက ရှားနဲ့ ရည်းစားလိုလို၊ အတွဲလိုလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့”

ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ငြီးတွားခြင်းမမည်သော စိတ်ပျက်ခြင်းတွေနဲ့ ဝင်ပြောသည်။ မင်းထင်ရှားက အမည်နှင့်လိုက်အောင် ထင်ရှားခဲ့ပြီး ရှုပ်ခဲ့ပွေခဲ့သမျှ ခြေရာပျောက်တာတောင် သတင်းဆိုးတွေက ဟိုတစ် ဒီတစ် ထွက်ကျန်ရစ်၏။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်တာ ဒါမျိုးပဲလားမသိ။ ဝမ်းမလွယ်ပေမယ့် တကယ့်သားအရင်းလို သဘောထားလိမ္မာစေချင်သမျှ ရှားတို့က မလိမ္မာသော ရာဇဝင်နှင့် သူ ဖြစ်သွား

“အိုအေ...သိချင်တာ ရှိတာများ၊ ရှားကို မေးမရလဲထား၊ အခု ကြားရှိတဲ့နေရာ သိပြီပဲ .. ဆင့်ဆင့်”

“ဟုတ် အမေ”

“ကြားဆီသွားပြီး သိချင်သမျှ မေးခဲ့၊ ရှုပ်နေတာ မှန်သမျှရှင်းခဲ့၊ စည်းစိမ်ရဲ့ မျိုးဆက်က ဒီလို ကဖျစ်ကညစ်နေတာလဲ လူအမြင် မတင့်တယ်ဘူး၊ ဒီတော့ တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်အောင်...”

“သမီး အခုပဲ သွားလိုက်တော့မယ် အမေ”

“နေဦး၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး”

အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ပြုံးပစ်လိုက်တဲ့ အမေ့မျက်နှာကို ဦးမင်းစည်းစိမ်က ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားသည်။ သူဖြစ်စေချင်တာက သူမျှော်လင့်ခဲ့တာ ဒီလိုနေ့မျိုးပါ။

အပြီးအမျက်တို့ ကင်းစင်သော ကောင်းကင်မှာ လမင်းတို့ ထွန်းလင်းတောက်ပြာနေတာက ရှေ့ဆက်ရမယ့် အနာဂတ် ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ နိမိတ်ပြနေခြင်းဟု တွေးပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်သည်။

အခန်း (၂၆)

“ဟောတော့...အခုမှ ဒုက္ခပဲ၊ ဟင်းအိုးကတန်းလန်းနဲ့ ကြား ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ဟင်းအိုးတန်းလန်းနှင့် ရိုးရာက ဆောက်တည်ရာမရ မီးဖိုခန်းထဲ ဟိုဒီပြေးလွှားနေပြီးမှ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ အိမ်ဝင် လူခေါ်ဘဲ(လ်)နှိပ်သံတို့ပါ ကြားလိုက်ရ၍ မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို ပစ်ချပြီး အိမ်ရှေ့ကို အပြေးထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်ရပ် ရသည်။

“လာပြီ ကြားရေ၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်လေး စားချင်လို့ ဝင်ကြော်တာ၊ ခဏလေး .. လာပြီ”

ပုံမှန်ခြေလှမ်းထက် မြန်သော ခြေလှမ်းထိန်းလျှောက်ရင်း လက်နှီးစုပ်ကို နီးရာခုံပေါ် ထိုးတင်ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်းလဲ ကြားအလစ်မှာ ဒီလိုပဲ ကိုယ် စားချင်ရာ မီးဖိုခန်းထဲ ခင်ချက်စားနေကြ။

ဒါပေမဲ့ ကြားတစ်ခါမှ မရိပ်မိ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မြန်မြန် ကြား အိမ်ပြန်လာမှန်းမသိ ရင်တော့ထိပ်နေသည်။ သိသည့်အတိုင်း သူက ရိုးရာ ဘာလုပ်လုပ် ကြိုက်သူမဟုတ်။

“အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးတွေ မသောက်နဲ့နော်၊ ကလေးကို ထိမယ်၊ နေမကောင်းရင် အိပ်နေ၊ ကိုယ် နေ့ခင်း တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ နေ့ခင်းအထိ မသက်သာရင် ညနေ ဆေးခန်းသွားကြတာပေါ့”

ညက သိပ်နေမကောင်းချင် ဖြစ်နေတုန်း ကြား ပြောခဲ့သည့် စကားပါ။ ရိုးရာနားမှာ စားစရာ ရယ်ဒီမိတ် ရေပုလင်းတွေ၊ အဆာပြေစားရန် မုန့်နှင့် ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကြီး ချပေးပြီး ထွက်သွားတာ ဘာမှမကြာသေး။ ချက်ချင်းကြီး ပြန်ရောက်လာ တယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာ။ ပစ္စည်းတစ်ခုခု မေ့ကျန်ခဲ့လို့လား။ ရိုးရာကို စိတ်မချလို့ပဲလားဆိုတာတော့ သေချာမသိ။ သူ့အလုပ်မှာ

မီးပိုထဲဝင်ပြီး နိုးကြောင်နိုးငှက် ချက်ပြုတ်နေမိသည့် ရိုးရာအဖြစ်ကို
 နောက်ကျောမလှံစွာ အိမ်ရှေ့တံခါး မရောက်မှီ မကျေမနပ် ရေခွက်
 နေမိသူက ရိုးရာ။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ထွက်သွားတာ ဘာ
 မကြာဘူး၊ ချက်ချင်းပြန်လာမှတော့ ရိုးရာ လုပ်သမျှ မိပြီး
 ဒီပါးစပ်က မနေနိုင်တာပါ၊ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဆို
 သွားပြောမိတာကိုက အမှား”

ခြံတံခါးက ဒီအတိုင်း ဖွင့်ထားတာမို့ အိမ်သော့ဖွင့်
 ရန် သော့ယူပြီး တံခါးနားအရောက်မှ သံပန်းကြားမှ မရင်းနှီးသော
 အရိပ်ကြောင့် စိတ်ထဲထင်သွားပြီး လှမ်းလက်စမြေလှမ်းပါ တံ
 သွား၏။

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

အံ့သြခြင်း အာမေဇိုတ်က နှုတ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွား
 သည်။ ဗေဒါရောင် ထက်အောင်ဆင်တူမှာ ဆံပင်တွေ အားလုံး
 အပြောင်သိမ်းပြီး တံတောင်ဆစ်အကွေးမှာ လက်ပွေ့အိတ် နှိပ်
 ထားသော အမျိုးသမီးကြီးက အံ့သြငေးကြောင်နေသော ရိုးရာ
 လှစ်ခနဲ ပြုံးပြ၏။

“သမီးက မယ်ရိုးရာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“အန်တီက ကြားရဲ့အဒေါ်ပါ၊ ကြားနဲ့ တွေ့ချင်လို့၊
 အန်တီကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ပြုပါနော်”

“ဟုတ်...ရပါတယ်”

“ဝင်ပါ အန်တီ”

ကြားရဲ့ အဒေါ်ဆိုတာနဲ့ ရိုးရာရင်ထဲ ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့်
 မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိ။
 အိမ်နေရင်းမို့ ဆံပင်တွေအပြောင်သိမ်းကာ ငယ်ထိပ်နား ဆံထုံး
 လေးထုံးထားတာမို့ မျက်နှာလေးက ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်နေသည်။
 ပန်းချိတ်ရုံ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်း ပန်းနုရောင်ဂါဝန်က ခူးဖုံးရုံ
 အတိုလေးမှာ ခါးစည်းကြိုး မစည်းထားတာတောင် ခပ်ပုံပုံ
 စူထွက်နေသော ဝမ်းဗိုက်နားမှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းလေး
 ဖြစ်နေ၏။

“ထိုင်ပါရှင်၊ ဟို .. ကြားက အိမ်မှာမရှိဘူး အန်တီ၊
 ကားထွက်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြန်လာတော့မှာပါ”

“ရပါတယ်၊ အန်တီ စောင့်ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ခဏလေးနော်၊ ရိုးရာ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ သမီး၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ လာ...အန်တီနားမှာ ထိုင်ပါဦး”

ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော၊ ရိုးရာလက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲတားမြစ်လိုက်သည့် အန်တီပုံက တရင်းတနှိုး။

“အန်တီနဲ့ သမီး စကားပြောရင်း ကြားကို စောင့်ကြတာ ပေါ့ကွယ်၊ အမူတွေ အအေးတွေ မလိုပါဘူးကွယ်၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးကိုယ်ဝန်ကရော ဘယ်နှလရှိသွားပြီလဲ”

ဒီတော့မှ ရိုးရာက လိုတာထက် စူမို.ဖို. ဖြစ်နေတဲ့ သူမ ဝမ်းဗိုက်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်နှာလေး ရဲသွား၏။

“ဟို...ငါးလထဲမှာပါ”

“ကြာနဲ့ လက်ထပ်တာက”

“ကြာနဲ့ လက်မထပ်ပါဘူး အန်တီ”

“ဘယ်လို”

အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည့် အန်တီကြီးမျက်နှာမှာ

စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာ၊ ချက်ချင်းပြောင်းလျက် ရိုးရာ မျက်နှာကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်၏။ ရိုးရာက အန်တီကြီး ဘယ်လို ခံစားသွားရသလဲဆိုတာကို သိပြီးသားဆိုတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချ၍ နာကျင်ကြေကွဲနေရုံမှတစ်ပါး တစ်ခြားမရှိ။

“သမီးပြောတာ အန်တီ နားမလည်ဘူး၊ သမီးနဲ့ ကြားက လက်မထပ်ပဲ အတူနေကြတယ်...ဒီလိုလား”

“သမီးတို့နှစ်ယောက် ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ပြီးမှ လက်မထပ်တာ အန်တီ နားမလည်ဘူး”

“ရိုးရာလည်း အခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လိုက်မမီနိုင်အောင် ခံစားနေရပါတယ်ဆိုရင် အန်တီ ယုံနိုင်ပါ့မလား ဂါ”

“အန်တီကို တစ်ခုခု ပြောပါဦး မယ်ရိုးရာ”

“ရိုးရာမှာ ပြောစရာမရှိပါဘူး အန်တီ”

“ဒါဆို သမီးနဲ့ ကြားက”

“ရိုးရာတို့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး အန်တီ၊ တကယ် ပတ်သက်တာက...”

“အ...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

“ဗိုက်...ဗိုက်ထဲက နာလို့ပါ”

“ဟင်”

ရိုးရာ စကားမဆက်နိုင်။ နာကျင်မှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလေးက မွဲရုံဖြူပျော့သွားပြီးနောက် ခြေသလုံးထံမှ ပူနွေးစီးထန်းသော အထိအတွေ့ကြောင့် အလန်တကြား ငုံ့အကြည့်..

“ဟင်”

“သွေး...သွေးတွေ”

“သမီး သတိထားလေ”

“သမီး”

အန်တီအော်သံနှင့်အတူ ဗိုက်ထဲက စူးခနဲ ထိုးအောင့်သွားသည့် ဆိုးရွားသည့်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်သလို နေရာမှာ ငိုက်ခနဲ လဲပြိုသွားသူက ရိုးရာ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၇)

“ကိုယ် ခွင့်မပြုဘူးနော်၊ မင်းဘယ်မှ မသွားနဲ့”

ကြားက ရိုးရာရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေတော့ ရိုးရာ ဇွတ်အတင်း တိုးထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့မရ။

“အခု ရိုးရာက လွတ်လပ်သူ ဖြစ်သွားပြီ ကြား၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ ရိုးရာ ဒုက္ခကို ကြား ဆက်ပြီး တာဝန်ယူစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ ကြား ဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့”

မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသည့် ရိုးရာ စကားအဆုံးမှာ ကြား မျက်နှာက ပိုတင်းသွားသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ပြောစရာ ဒီစကားပဲ ရှိတယ်ပေါ့၊

ဟုတ်လား .. ရိုးရာ”

“ကြားကျေးဇူးကို ရိုးရာ အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်မြဲနေသ၍ ဘယ်တော့မှ မေ့ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြား ယုံပါ”

“ယုံစေချင်ရင် မင်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့ ရိုးရာ”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ ကြား ရိုးရာ သွားပါရစေ၊ ရိုးရာကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ရိုးရာ”

ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အခန်းဝဆီ ခြေဦးတည်နေတဲ့ ရိုးရာရှေ့မှာ သူ ပိတ်ကွယ်ရပ်ပစ်သည်။ လူမမာရပ်သွင် မပျောက်သေးပဲ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖျော့နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က ဖျော့တော့မနေပဲ အရောင်လက်နေခြင်းက ဝမ်းနည်းမျက်ရည် တွေကြောင့်လား။ မာနစိတ်ကြောင့်လား။ ကြားက သေချာမစေခဲ့ နိုင်ပေမဲ့ ထိုမျက်နှာလေးကို တိမ်းတိမ်းမှူးမှူး စိုက်ကြည့်သည်။

ရိုးရာက ကြားရဲ့ ထိုအကြည့်ကို မခံပဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ ခြေလှမ်းစရွေတော့ သူပါ ရိုးရာ လှမ်းသည့်အတိုင်း ခြေလှမ်းရင်း ထုတ်ဆီးထိုးသလို ဖြစ်နေရာက စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ပဲ ရိုးရာ ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ်ဆုံး

ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။

“ရိုးရာ”

“ဖယ်...လွှတ်၊ ရိုးရာကို မခေါ်နဲ့”

ရိုးရာက မျက်ရည်တွေနှင့် ကြား ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ကြားက မလွှတ်။

“မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ကိုယ့်ဘက်က ဖြစ်ခွင့် နားခွင့်ပြုဖို့ ရိုးရာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်ပဲ”

“အခုချိန်ကပြီး မင်းဘယ်မှ မသွားရဘူး”

“ကိုယ့် ခွင့်ခွင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး မင်း နေရမယ်”

“ရိုးရာကို အစိန်ပေးနေတာလား ကြား”

“တောင်းပန်နေတာ ဆိုရင်ရော”

“ကြားရယ်”

ရိုးရာ ဆေးကုသမှုခံယူနေသည့် တစ်ချိန်လုံး ကြားနှင့် သူ့အပေါ် သူမနားမှာ အချိန်ပြည့်နေခဲ့သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော် သမီး၊ ကြားကို သူဦးလေး ခေါ်သွားပြီး အတွားနဲ့ ပေးတွေ့နေတယ်၊ ကြား လာမှာပါ၊ သမီးသာ ထိုယုံကိုကိုယ် ကျန်းမာအောင်နေ”

သူတို့အရိုးချင်း ဘာတွေပြောဆိုတိုင်ပင်ကြမှန်းမသိ။
 ကြားကို သူ့ဘာက ခေါ်သွားပြီး အိမ်မှာကျန်နေသည့် ဘွားနှင့်
 တွေ့ပေးနေခိုက်မှာ ရိုးရာနားမှာ အတူရှိနေသည့် အန်တီက ရိုးရာကို
 နူးညံ့ညင်သာမှုတွေနှင့် ကြင်နာစွာ အားပေးနှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့
 အန်တီက ကိုယ့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့သူမဟုတ်။ ကြားကို အကြောင်း
 ပြုပြီး ရိုးရာနှင့် အန်တီ ပတ်သက်ခဲ့ရတာ။

အခု ရိုးရာမှာ ကလေးမရှိတော့ ကြားက ရိုးရာကို
 စောင့်ရှောက်ပေးမလိုတော့သလို ကြားနှင့် ရိုးရာကြားမှာ ပတ်သက်
 စရာမရှိတော့သလို သူ့အလိုလို ခံစားနားလည်ပြီးဖြစ်သည်။

“ရိုးရာကို သနားရင် သွားခွင့်ပြုပါ ကြားရယ်”

“သနားလို့ကို သွားခွင့်မပြုနိုင်တာ”

“ကြား...ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရိုးရာကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“မင်း မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေး”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာ၊ ကဲ...ကဲ”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူမကိုယ်လေးကို လုံ့လ
 မလွှတ်တမ်း ဖက်ထားသည့် ကြားကို သူ့ရင်ခွင်မှနေပြီး လက်သံ

ဆုပ်များဖြင့် ထုရိုက်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျမိပြန်သည်။

“ဘယ့်နှယ်...လူကို ထုလည်းထု၊ ရိုက်လည်းရိုက်
 သေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူကပဲ ငိုနေတယ်”

“ကြား...နော်”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်”

“မျက်ရည်တွေနဲ့ ကောင်မလေးကို စတွေ့ကတည်းက
 တိုယ်ချစ်ခဲ့ရတာ၊ မင်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိခဲ့ဘူးလား မယ်ရိုးရာ
 ရယ်”

“ကြား...အို”

“သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

“အိုး”

စကားသံလေးတွေ ပျောက်သွားအောင် ကြားက ရိုးရာ
 ချက်နာလှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ ညင်သာစွာခြွေချသည်။
 တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထွေးထားသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရိုးရာရင်တွေ
 ဘဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် ကြားကို ရန်တွေ့ဖို့မေ့နေ၏။

“တော်သင့်ပြီ ကြားရယ်၊ အပြင်မှာ လူတွေနဲ့”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြည့် နှစ်လမ်းလယ်မှာ အင်အားပြင်းစွာ ဆုံမိကြသည်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်မလွှဲ။

“ရိုးရာ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား”

“ရိုးရာ မညာချင်ဘူး”

“ဘယ်လို”

ကြား ရိုးရာမျက်နှာလေးကို သူ့လက်ဖျားနှင့် ပင့်မယူပြီး ရိုးရာမျက်လုံးတွေထဲကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်သလို ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်အောက်က မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ရင်း တန်းစင်းသောနှာတံနှင့် ရန်တွေ့ကောင်းမည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေ သူ့အကြည့်တွေက ရပ်တန့်သွားရင်း

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလို့ ရိုးရာ ပြောတာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

မေးဖျားကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ပင့်မော့စေတော့ ရိုးရာ မျက်နှာလေး အလိုက်သင့် မော့လာခဲ့သည်။

“ကြားကို ရိုးရာ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဟိုး...တော်ပြီ၊ ကိုယ်ကြားချင်တဲ့စကားထဲမှာ ဒါပေမဲ့ ဆိုတာ မပါဘူး၊ တို့က ရိုးရာကိုချစ်တယ်၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ကြား”

“ကိုယ့်ကို ကိုလိုခေါ်”

“ရိုးရာပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး ကြားရယ်”

“ခွတ်”

“အို”

ပါးလေးတစ်ဖက် နွေးသွား၍ ရိုးရာ ကြားမျက်နှာကို လန့်တကြားမော့ကြည့်တော့ သူက ရိုးရာကို ခပ်တည်တည် နှိပ်စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ကို ကြားလို့ တစ်ခါခေါ်တိုင်း တစ်ခါ အနမ်းရမယ်”

“အို”

“သတ္တိရှိရင် ခေါ်လေ”

“ဟင့်အင်း...ကြား”

“အိုး”

ရိုးရာ စကားအဆုံးသို့ မရောက်လိုက်။ ကြားက လူလည် ကျပြီးဖြစ်နေ၏။

“ကိုယ် စိတ်ညစ်အောင် ဘာတွေငြင်းဦးမလို့လဲ ရိုးရာ ကိုယ့်အတွက် ရိုးရာက အမြဲ ရနံ့သင်းတဲ့ ယန်းတစ်ပွင့်ပါ။ ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးရာကို ကိုယ်မခွဲဘူး”

“အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာစကား”

ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မိုးကျလာတဲ့ အနမ်းရိုင်းတွေထဲမှာ ရိုးရာရင် ခုန်သံပန်းက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေလွင့်ဆဲမှာပဲ

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“သားရေ...ကြား”

တံခါးခေါက်သံနှင့် အန်တီဆင့်အသံကြောင့် လူချင်း အခွာမှာ အခန်းထဲ ဝိုးချလဲနဲ့ဝင်လာသော ဘွား ဒေါ်စည်းစိမ် နောက်ပါးမှာ ဦးမင်းစည်းစိမ်နဲ့ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်နိုင်။

“အဘောရှင်းဖြစ်ထားတာလည်း ကလေးမွေးသလို သမီးရဲ့၊ သွေးနုသားနုနဲ့ အဲဒီလို အကြာကြီးမတ်တတ်မရပ် ရဘူး”

ထိုင်နေ သမီး”

အခန်းထဲ ဝင်လာတာနှင့် ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်က ပျာပျာ သလဲပြောရင်း ရိုးရာကို လာတဲ့ကာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်စေသည်။ ဘွားကတော့ ကြားထဲ လှမ်းကြည့်ရင်း

“မြေးမ စိတ်ကောက်နေသလားလို့ လာကြည့်တာ၊ မျက်နှာကလည်း နီလို့၊ နေကောင်းရဲ့လားကွယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဘွား”

ရိုးရာကိုယ်စား ကြား လှမ်းဖြေတော့ ရိုးရာက ကြားကို ဘွားမမြင်အောင် မျက်စောင်းလှမ်းရွယ်ဖြစ်သွားသည်။

အဲဒါ သူ ကဲလို့၊ ရိုးရာပါးလေးတွေ သွေးရောင်လွမ်း တဲ့အထိ နီမြန်းနေတာ သူတို့ချင်းပဲသိသည်။

“မြေးမက ဘွားမြေးကို လက်မထပ်ဘူးဆို”

“အဲဒါက မနေ့က”

ဘွားအမေးကို ကြားကပဲ ဝင်ဖြေသဖြင့် အားလုံးအကြည့် တွေက ကြားထဲ စုပြုံရောက်သွားတော့ ကြားမျက်နှာမှာ ရက်ပြုံး သဲ့သဲ့ လှစ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရိုးရာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မနေ့က မြေးကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့ကျတော့

ရာ”

“ရိုးရာက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မှာပါ ဘွား”

အားလုံးအကြည့်က ရိုးရာထံ ပြန်ရောက်လာ၏။

“မြေးပြောတာ ဟုတ်သလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွား၊ ရိုးရာ သူ့ကို လက်ထပ်မှာပါ”

“အမလေး...အခုမှ ရင်ထဲအေးသွားတယ်”

“ကိုင်း...မင်္ဂလာပွဲက ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လဲ၊ တိုင်ပင်

ကြ”

“မြေးမ ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ အိမ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တော့၊ အိမ်မှာ အရင်လက်မှတ်ထိုးပြီး မိန်းကလေး ကျန်းမာရေးကောင်းတာနဲ့ မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲလုပ်ကြတာပေါ့၊ ကဲ... သားကြီး အမေတို့သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”

ဘွား အထိန်စကားအဆုံးမှာ ဦးမင်းစည်းစိမ်က ဦးချယ် ကို ပြန်လှည့်တွန်းထွက်တော့ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်ခိုင်ပါ တစ်ပါတည်း ပါသွားသည်။ အခုတော့ လူနာခန်းထဲမှာ ကြားနဲ့ ရိုးရာ နှစ်ယောက် တည်း။

“ကြားလား...ရိုးရာ”

ရှေ့တည့်တည့်လာရပ်ပြီး မချီမချဉ်ရုပ်နဲ့ မေးတော့ ရိုးရာ

က ပေစောင်းစောင်းနှင့်

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လောက် ရိုးရာကိုချစ်လဲဆိုတာ ဘွားပါ သိသွားပြီ”

“အဲဒါ ကြားက ကဲတာကိုး”

“ကြားလို့ ခေါ်ပြန်ပြီလား”

ခါးကိုင်းချပြီး ခုတင်ပေါ် လက်ထောက်တော့ ရိုးရာက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုရောက်သွားကာ

“ကိုနော်...သူ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာ...လာခဲ့”

“အိုး”

ရုန်းကန် တိမ်းဖယ်ပေမယ့် လွတ်မြောက်ခွင့်မရှိသော ချစ်သူအနမ်းတွေက ရိုးရာမျက်နှာထဲ သိုသိပ်နွေးထွေးစွာ ဖြန့်ခင်း လာသည်။ ရင်ခုန်သံကြောင့် မငြိမ်အသက် လှုပ်ရှားနေသော ရိုးရာ နှုတ်ခမ်းတွေကို အကြင်နာများစွာ နွေးထွေးစေလိုက်သူက

မင်းကျော်ကြားဆိုသည့် ချစ်သူ။

“သိပ်ချစ်တယ် ရိုးရာရယ်”

“ရိုးလည်း အတူတူပေါ့၊ ကိုကို ချစ်တယ်”

တိုးသဲ့သော ရင်ခုန်သံနှင့် ရင်ခွင်နှစ်လွှာက တစ်ထပ်
တည်း ပေါင်းစပ်သွားချိန်မှာ လောကရှိ ချစ်စရာကောင်းသော
အချစ်ပန်းတို့ လှိုက်လှဲမွှေးပျံ့စွာ ပွင့်လန်းသွားလျက် ချစ်သူ
နှစ်ယောက်ကို သောင်းဖြူစွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

နှလုံးမိတ်စပ်ခြင်းများပါမော့

ဆုအားလုံး